VEIT ETZOLD

De multe ori,
răul este camuflat în bine.

AGONIE MENTALĂ

VEIT ETZOLD

Seria: Clara Vidalis #2

AGONIE MENTALĂ

Original: *Seelenangst* (2013)

Traducere din limba germană:
CORNEL STOENESCU

virtual-project.eu

2018

În această lume, cea mai mare binecuvântare este – mi se pare mie – neputința spiritului omenesc de a face legătura între toate datele pe care le deține. Trăim pe o insulă pașnică a ignoranței, în mijlocul mării întunecate a Infinitului, și nu ne este dat să mergem prea departe. Științele – fiecare având propria direcție – nu ne-au făcut prea mult rău până acum; *însă într-o zi, punerea cap la cap a cunoștințelor disparate ne va dezvălui imagini atât de înspăimântătoare ale realității, încât în urma acestor revelații ori ne vom pierde mințile, ori ne vom refugia din fața luminii fatale în pacea și siguranța unui nou ev de obscurantism.*

H.P. Lovecraft, *Chemarea lui Cthulhu*

Natura nu cunoaște dispariția. Ea cunoaște doar transformarea. Tot ce m-a învățat știința și mă învață în continuare îmi întărește credința în perpetuarea existenței noastre spirituale după moarte.

Wernher von Braun

PROLOG

SATAN, FĂ-MĂ SĂ VĂD!

El își privea în oglindă ochii, ochii și chipul, chipul său care în lumina rece de neon părea tigva unui mort. Cenușie, scofâlcită, moartă. Din acest chip lipsea ceva. Voința. Da, voința de a încerca, chiar și cu prețul propriei vieți. Și astfel să devină mai puternic decât oricând.

Coborî privirea spre scalpel, așa cum în ultima jumătate de oră făcuse de multe ori. Chipul i se oglindi și în lama acestuia, distorsionat și estompat, ca și cum ar fi făcut deja parte din lumea spiritelor pe care voia să le invoce.

„Triumviratul”, își spuse în gând. Cei care îi vorbeau. Satan, Lucifer și Asmodeus. Privi în lumina orbitoare a plafonierei. Prin fereastra înaltă a pivniței, văzu cerul nocturn negru ca smoala și secera lunii, care părea un pumnal argintiu cu lama curbată.

„Trebuie să o faci”, se auzi vocea din capul lui.

Cineva îi vorbea acolo, nu el, mai adânc și mai negru decât un hău fără de fund. Ceva venind din eternitatea timpului și din nesfârșitul Universului.

Mai vechi decât viața și mai întunecat decât moartea.

Nu știa de unde era această voce. Știa doar că în el, undeva adânc, îl aștepta ceva. Ceva care îi va da pace doar după ce va face ceea ce trebuia să facă.

„Satan, fă-mă să văd!”

O să doară, o să doară groaznic. Însă nu exista altă posibilitate ca să vadă cu adevărat.

Ridică scalpelul, privi în oglindă și, după o scurtă ezitare, își băgă lama în colțul interior al ochiului stâng. Apăsă și primele picături de sânge începură să curgă. Simți izul de aramă și căldura sângelui care i se scurgea pe obraz.

Durerea era de neimaginat, însă nu se opri, deși mâinile îi tremurau în timp ce lama descria un cerc prin piele și tendoane, mușchi și nervi, pentru a săvârși imposibilul, inexprimabilul, înspăimântătorul.

„Satan, fă-mă să văd!”

Mai tăie o dată, în timp ce sângele i se scurgea pe nas și picura de pe gât pe tăblia mesei. Scoase apoi scalpelul însângerat, pentru a-l înfige din nou, cu mai multă putere. Simți iarăși o durere sfâșietoare, scrâșnetul și pocnetul mușchilor și oaselor secționate. Și sângele șiroind. Renăștea și vocea din cap îl îndemna să facă ce era interzis.

Vocea care îi vorbea din adâncul neantului.

Mai veche decât viața și mai întunecată decât moartea.

Ridică apoi mâna dreaptă și scoase ceva din orbită. Vasele fine de sânge, mușchii și fasciculele de nervi îi dăduseră acestui Ceva aspectul unei flori bizare. Îl depuse încet pe masă. Sângele proaspăt, cald, desena modele grotești pe metalul murdar, în timp ce în fața ochiului său interior defilau hoarde fantomatice de suflete moarte, al căror cânt se înălța în creierul lui într-un crescendo diabolic, imprimând sufletului său pecetea iadului.

A TRĂI, A OMORÎ, A VEDEA.

„*VEI VEDEA*”, *îi spusese vocea.* „*MAI MULT DECÂT PÂNĂ ACUM*”.

Apoi se sfârși și puse scalpelul plin de sânge pe masă, alături de oglinda acoperită și ea de stropi de sânge. Mâinile încetaseră să îi mai tremure. Fu străbătut de ceva inimaginabil, nemaitrăit.

Încercase toate drogurile, jertfise animale și le băuse sângele, torturase oameni, îi pângărise și îi omorâse, dar maestrul lui îi păstrase extazul pentru această clipă, care îi arăta că meritase să i se supună și să aibă încredere în el. Care îi dovedea că el era unul dintre aleși.

Viața era teribilă, dar ceea ce urma putea fi și mai și. El va domni în iad peste cei pe care îi ucisese. Va fi mai mult decât fusese vreodată pe pământ. Îi va găsi. Le va dezlega taina întunecată. Și îi va ucide.

Ba și mai mult. Îi va transforma în sclavi. Pentru veșnicie.

În iad nu existau legi. Cel puternic îi va stăpâni pe cei slabi. Iar cel puternic va fi el. Când va termina ceea ce maestrul său voia să facă.

Maestrul său nu îi făcuse promisiuni deșarte.

Pentru că atunci când privi tăblia roșie de sânge a mesei se întâmplă imposibilul.

„*Vedea*”.

Alături de scalpelul care zăcea în sânge și fibre musculare secționate își văzu în lumina rece a lămpii cu neon propriii ochi.

PRIMA CARTE

ÎNGERUL ȘI SPADA

Când Dumnezeu ne vorbește,
Vom muri.

Exodul, 20, 19

1.

Clara Vidalis, inspector-șef și expert în medicină legală și psihologie patologică în LKA[1] Berlin, privi pe fereastră orașul care, înmuiat în ploaie, arăta ca un cadavru umflat dintr-un mormânt năpădit de viermi. Era o după-amiază de februarie tristă și cerul semăna cu licăririle cenușii de pe ecranul unui televizor dereglat. Ceea ce nu o împiedica pe tânără să privească în continuare pe fereastră.

„Ad plures ire”, îi trecu prin minte. „A merge la cei mulți”.

Romanii foloseau expresia „cei mulți” pentru morți. Cine se ducea la „cei mulți” era mort. În istoria omenirii, numărul morților a fost permanent mai mare decât al celor în viață. S-a calculat numărul de morți de la apariția omului și unii oameni de știință au afirmat că atunci când populația va ajunge la șapte miliarde, numărul viilor va fi mai mare decât cel al morților. Nu se poate spune însă dacă acesta este un motiv de bucurie.

Chipul Clarei era drăguț, cu trăsături sudice datorate sângelui italian și spaniol ce îi curgea prin vene. Doar când își strângea buzele, pe față îi apărea o urmă a durității și intransigenței caracteristice profesiunii. Avea părul negru și ochii albaștri, profunzi, ca ai celor obișnuiți parcă să privească până la orizont și dincolo de el, precum marinarii sau comandanții de aeronave.

Totuși, nu privitul cerului și al mării o atrăsese pe Clara, ci scrutarea profunzimilor sufletului omenesc și cercetarea părților întunecate ale acestuia.

În timp ce privea cerul acoperit de nori, se gândea că în filmul *The Ring*

[1] Landeskriminalamt – Serviciul regional de combatere a infracționalității.

răul pândea din televizor și toți cei care îl urmăreau prea mult o luau razna.

În cele din urmă, se smulse din meditație și își coborî privirea. „Dacă mă mai uit mult în gol, îmi pierd și eu mințile”.

Închise dosarul pe care îl răsfoise pe pervazul ferestrei și își băgă în buzunarul pantalonilor telefonul mobil aflat lângă acesta. Mișcările ei erau mlădioase, precise și energice, trădând faptul că practica yoga și artele marțiale.

Clara avusese nevoie de o pauză. Tocmai terminase un interogatoriu. Avea, în sfârșit, recunoașterea faptei de către doi violatori. Hermann, colegul Clarei, și alți doi polițiști încă se ocupau la subsol cu finalizarea formularelor pentru procuratură și instanță.

Mai multe indicii conduceau către doi bărbați, care negau însă totul cu o încăpățânare impertinentă. Siluiseră două femei, pe una o și omorâseră și îi abandonaseră cadavrul pe un drum din pădure. Capul acesteia fusese zdrobit cu o piatră de caldarâm, brațele și picioarele îi erau larg desfăcute, iar rochia murdară și pătată de sânge părea în același timp rochie de mireasă și linţoliu.

Făptașii voiseră să îi dea cadavrului aspectul unui înger? Era vorba despre o crimă cu motivație religioasă? Totuși, la reconstituirea făcută cu un manechin, se demonstrase că, dacă apucai un om lipsit de viață de la spate, pe sub brațe, îl târâi și îl lăsai să cadă, de cele mai multe ori, acesta rămâne cu brațele îndepărtate.

Fusese doar o întâmplare faptul că femeia purta o rochie albă și că aceasta și prietena ei, în drum spre clubul preferat, intraseră în vorbă la o benzinărie cu cine nu trebuia.

„Niciun înger”, îi trecu Clarei prin cap. Pentru ea existase doar un înger. Și, în cazul în care chiar existase, acesta era acum în cer.

Clara avea optsprezece ani atunci când o văzuse ultima oară pe sora ei, Claudia, pe atunci de zece ani. În urmă cu mai mult de douăzeci de ani, Claudia fusese răpită de un pedofil cu tulburări mintale, căruia îi plăceau letcoanele, cleștii și țipetele fetițelor.

Se spunea că niciun tată nu ar trebui să își îngroape fiica. „Și nicio soră mai mare să își îngroape sora mai mică”, se mai gândi Clara. Dar exact așa se întâmplase. În acea zi, Clara își jurase să fie mai pricepută decât polițiștii ratați care nu fuseseră în stare să o salveze atunci pe Claudia. Nici măcar nu îl prinseseră pe neomul care o omorâse pe Claudia.

Tot atunci, Clara se decisese să se facă polițistă și să îi ajute pe alții, dacă pe ea nu putuse să se ajute. Își urmase cu hotărâre țelul până ajunsese la LKA, ca să vâneze bestii, cum fusese asasinul surorii ei, și ca să poată să doarmă noaptea.

Ca să poată să doarmă și acum.

2.

Aproape că se întunecase în această zi de vineri în Berlin și ultimele raze ale unui soare de iarnă cădeau oblic pe ferestrele înalte de trei metri ale biroului înconjurat de geamuri. Franco Gayo strânse documentele și le vârî în servietă. Se duse apoi la fereastră și privi spre Friedrichstraße, la blocurile-turn din Potsdamer Platz, aflate la oarecare distanță, și la cele două turnuri de telecomunicație, cel din vest, de lângă Internationales Congress Zentrum, și cel din est, de lângă Alexanderplatz, care încadrau panorama.

Reveni la birou. Tălpile pantofilor săi din piele scârțâiau ușor pe parchetul imaculat. Avea un costum scump și elegant, un ceas care costa cât o mașină și o agendă în care figurau mai toți cei cu bani sau influență, de preferință cu amândouă.

Trebuia să mai dea un telefon scurt, după care își începea weekendul. Avea nevoie de această pauză pentru a se reface. Săptămâna viitoare, vineri seara, participa la o gală de donații, iar sâmbătă seara era oaspetele celui mai important show al televiziunii germane. Duminică mergea la un concert de binefacere al filarmonicii berlineze.

Deoarece secretara i se îmbolnăvise pe neașteptate, Gayo își căuta singur într-un fișier numărul, în timp ce, treptat, întunericul se strecura în toate colțurile uriașului său birou aflat în apropierea cartierului 101.

Lui Franco Gayo îi plăceau spațiile mari, aerisite. De când era partener al firmei de avocatură Archer & Sullivan fusese așa. Acum, la fundația sa destinată să îi ajute pe cei mai săraci dintre săraci, nu se putea altfel. Miză mare, mult ajutor, mulți bani. *Bigger is better.* Doar odată locuise într-un loc mai înghesuit, în căminul studențesc al Harvard Law School.

Nu mai lucra ca avocat, dar ceea ce învățase la Harvard și în mod special la biroul de avocatură îl ajuta acum foarte mult. *Do ut des* se numea asociația lui. *Îți dau, ca să dai.*

Noul câmp de activitate al acesteia era Haiti. Soarta avea o plăcere perversă de a lovi mereu oameni sărmani. Cutremurul de șapte grade produs în Haiti pe 12 ianuarie 2010, la ora 21:53, transformase insula într-un tărâm al morții, al distrugerilor, al bolilor și al foametei. Timp de un minut, placa nord-americană și cea a Caraibilor se ciocniseră, epicentrul fiind la doar 25 de kilometri sud-vest de capitala Port-au-Prince.

Cutremurul demonstrase că Dumnezeu nu doar că răsucește cuțitul în rană, ci uneori îi mai rupe și lama. Fusese cel mai puternic seism din America de Nord și, până astăzi, și cel mai puternic din secolul al XXI-lea, chiar mai distrugător decât cutremurul marin din Thailanda din decembrie 2004, cel care produsese un tsunami. În Haiti lăsase în urmă aproape o jumătate de milion de morți, două milioane de oameni fără adăpost, teroare, anarhie și jafuri. Paguba de aproximativ opt miliarde de dolari includea și distrugerea brumei de infrastructură.

Președintele René Préval se adresase din fața palatului său distrus reporterilor care cutezaseră să înfrunte haosul. Și comunitatea internațională reacționase. ONU trimisese 3 500 de oameni. Președintele SUA, Obama, inițiase acțiunea „Unified Response" și îi invitase pe foștii președinți Bush și Clinton să își folosească influența pentru obținerea de donații private. Din Germania s-au strâns mai mult de 50 de milioane de euro.

Donații private. Pentru asta exista *Do ut des.* Ceea ce spunea și Franco Gayo la fiecare talk-show, la fiecare apariție publică. Dar mai era ceva. Copiii din Haiti aveau nevoie de un viitor. Problema era dacă ei își puteau face acest viitor în patria distrusă. Cu siguranță că nu în anii imediat următori. Haiti avea nevoie de copii pentru reconstrucție, însă insula avea nevoie și de conducători, de oameni cu „leadership skills" școliți la universitățile de elită din Vest, care să se întoarcă în țară și să o dezvolte. Acțiunea pe termen lung nu se putea realiza decât astfel.

Aceasta era ideea pe care Franco Gayo o susținea și pentru care strângea bani de peste tot. Până acum cu succes deplin. Organizase o armată de strângători de donații care lucrau pe bază de comision în zonele pietonale ale marilor orașe germane. Iar cu show-urile sale și prin aparițiile în ziare ajungea și la portofelele grase. Mai bine și mai profitabil decât Brangelina cu alaiul de copii adoptați, pe care nimeni nu îi întreba dacă într-adevăr voiau să fie adoptați, sau decât Bono Vox și Bob Geldof cu al lor absurd Africashow.

— Ajutorul trebuie să vină din interior, repeta Gayo în toate talk-show-urile și la fiecare gală. Dar pentru asta trebuie mai întâi să vină de afară.

Asta spunea și în spotul video pe care o agenție internațională de publicitate i-l produsese *pro bono.* Acesta îl prezenta pe Gayo cu diverși copii într-un slum prăpădit din Haiti, în fața Trinity College din Oxford și în fața clădirii ONU din New York.

— Copiii aceștia visează la un viitor mai bun, susținea el. Vor un nou Haiti, dar deocamdată nu au nici măcar un loc unde să doarmă.

A visa și a dormi. Aceste cuvinte erau și mottoul asociației, și nu doar

mottoul, ci și o amenințare: *Dacă nu ne lăsați să visăm, nu vă lăsăm să dormiți.*

Franco Gayo formă numărul și așteptă.

3.

„Răul”, gândi Clara Vidalis, „revine totdeauna”.

I se întâmpla zilnic. Pe retină îi rămăsese imaginea unuia dintre cei doi violatori de mai înainte, rânjind prostește, cu o șapcă pe cap având cozorocul răsucit la spate. Ca și complicele său, acționase în timpul violului sub influența unui produs farmaceutic psihoactiv.

Violul sub influența drogurilor putea fi pentru vinovați o sabie cu două tăișuri. Pe de-o parte, drogurile puteau reduce responsabilitatea. Totuși, dacă era vorba de excitante ca LSD, amfetamine ori cocaină, acestea erau administrate pentru a amplifica plăcerea și pentru *a putea să o facă mai des.*

Clara și Hermann primiseră cazul după ce îl reținuseră pe Inkubus, un individ cu grave tulburări psihice, care la început se limitase la a hărțui femei și a răscoli pubelele din fața caselor acestora. Din gunoi recupera tampoane folosite și prepara din ele un fel de ceai despre care susținea că îl ajută să seducă femeile.

Inkubus. Un nume potrivit, la care se gândise dr. Martin Friedrich, șeful departamentului pentru analiza operativă a cazurilor. Inkubus era un spirit care vizita femeile frumoase în timp ce dormeau, le tulbura visele și le propunea jocuri sexuale. Și, în cele din urmă, Manfred Heyer, „Inkubusul berlinez”, chiar făcuse așa ceva. Când constatase că ceaiurile sale din tampoane nu aveau efectul dorit, revenise la „vechiul și bunul viol”, după cum îi mărturisise pe un ton confidențial lui Hermann în timpul interogatoriului.

Iar acum apăruseră alți doi violatori. Va avea loc un proces – vor fi trei-patru zile de deliberări – și se va pronunța sentința. Din nou, doi infractori vor merge la închisoare, își vor ispăși pedepsele, vor fi eliberați cândva și probabil că o vor lua de la capăt. Sau și mai rău.

„Ad plures ire. A merge la cei mulți. La morți”.

Clara ridică privirea spre cer. Uriașa lume a morților va fi astfel mai mică? Îi trecură prin fața ochilor toate umbrele celor cărora nu le fusese permis să mai trăiască. Ce s-ar fi întâmplat cu ceilalți bărbați și cu celelalte femei dacă ar mai fi trăit? Și mai ales ce s-ar fi întâmplat cu copiii? Copii înmormântați într-un mic coșciug, șterși de pe fața pământului ca și cum nici nu ar fi

existat? Mai trăiesc doar în amintiri devenite tot mai palide pe măsură ce timpul acoperă rănile care însă nu se vor vindeca niciodată. Ce ar fi devenit toți acești oameni? Ce ar fi realizat ori ar fi descoperit ei? Revăzu în minte toate numele din ultimul timp – medici, descoperitori, întreprinzători. Nume ce străluceau puțin, apoi erau măturate ca de o explozie nucleară, mai întâi încremenind și apoi transformându-se în praf. Nume care ar fi putut deveni ceva, dar nu au avut voie. Nume ai căror purtători se aflau acum la un metru optzeci sub pământ sau se transformaseră în cenușă gri într-un crematoriu, în vreme ce asasinii lor își pierdeau vremea în închisori, erau eliberați și apoi o luau de la capăt.

— Fiul meu este mort pentru veșnicie, îi spuse cândva o mamă Clarei, dar alți copii încă trăiesc.

Întrebarea era: Pentru cât timp?

Folosea la ceva că unul ori doi criminali erau băgați la răcoare? Îi ajuta asta pe părinți, pe membrii familiei aproape înnebuniți de disperare? Ori pe morți? Cei uciși, care îi apăreau în vise împleticindu-se, cu fețe palide și cu ochi însângerați, își găseau astfel pacea? Ori ea și-o găsea?

•

Inkubus și cei doi violatori păreau aproape nevinovați în comparație cu alții care, în săptămânile anterioare, aproape le tăiaseră răsuflarea Clarei și celor din echipa ei.

În ultimele două cazuri grave de care trebuise să se ocupe nu existaseră interogatorii. Unul dintre făptuitori încercase să o împuște, iar celălalt se aruncase în aer. Clara și colegii ei scăpaseră de moarte ca prin minune.

Totul se petrecuse în octombrie, anul trecut. Îl vânau pe Bernhard Trebcken, Strigoiul, un violator odios, care nu *doar* că abuza femeile, nu *doar* că le omora, ci înainte sau după viol, într-o turbare psihotică, le făcea bucăți. Clara și colegii îl surprinseseră pe Trebcken în locuința ultimelor lui victime, o pereche de lesbiene. Faptul că două femei se satisfăceau reciproc, în timp ce el rămânea cu buza umflată, îl scosese din minți pe Trebcken. O violase pe una din femei sub privirile celeilalte, o ucisese și o ciopârțise cu toporul.

Clara privise în ochi răul abisal când Trebcken o lipise strâns de el pe supraviețuitoarea luată ostatică, ținându-i la gât un fierăstrău pentru tranșat păsări. Îndreptase arma Heckler & Koch spre fruntea lui. Luase pistolul de la un coleg, după ce Trebcken îi rupsese acestuia nasul și aproape că îi zdrobise și laringele.

„Ce se întâmplă dacă nu trag?” se întrebase Clara. „Va elibera femeia?”

Puțin probabil. Mai devreme ori mai târziu, îi va reteza artera carotidă și sărmana va muri sub tirul polițiștilor, devenind martiră. Așa că trăsese. Pentru că știa că uneori ești obligat să alegi între două soluții proaste.

Pentru că știa că uneori era mai bine să ratezi decât să nu acționezi. Și pentru că știa că glonțul este mai rapid decât impulsurile nervoase.

În fracțiunea de secundă în care Strigoiul vru să reteze gâtul femeii, glonțul îi transformă capul într-o masă sângerândă, jumătate legată de trup, jumătate împrăștiată pe mai mult de cinci metri pătrați de perete alb, ca o reproducere a unei opere a lui Jackson Pollock.

Ochii răului. Clara îi mai privise o dată. Și când apăsă pe trăgaci îi eliberă lui Bernhard Trebcken biletul spre iad.

Al doilea caz, pentru care LKA fusese alertat doar o săptămână și jumătate mai târziu, se dovedise mult mai dificil. Pentru că asasinul care își spunea Cel fără nume nu era un turbat utilizator de fierăstrău ca Bernhard Trebcken, ci era un proiectil condus cu sânge rece, care pătrundea încet și sigur în creiere. Cel fără nume, care în media a fost botezat la scurt timp Facebook-Spintecătorul, avea o predilecție pentru fete tinere și frumoase, pe care le contacta sub o falsă identitate pe platformele de socializare și pe pagini de dating, le afla adresele și le omora.

Pe Clara și pe Facebook-Spintecătorul îi unea un secret întunecat, pe care acesta i-l dezvăluise Clarei cu multă plăcere și sadism înainte de a muri.

Era bucuroasă și recunoscătoare pentru momentele de liniște pe care le mai avea. Și pentru colegii pe care se putea bizui. Care nu o lăsau baltă. Care îi asigurau spatele în bazinul plin de rechini al birocrației.

Auzi pași grei, cunoscuți, apropiindu-se. Erau ai unui coleg fără de care ea nu ar mai fi fost acolo și fără de care, mai ales, nu ar fi mai rămas acolo.

Statura înaltă, pașii largi care scoteau un zgomot înfundat, nasul de vultur între ochii albaștri-oțel și mâna mare care slăbea nodul cravatei aparțineau directorului Walter Winterfeld, superiorul ei direct și șeful secției pentru crime a LKA. Clara îi atrăsese atenția pe când se specializa în medicină legală și psihologie patologică și o luase sub aripa sa protectoare.

— Cei mai răi criminali mișună pe aici, spusese el referindu-se nu la LKA, ci mai ales la justiție și la aparatul ei funcționăresc. Așa că ați nimerit în locul potrivit și amândoi vom avea de câștigat.

— Și dumneavoastră sunteți cel potrivit? întrebă direct, cu naivitate Clara.

— Nu. Dar nici nu sunt cel nepotrivit. Și acest lucru este mai mult decât suficient.

Iar la Winterfeld asta nu era vorbă goală. El trăia prin slujba lui. Era divorțat de două ori. După o gravă criză personală, băgase după gratii mai mulți criminali periculoși. La scurt timp după arestarea lor, pe când se afla încă la Hamburg, își prezentase teoria privitoare la fizionomia infractorilor, care susținea că pe chipul unei persoane se poate citi dacă aceasta este sau

nu un infractor.

Imediat, presa îl asaltase. Un ziar din Hamburg publicase un fotomontaj în care îl înfățișa în uniforma lui Heinrich Himmler.

Totuși, rezolvase multe cazuri, iar cartea sa devenise bestseller. Ținuse prelegeri la Scotland Yard, Quantico, Virginia, Interpol și la toate serviciile regionale de combatere a criminalității din Germania. „A observa și a nimici" era maxima după care se ghida. Dacă Winterfeld pornea în căutarea unui criminal, de cele mai multe ori, acesta nu mai rămânea mult în libertate.

Apoi primise oferta Ministerului de Interne de a înființa un departament care să se ocupe de combaterea crimelor capitale în Germania și restul Europei. Însă Winterfeld și-a dat repede seama că nu era o treabă pentru el, din cauza intrigilor. În plus, mai trebuia să se gudure pe lângă politicieni corupți, care, din motive electorale, nu voiau să își lase distrusă imaginea despre o lume normală și prietenoasă.

Dar rămăsese în Berlin. LKA îi oferise postul de șef al secției criminalistice. Asta chiar era o treabă pentru el.

— Trebuie să rămân lângă clienții finali, îi mărturisise el Clarei. Criminalii mi-au dat energia să uit de mizeria cu divorțul și să mă concentrez din nou asupra a ceea ce este important. Trebuie să le fiu recunoscător măcar puțin.

Pentru Winterfeld, aceștia erau clienți, nu victime.

— În fond, lepădăturile astea sunt conștiente că locul lor este în celulă ori la cimitir. Și, ca prestator de servicii, eu le duc exact acolo, continuă el.

Înainte, Winterfeld obișnuia să-și fumeze țigările subțiri din foi în fața ferestrei deschise. Când fumatul a fost interzis în întreaga clădire, fuma „la fereastră afară", cum spunea el. Până când medicul i-a explicat că va avea grave probleme cu inima dacă nu renunță la tutun și, mai ales, dacă va mai trage fumul în piept. Așa că mai fuma doar la sfârșit de săptămână, dar tot trăgând în piept.

— Ah, *señora* Vidalis, zise el când o văzu la fereastră.

Dacă se așeza la o fereastră, ideal la etajul al treilea, unde se pregătea cafeaua, avea mari șanse să mai discute cu Winterfeld.

— Mai fumați ori stați aici ca să vă dezobișnuiți? o întrebă el.

Clara zâmbi.

— Acum mă dezobișnuiesc din nou.

— Bravo! spuse Winterfeld și deschise fereastra maiestuos, ca un rege din perioada renascentistă care voia să arate poporului pe fiul său nou-născut. Cum a fost?

— Catastrofal. A durat o veșnicie. Amândoi au mințit cu nerușinare.

Winterfeld privi cerul de un cenușiu murdar, cu aerul unui timonier aflat la cârma vasului său.

— Știați că aici, la Berlin, suntem înconjurați de cadavre? întrebă el fără a o privi pe Clara.

Era unul dintre obiceiurile lui să schimbe brusc subiectul unei discuții. Se uita în jos, unde înainte obișnuia să scuture scrumul și unde, de aceea, ar fi trebuit să fie cel mai roditor sol din tot Berlinul. „Poate că ar trebui să se cultive aici viță-de-vie”, gândi Clara. „Château Criminel”.

— În oricare oraș mai vechi de câteva sute de ani, pământul este plin cu cadavre, filosofă Winterfeld. Iar la Berlin, din cauza unui eveniment, numărul morților este semnificativ mai mare.

— Vă referiți la luptele din 1945?

Winterfeld confirmă.

— Am discutat la telefon cu un prieten, responsabil cu protecția monumentelor din oraș. Cu săpăturile, trase în piept aerul răcorit de ploaie și continuă, permanent se găsesc oase și tigve. Când în aprilie 1945 s-a declanșat Operațiunea Clausewitz și Berlinul a devenit oraș-front, doar în ultima săptămână înainte de capitulare au fost 20 000 de morți. Dacă se consideră că suprafața Berlinului este de 890 de kilometri pătrați, fiecărui kilometru pătrat îi revin mai mult de douăzeci de morți. Ceea ce înseamnă că la fiecare sută de metri parcursă există un cadavru. Și aceasta doar din ultima săptămână de război. Winterfeld își îngustă ochii și continuă: Și pentru că bătălia s-a concentrat în mod special în centrul Berlinului, probabil că aici densitatea este mult mai mare. Bărbatul privi cerul, după care adăugă: Nu este o imagine interesantă? Fiecare berlinez calcă, literalmente, pe cadavre.

Clara râse stingher.

— Deoarece nu putem trezi morții, îi dezgropăm, continuă Winterfeld. Din păcate, asta nu le place politicienilor noștri, pentru că fiecare cadavru scos la lumină de noi le cam strică puțin sfânta lor lume.

— Ca acest dr. Mertens la conferința de presă despre Cel fără nume? întrebă Clara.

Ea trebuie să se fi gândit la vorbele goale rostite de un șef de serviciu din cancelaria senatului pentru afaceri interne. Acesta o lăudase pe Clara și echipa lui Winterfeld pentru lichidarea lui Facebook-Spintecătorul, însă fusese evident că nu se bucurase cu adevărat. Erau mai convenabile o mie de crime de care nu știe nimeni decât zece crime care trebuiau investigate. Strângerea umedă de mână a bărbatului îi amintise Clarei de perioada neplăcută de la începutul carierei ei, când lucra în departamentul de droguri și trebuia să caute cu mănuși de cauciuc după prezervative pline cu heroină prin locuințele consumatorilor.

— Exact ca Mertens, da, spuse Winterfeld. Ne strâng mâinile în măsura în

care le permit sforile cu care sunt manevrați asemenea marionetelor, dar de fapt ne urăsc, pentru că noi aducem vești proaste. Știi ce pățeau în Evul Mediu solii care aduceau vești proaste?

— Erau omorâți.

Winterfeld confirmă.

— Din nefericire, astfel veștile proaste nu devin bune. Munca de investigație este o chestiune de durată. Nu se potrivește cu planificarea trimestrială sau pe cinci ani a politicienilor obtuzi. Își puse mâinile în șold și continuă: Noi nu putem prezenta succese la comandă. Nu ne putem face că plouă. Și cel mai rău este că nu putem împiedica producerea grozăviilor. Și nu putem nici să-i avertizăm pe oameni *când* se întâmplă.

Amândoi priviră în tăcere o vreme cerul cenușiu pe care un nor negru de ploaie se plimba ca un suflet pierdut și era apoi făcut zdrențe de o rafală de vânt. Clara îl urmări cu coada ochiului pe Winterfeld. Uneori, acesta complica lucrurile mai mult decât era cazul, într-un mod cu totul nepotrivit cu pragmatismul lui. Se putea să aibă două fețe și unii colegi ar fi fost probabil de acord cu acest lucru, dacă nu ar fi fost vorba de succes.

— Cel de-al șaselea simț al dumneavoastră este cel care vă tot îmboldește? întrebă Clara în cele din urmă și zâmbi ștrengărește. Nu vă dă pace niciodată?

— Doar rareori pacea înseamnă și liniște, răspunse Winterfeld. De cele mai multe ori, ea este ticăitul bombei de dinainte de bubuitură.

— Credeți că acum este un asemenea moment.

Clara chiar se bucura să aibă parte câteva luni de criminali „normali”.

— Liniștea, continuă Winterfeld în timp ce închidea fereastra, a fost puțin cam îndelungată pentru a fi și sănătoasă. Uneori este mai bine ca bomba să explodeze imediat decât să ticăie o veșnicie.

4.

Franco Gayo vorbea deja de vreo șase minute cu Tom, unul dintre managerii lui, care se ocupa ca declarațiile potrivite să ajungă la oamenii potriviți, prin canalele potrivite, la momentul potrivit. *Something's gotta move somewhere sometimes, somehow*, obișnuia Tom să spună. *Ceva trebuie să ajungă undeva, cândva, cumva.*

Totuși, de data aceasta, Gayo credea că nu auzise bine.

— Trebuie să adopt un copil? întrebă el. Dar eu nu sunt Angelina Jolie. Și, în plus, nici nu am timp de copii și... Crezi că asta ar da bine? OK, mă mai

gândesc.

Se îndreptă spre fereastră cu telefonul în mână și privi apusul.

„Copii”. Pe soția lui, om politic de rang înalt, o mai vedea doar la televizor, pentru că programul ei era mai aglomerat decât al lui. Dar avea nevoie de ea, pentru că se ocupa gratuit de PR. Nu știa dacă o iubea și cu atât mai puțin dacă ea îl iubea. Dar nu despre asta era vorba, ci despre a fi vizibil și băgat în seamă. Și, în definitiv, erau în joc mulți euro și dolari.

Deviza lui Gayo era „Fii dur cu tine însuți și cu toți care nu vor să vadă lucrurile ca tine”. Și la birou fusese totdeauna așa. Asociații care nu performau erau concediați imediat. Partenerii care nu lucrau suficient de mult și nu încheiau suficiente tranzacții erau „de-equitized”, cum se numea îndepărtarea oamenilor din parteneriat, când firma voia să se descotorosească de ei. „De-equitizing” suna mai criptic și mai cinic decât „a termina” pe cineva, cum i se spune concedierii personalului în serviciile bancare de investiții.

Dar să adopte acum un copil?

— De unde să fie copilul? reluă Gayo firul discuției.

— Cel mai bine este să adopți mai mulți, însă pe rând, pentru a da de fiecare dată de lucru mass-mediei. O ajută și pe soția ta în carieră.

— De unde?

— Ce întrebare prostească! Din insula Spiekeroog? Firește că din Haiti, omule, de unde altundeva?

Pe de-o parte, pe Gayo îl deranja stilul direct al lui Tom, dar pe de altă parte îi plăcea. În afaceri avea de-a face mai mult cu persoane conciliante, lingăi, oameni gata să aprobe orice, politicieni, funcționari ai ONU și moderatori de talk-show-uri. Așa că o discuție directă, precum cea purtată în birourile unde lucrase mai de mult, era bine-venită.

— Să dau un exemplu pozitiv, nu? întrebă el.

— Da. Să le iei fața Brangelinei și tuturor celorlalți aiuriți. Tom respiră zgomotos, apoi continuă: Oamenii frumoși și de succes sunt secerați în societatea noastră pizmașă. Doar dacă nu adoptă sute de copii negri amărâți, cum fac Angelina și Brad. Cumpărarea de indulgențe din Evul Mediu a fost înlocuită acum de adoptarea copiilor de culoare. Ca o împăcare a conștiinței. Tuturor. Și are efect. În orice caz, veniturile Angelinei au crescut după ce a adoptat copiii, în ciuda faptului că tot slăbește și în *The Tourist* are un make-up groaznic, ca și cum a ieșit dintr-un crater din Haiti ori a scăpat dintr-un lagăr al khmerilor roșii din Cambodgia.

„Să adopt un copil”, își spuse Gayo în gând din nou. Se va mai gândi la asta.

— Hotărăște-te câți să adopți. Cel mai bine ar fi ca primii să fie un băiat și

o fată, continuă Tom. Vei anunța această decizie la gala de vinerea viitoare. Iar la show-ul de sâmbătă o vei repeta până când lumea va crede că ai înghițit tasta *repeat.*

Gayo își dădu ochii peste cap. „Abia aștept”.

Tom continuă:

— În aroganta noastră societate media, nu te mai poți limita la a bate oamenii pe umăr. Trebuie să bați toba, doar așa atragi atenția.

— Mă voi gândi la asta, spuse Gayo.

— Ce-i cu secretara ta, Susi sau cum o cheamă? Astăzi am vrut să stabilesc câteva întâlniri, dar nu a fost de găsit.

Chipul lui Gayo se întunecă.

— Habar nu am. Nu a venit și nici nu m-a anunțat. Nu cred că este ceva serios.

— Dar poate deveni ceva serios. Unul dintre informatorii mei de la autoritatea pentru transport aerian mi-a trimis un document care m-a pus pe gânduri. Conține lucruri pe care nu trebuia să le afle nimeni.

— Despre noi?

— Despre noi, confirmă Tom. Dacă devine public, suntem morți.

— Despre ce este vorba?

Gayo trecu telefonul la urechea cealaltă.

— Că în afacerea noastră nonprofit este ceva fictiv.

— Ce anume?

— Non-ul.

— Asta înseamnă că ni se reproșează că facem profit?

— Exact.

Gayo tăcu și medită. Astfel de reproșuri primea tot mai des. Cine făcea ceva bun pentru obște nu avea voie să câștige bani. Trebuia pe cât posibil să obțină doar suma minimă necesară existenței, de parcă dacă ar pătimi alături de săraci ar face lumea mai bună.

— Este posibil să fi trăncănit secretara ta? întrebă Tom.

— Nu, răspunse Gayo, pe fruntea căruia se ivi o cută adâncă. Nu știe nimic și nici nu va afla.

— Dacă nu vine luni și nu ne anunță ceva, voi începe să îmi fac griji. Și ar trebui să își facă griji și ea. Nu ne putem permite verigi slabe. Chestiunea este prea serioasă.

— Ai dreptate, spuse Gayo. Mai verifici o dată?

Tom trebuia să se ocupe de asta. Era responsabil cu micromanagementul. Gayo era obosit și voia să iasă din birou. Se uită pe masă, unde se afla faxul de la firma de construcții, care va șlefui sâmbătă parchetul.

— Mă ocup de asta și te sun după, zise Tom.

— Altceva?

Gayo era deja cu gândul la vinul roșu de la Bocea di Bacco, unde la sfârșit de săptămână lua un mic întăritor.

— Da. Dacă a făcut ceva Susi, ar trebui, în orice caz…

Vocea lui Tom se întrerupse, de parcă s-ar fi oprit curentul. Totuși, luminile ardeau. Deci nu curentul era de vină.

Gayo formă numărul din nou. Nimic.

Așteptă să îl sune Tom. Dar telefonul rămase mut. Ascultă în receptor cu atenție. Nimic. Nici măcar semnalul de ocupat.

Își scoase BlackBerry-ul și formă numărul lui Tom. Degeaba.

Ochii i se măriră când văzu semnul de pe BlackBerry: nu avea semnal. Absolut imposibil. Se afla în inima Berlinului, nu într-un cătun din Somalia.

Mai încercă și alte numere, dar fără succes. Nu reuși să ia legătură nici cu recepția, care se afla mai jos, nici pe mobil și nici pe fix.

„Fără recepție la recepție”, aiură o voce în mintea lui, dar nu îi mai veni să râdă.

„Fir-ar…!” Vârî telefonul mobil în geanta cu documente, își luă pardesiul și se îndreptă spre ușă.

Abia când aceasta nu se deschise, își dădu seama că i se făcuse frică.

5.

Don Tomasso Tremonte, asistent la Congregația pentru Doctrina Credinței din cadrul curiei romane, traversă grăbit Piazza Navona. O întâlnire importantă la Palatul Apostolic cu un episcop din America de Sud durase mai mult decât preconizase. Prelegerea urma să înceapă peste cinci minute și chiar dacă nu o susținea el, voia neapărat să fie de față.

Grăbi pasul. Mișcările ample și ritmul indicau că, pe lângă exercițiile spirituale, sportul juca un rol important în viața lui. Și, în plus, la cei 45 de ani ai săi, făcea parte dintre cei mai tineri prelați ai bisericii catolice.

Forma elipsoidală a pieței populate astăzi mai ales de turiști, ca și cafenelele și restaurantele pline, mai amintea că, odată, piața fusese un circ roman, precum Piața Sfântul Petru din Vatican. Așa cum Piața Sf. Petru devenise un pământ sfânt și ulterior centrul creștinătății, după executarea pe locul ei a apostolilor Petru și Pavel, Piazza Navona fusese scena unor evenimente dramatice și a unor cruzimi oribile. Împăratul Domițian, fratele lui Titus, care în anul 70 după Cristos făcuse Ierusalimul una cu pământul, organizase aici întreceri de care și lupte de gladiatori sângeroase. *Agones* li

se spunea acestor jocuri. Din cuvântul grec agonie a derivat în multe limbi termenul de durere. Piazza Agones – Piața Durerii – a devenit mai târziu Piazza Navona.

„A durea”, gândi Don Tomasso. Deseori, durerea era asociată cu efectele răului și Tomasso se ocupase toată viața, ca prelat, de existența și natura ei. Pentru că dacă totul fusese creat de Dumnezeu, atunci și răul, diavolul și iadul fuseseră create tot de acesta. Tot ce era rău, tot ce era durere trebuia deci să se fi născut prin voia Domnului.

Oare nu existau destule dovezi pentru asta chiar în Sfânta Scriptură? Dumnezeu nu le pricinuia durere și suferință chiar și celor pe care îi iubea cel mai mult? *Tu trebuie să naști copii prin durere,* îi spusese Dumnezeu Evei după ce aceasta a mușcat în Eden din mărul pomului cunoașterii. Pe unicul său fiu, Iisus Cristos, „cel de o ființă cu tatăl”, cum se spune în *Crezul* de la Niceea, l-a lăsat să fie bătut cu biciul și crucificat.

Totuși, trebuie să suporți răul, să îl accepți doar pentru că Dumnezeu a năpăstuit oamenii cu el?

În ciuda vârstei, Tomasso cunoștea cele mai multe taine ale sfântului oraș, precum și micile și marile intrigi din culisele Sfântului Scaun. Știa că în realitate existau trei papi, nu doar unul. Mai întâi, papa cel alb, cunoscut de lume. Papa cel roșu, *praefectus propaganda fide,* responsabil cu evanghelizarea popoarelor și unul dintre cei mai puternici oameni ai bisericii. Papa cel negru era superiorul absolut al ordinului iezuit.

„De fapt, mai lipsește unul”, gândi Don Tomasso în timp ce lăsă în urmă Fontana dei Cuattro Fiumi și ajunse în fața Universității Papale din Piazza di Sant’Appolinare. Este vorba despre prelații și episcopul de la Pontificia Università della Santa Croce, pe scurt Opus Dei. Deși una dintre cele mai recente fundații ale bisericii catolice, Opus Dei era una dintre cele mai influente.

— Noi putem să aruncăm doar cu pietre, spusese odată un membru al unei organizații a mirenilor catolici italieni. Tancurile sunt la Opus Dei.

Universitatea spre care se îndrepta Don Tomasso, Pontificia Università della Santa Croce, fusese înființată, de asemenea, de Opus Dei în anul 1984. Mulți îi reproșau că propaga concepții medievale, însă curentul era acum altul.

— Nu pentru mult timp, dușmanul va fi extrem de puternic, se spunea la Vatican. Trebuie să îl combatem înainte să crească.

„Dușmanul”, își spuse în gând Don Tomasso. Acesta era Satana. Anticristul. Făcea parte din planul lui Dumnezeu sau veșnicul ucigă-l toaca era atât de puternic încât se putea sustrage voinței lui Dumnezeu?

Lui Tomasso îi veni în minte capitolul despre rău din *Summa Theologica*

de Toma de Aquino. Sfântul Toma susținuse în celebra lui scriere că două lucruri vorbesc împotriva Domnului. Unul este aparenta capacitate a savanților din domeniul științelor naturale de a putea explica orice pe lume fără intervenția lui Dumnezeu. Celălalt este existența răului. Cum se împacă existența răului cu un Dumnezeu care, plăsmuind omul asemenea lui, l-a ales ca încoronare a creației? Cum se potrivea existența iadului cu *bunul Dumnezeu*?

Don Tomasso urcă grăbit treptele spre marele auditoriu. Bărbatul care va ține prelegerea va avea ceva de spus pe această temă. Era un om pe care Tomasso îl cunoștea mai bine decât oricare altul. Un om care se număra nu doar printre figurile cele mai influente ale Vaticanului, ci și ale întregului oraș etern. Un om al cărui secretar particular era chiar el.

6.

„Fir-ar al dracului”, gândi Franco Gayo zgâlțâind ușa. „Astăzi nu mai funcționează nimic!”

Încercă la ieșirea de urgență. Era de asemenea încuiată. Încercă iar să sune de pe BlackBerry. Nimic. Telefonul fix nu avea ton, mobilul nu avea semnal, ușile erau blocate…

„Poate că cineva o face intenționat. Cineva vrea să te blocheze aici?”

Încercă să alunge gândul, dar acesta îl măcina încet, amenințător, neîncetat.

„Dar de ce? Vreun căcăcios invidios vrea să mă împiedice să apar în public?”

Însă următoarea apariție era abia săptămâna viitoare.

„Poate că vrea cu totul altceva”.

Brusc, i se păru că pereții și plafonul se strâng ușor în jurul lui. Sculpturile africane îi părură deodată ca niște dinți imenși într-un bot gigantic, care vor începe imediat să îl mestece.

„Nu striga”, se încurajă el în fața panicii ce îl încolțea. „Nu striga. Dacă strigi, totul va fi și mai rău”.

Știa că orice strigăt, orice atac de panică, orice lovitură în pereți îl vor transforma treptat într-un pachet de nervi. Și astfel cel care voise să îl închidă aici ar fi câștigat.

Trase cu urechea.

Nimic.

„Nu fi absurd, încercă el să se liniștească, se va lămuri totul. Îl suni pe

administrator și…”

În acest moment auzi râsul. Scurt, sacadat. Oarecum mecanic.

Inspiră adânc printre dinți și își strânse pumnii cu putere, în timp ce din stomac i se risipea în tot trupul o durere ascuțită.

Apoi se făcu iarăși liniște.

Gayo privi în jur. Râsul venise din holul pe care tocmai îl traversase. Se întoarse și luă un pix de pe biroul secretarei lui. Dacă cineva se afla după ușă, îi va vârî obiectul în ochi. Va…

Se auzi din nou râsul behăit, crispat, asemenea unei placi de patefon care se rotea încet. Zgomotul părea să provină din dulap.

„Ce glumă neroadă”, își zise Gayo. Vreun tâmpit o fi pus un casetofon în dulap. Dar când? Cum?”

Se strecură încet până la dulap, cu pixul ridicat, cu un capăt sprijinit între inelar și degetul mic și celălalt fixat cu degetul gros, în așa fel încât să poată înțepa în orice direcție.

Trase aer în piept și deschise ușa dulapului. Avea acum în față un mic televizor alb-negru de prin anii ’80. „Cine să îl fi pus aici?” Pe ecran era o marionetă, un Kaspele. Cu două coarne. Un diavol? „Tare glumeț”. Păpușa se tot legăna.

Gayo dădu ezitant deoparte pardesiele și umerașele. Nu era nimeni. Normal.

„Ce glumă tâmpită”, își zise din nou și lăsă pixul în jos. În acest moment, imaginea de pe ecran dispăru. Acum apăru un alt personaj. Neclar, greu de recunoscut.

Gayo se mișcă spre stânga. Imaginea se deplasă în aceeași direcție. Apoi spre dreapta. Personajul de pe ecran făcu aceleași mișcări.

Pe ecran era el? Era filmat?

Gayo se apropie și privi imaginea difuză. Totuși, cu cât se apropia mai mult, cu atât imaginea era mai neclară.

Abia după ce făcu câțiva pași înapoi desluși ceva. Părea să mai fie ceva. Nu doar silueta lui difuză, ci altceva. Iar acest altceva creștea, se înălța fantomatic.

„În spatele lui”.

Gayo văzu umbra din ecran mărindu-se și se întoarse.

Văzu o față.

Apoi nu mai văzu nimic.

7.

După ce îl privi cu ochii mari pe străinul care îi întindea un plic, pe chipul copilului se ivi teama.

— Lukas, așa îi spuseseră când venise, pentru că un nume adevărat nu părea să aibă.

În fosta lui casă nu existase niciun certificat de botez. Nimeni nu știa de unde se trăgea. După părul negru și sprâncenele groase și castanii, părea din sud.

Lui Lukas îi plăceau pantalonii albaștri cu pieptar și bretele, care aveau cusuți pe buzunarul din față pe Tick, Trick și Track. Îi purta și în ziua în care ridicase ochii spre bărbatul îmbrăcat în negru, care îi întindea plicul.

Lukas făcu șovăitor un pas spre străin, deși ar fi vrut de fapt să se retragă. Apoi mai făcu doi pași. Erau niște mișcări smucite ciudat, de robot, dar așa se mișca el mereu. Uneori făcea câțiva pași, apoi se oprea. Privea câteva minute în gol, înghițea în sec și tremura, de parcă și-ar fi amintit ceva îngrozitor, de care voia să scape. Câteodată, mergea noaptea pe coridoarele căminului, cu ochii larg deschiși. „Spiriduș” îl porecliseră unii dintre îngrijitori, pentru că acesta rătăcea fără rost, în căutarea unui trecut pe care nu avea să-l înțeleagă.

Și nu vorbea niciodată. Medicii erau de părere că un șoc foarte puternic putea provoca muțenie sau catatonie. Asta se întâmplase și cu Lukas.

În acest cămin erau mulți copii traumatizați. Copii abandonați, bătuți, abuzați, uneori aproape omorâți. Dar ce se întâmplase cu micuțul Lukas nu înțeleseseră nici cei mai experimentați asistenți medicali și medici legiști. Niciodată nu îl văzuse cineva plângând. De aceea plânseseră alții pentru el.

Fusese găsit pe stradă într-o noapte, în urmă cu trei ani, pe jumătate gol și înghețat, delirând, îngrozitor de speriat și letargic.

Lukas, spiridușul.

Dar grozăvia care a urmat a fost și mai și în domeniul medicinei legale apăruse o secție nouă, cea de medicină legală clinică, în care se aplicau metode de analiză din medicina legală la victime în viață. Morții nu pot vorbi, de aceea rezultatele medicinei legale trebuie să fie atât de exacte încât nimeni în fața instanței să nu le pună la îndoială. Și totuși, nu doar morții tac, uneori nici de la copii nu poți scoate nimic. Ori nu au curajul să vorbească, pentru că sunt dependenți de părinții care îi bat și îi abuzează. Copii care nu își pot imagina că *tocmai* părinții le fac rău. Copii care nu vor să se deschidă, copii care nu „s-au împiedicat”, ci au fost împinși pe scări.

Dar Lukas nu putea să vorbească.

Unii asistenți își amintesc cu groază de noaptea în care îl găsiseră, de lumina orbitoare din sala de consultație, de expresia din ochii medicilor legiști, care recunoscuseră că așa ceva nu mai văzuseră niciodată. Bustul și brațele băiatului erau vinete din cauza hematoamelor, abdomenul și picioarele erau o masă de cicatrice, de cratere și vergi roșii. Cineva îl torturase pe Lukas cu țigări aprinse. Și totuși, schingiuitorul nu se mulțumise cu lovituri și țigări. Îl abuzase pe Lukas și sexual.

De atunci, micuțul trăia într-o lume doar de el cunoscută.

Lukas mai făcu câțiva pași nesiguri, fără a-l pierde din ochi pe străin. Apoi apucă plicul cu ambele mâini, în timp ce bărbatul îl privea de sus, fix.

— Te-ar putea interesa, spuse străinul.

Apoi acesta se întoarse și plecă fără să mai arunce o privire înapoi.

Nu văzu lacrimile copilului.

Lacrimile din ochii care nu mai plânseseră niciodată.

8.

Don Tomasso Tremonte străbătea lungul coridor la capătul căruia se afla intrarea la Auditorium Maximum al Universității Santa Croce.

Dumnezeu și răul.

„Dușmanul este extrem de puternic”, se spunea la Vatican. Și, la cererea papei, numărul exorciștilor sporise, un grup profesionist despre care se credea că dispăruse pentru totdeauna odată cu Iluminismul secolului al XVIII-lea.

— Mulți oameni cred că diavolul nu există, spuse bărbatul care voia să le vorbească preoților începători din Auditorium Maximum. Însă acesta este asemenea unui spărgător care mizează pe faptul că nu este recunoscut. Cea mai mare realizare a Satanei este faptul că oamenii nu cred în existența sa.

Bărbatul care rostise aceste cuvinte era Don Alvaro de la Torrez, părintele iezuiților și locțiitor și în curând succesor al lui Don Gabriele Amorth, exorcist-șef al Sfântului Scaun. Amorth împlinise de curând 90 de ani și realizase mii de exorcizări. Cei de la Vatican erau unanim de acord că Alvaro ar fi un demn urmaș al lui Don Gabriele ca exorcist-șef.

„Exorcistul ca urmaș al lui Cristos” era tema prelegerii de astăzi a lui Don Alvaro.

Nerăbdător, Don Tomasso străbătu cu pași grăbiți colonadele universității, deschise ușa mare și intră în Auditorium Maximum. Alvaro, a cărui punctualitate era legendară, își începuse deja prelegerea. La cei peste

70 de ani ai săi, se deplasa cu acea agilitate proprie celor care au dus o viață de ascet, ordonată și cu un scop precis. Bărbia lui proeminentă, cu o barbă căruntă tunsă scurt, privirea pătrunzătoare de sub sprâncenele stufoase indicau o voință aproape fanatică.

Angajatul auditoriului agățase de perete un tablou al Satanei, alături de celebrele cuvinte ale Papei Ioan Paul al II-lea: „Cel care nu crede în diavol nu crede în Evanghelie". Sala era plină ochi.

— Ce este diavolul? întrebă Don Alvaro într-o engleză perfectă, dar cu accent spaniol.

Privirea sa se plimbă precum lumina unui reflector peste discipolii din băncile așezate în trepte până aproape de cupola sălii. Universitățile Sfântului Scaun erau deschise tuturor, ca și școlile de business. Doar că erau mult mai vechi decât acestea. Alvaro continuă:

— Satana există? Ori nu există? Este prezent permanent ori este dependent de dispoziția și de raționalitatea oamenilor? Este ca paginile uscate care ard în sobă ori pe care le mătură vântul? În loc de a aștepta răspunsul, continuă: Așa cum odată Nietzsche vorbea despre moartea lui Dumnezeu, filosofii de astăzi vorbesc despre moartea Satanei și îl reduc la un simbol medieval al răului. Ei contestă faptul că Satana există, contestă în acest fel existența răului în sine. Privirea înflăcărată a lui Alvaro străbătu rândurile de chipuri de tineri. Prostia lor este aproape la fel de mare ca milostenia Domnului.

Înclină scurt capul în direcția lui Don Tomasso, care se așezase neobservat, apoi continuă cu un citat din Papa Ioan Paul al II-lea:

— „Cel care nu crede în diavol nu crede în Evanghelie". Dar asta nu este tot. Cine nu concepe lupta cu Satana ca pe unul dintre marile țeluri ale creștinismului îl neagă pe Iisus Cristos. Însuși cel de-al doilea conciliu al Vaticanului a stabilit că istoria omenirii este o luptă, ce începe cu Facerea Lumii și se încheie abia cu Judecata de Apoi. Lupta cu forțele întunericului. Lupta cu răul.

Când Alvaro menționă cel de-al doilea conciliu al Vaticanului, vocea lui luă o tonalitate disprețuitoare. Don Tomasso cunoștea motivul: Alvaro nu era un prieten al conciliilor ținute între 1962 și 1965. Prin acestea, Biserica Catolică hotărâse reforme ample, în acord cu spiritului timpului. Din cauza acestora, Alvaro le numea deseori „conciliile diavolului".

Participanții la seminar își aruncară unul altuia priviri jenate. Alvaro păru că apreciază o clipă situația apoi adăugă:

— Ce le-a spus Iisus Cristos discipolilor la sfârșit? El își înălță capul și privi auditoriul.

— Să propovăduiască împărăția cerului, să vindece bolnavii și să alunge

spiritele rele, răspunse un aspirant la preoție din rândul al treilea.

Alvaro dădu aprobator din cap și cită din Biblie:

— *Duceți-vă și propovăduiți zicând*: *este aproape împărăția cerului. Vindecați bolnavii, curățați leproșii, treziți morții și alungați pe Satana.* Matei, capitolul 10, versetele 7 și 8. Aceste cuvinte nu le-a rostit un oarecare, ci Iisus Cristos însuși. Mai întâi celor doisprezece apostoli ai săi, apoi celor șaptezeci și doi de discipoli și, în final, tuturor credincioșilor din toate vremurile și țările. El reveni la catedră și continuă: Patruzeci de zile s-a luptat Iisus în pustiu cu Satana, pentru ca la sfârșit să îl alunge cu cuvintele *Vade retro, Satanas. Dă-te înapoi, Satana.* Oriunde era Iisus, acolo era și Satana, pentru că el știa cât de puternic putea să fie fiul Domnului. Satana a intrat în Iuda, așa că acesta l-a trădat pe stăpânul lui, care a trebuit să moară groaznic crucificat pentru noi. Dar Cristos a învins. Așa cum marele nostru papă Ioan Paul al II-lea spunea: Cristos a fost primul și cel mai mare dintre toți exorciștii. Alvaro aruncă o privire dojenitoare asupra auditoriului și adăugă: Și acum unii dintre acești creștini de vreme bună cutează să susțină că Satana nu există!

Vocea lui devenise tăioasă. Mai multe călugărițe aflate în primul rând tresăriră.

— Dacă diavolul se ascunde atât de bine, întrebă una dintre ele, este el și aici, în Vatican?

— Da! strigă Alvaro cu o agresivitate controlată, ce îl făcu până și pe Don Tomasso să tresară. Este pretutindeni. Și în Vatican! Așa cum spunea odată un iezuit francez: *Où Dieu est le plus présent là aussi se trouve son ennemi. Acolo unde Dumnezeu este prezent, prezent este și Satana.* Și cu cât mai mulți oameni neagă existența lui, cu atât mai bine este el. Oh, da, el este aici, în această sală. Este în Vatican, în palatul apostolic și își țese intrigile. Iar voi, noua generație de preoți, gândiți-vă că Satana există, că există iadul, că acestea vor exista veșnic.

— Don Alvaro, întrebă un student din China, aflat în primul rând, care notase totul zelos. Iertați-mi întrebarea prostească, dar *ce* anume este Satana?

Colțul gurii lui Alvaro tresări în sus.

— Întrebarea nu este în niciun caz prostească, ci una dintre cele mai importante. De aceea, eu voi dedica următoarea prelegere acestei teme. Dar iată un scurt răspuns: mai întâi, Satana este un înger căzut. El este stăpânul iadului. Dar înainte de toate, el este antiteza tuturor lucrurilor. Tatăl creează, Satana distruge. Fiul eliberează, Satana înrobește. Sfântul Duh luminează și mângâie, Satana întunecă și chinuie. El este antiteza Sfintei Treimi: Dumnezeu, Fiul și Sfântul Duh contra diavolului, anticristului și

falsului profet. Și dacă el ar putea, desfăcu Alvaro larg brațele, v-ar ucide pe loc pe voi toți cei aflați aici. Și așa cum voi trebuie să acceptați asta, tot așa trebuie să fiți pregătiți să rezistați ispitelor răului și la nevoie chiar să muriți pentru adevăr și pentru Cristos.

Tonul vocii lui Alvaro luase un ton triumfător.

— Sufletele credincioase Domnului vor fi în veșnica împărăție cerească alături de creator, în timp ce Satana și vasalii lui vor fi aruncați în hău, unde vor suferi chinurile morții pentru veșnicie. Bărbatul făcu câțiva pași înainte, apoi își reluă discursul: Nimeni nu va reuși să distrugă Biserica. De câte ori nu a fost aceasta atacată, denunțată, batjocorită? Și totuși, nicio superstiție, nicio credință păgână, nicio idolatrie și niciun cult al Satanei nu i-au putut face rău Bisericii.

— Ce este magia albă? întrebă un învățăcel african. Nu este rea. Am auzit deseori că prin magie albă s-au vindecat boli.

Alvaro clătină energic din cap.

— Orice om care susține că ar fi magician este ori un escroc, ori este în slujba Satanei. Orice magie este magie neagră. Pentru că blestemat este pământul pe suprafața căruia peste ideile moarte trăiesc ciudate întrupări, și rău este spiritul ce nu sălășluiește într-un cap!

Câteva secunde domni o tăcere grea. Don Alvaro nu era un profesor care să plictisească.

Un candidat la preoție din Filipine se ridică:

— Auzim deseori despre suflete pierdute care bântuie prin case. Învățăturile din *Rituale* spun că este vorba de spirite rele.

Rituale, manualul cu toate ritualurile bisericii catolice, inclusiv exorcismul. Una din temele preferate ale lui Torrez.

Studentul filipinez adăugă:

— Dar deseori aceste suflete pierdute cunosc lucruri știute doar de un mort. Nu s-ar putea să fie *într-adevăr* morți? Unele suflete nu pot rătăci în taină între sfere?

Alvaro strânse din buze și clătină din cap.

— Noi nu știm nimic despre tainele Domnului, dar existența unor suflete rătăcitoare este imposibilă din punct de vedere escatologic. Orice om ajunge prin moarte imediat în paradis, în iad ori în purgatoriu, altfel nu se poate. Sufletele pierdute sunt spirite rele, demoni care vor să ne momească și să ne abată pe căi greșite.

— Și ele cunosc lucruri pe care le-ar putea cunoaște doar cei morți? insistă studentul.

Alvaro confirmă.

— De aceea sunt demoni. Ei se pot deplasa dintr-un loc într-altul în

câteva secunde. Și știu să citească gândurile oamenilor. Ei sunt spirite pure, fără trup.

— Și cum se recunoaște un om posedat? Când este necesar exorcismul? întrebă un student francez. Și se procedează ca în filmele horror?

Un râs scurt străbătu sala.

— Sunt multe lucruri de lămurit, tinere, și, în plus, foarte importante. Despre posedare și exorcism vom discuta în detaliu, dar permiteți-mi să fac doar câteva scurte lămuriri, pentru a satisface principalele curiozități, zise el și se duse la laptop.

9.

Când Franco Gayo își reveni, stătea întins pe spate. Clipi și văzu tavanul cu stucaturi din biroul său. Alături îi zări pantofii din piele. Jaluzelele erau lăsate. Printre lamele zări sclipirea roșiatică a cerului. Era amurgul ori erau zorile? De cât timp se afla întins aici?

Încercă să se miște, dar nu reuși. Încercă să miște mâinile, dar acestea păreau încătușate. Își simțea brațele și picioarele ca pe niște corpuri străine; le putea mișca, dar nu simțea nimic.

Fusese anesteziat? Dar de ce?

Când trase de legături, simți durere în mâini și labele picioarelor. Ce fel de legături erau acestea? Își putea mișca mâinile doar milimetric și îi alunecau pe parchet de parcă acesta era acoperit cu un lichid.

Apoi simți în nări izul de cupru și îi trecu prin minte o bănuială teribilă.

„Nu, nu se poate. Nu poate fi asta”.

Dar așa era.

Cineva îl țintuise de podea. Franco Gayo încercă să țipe, dar nu scoase niciun sunet. Gura larg căscată produse doar un curent de aer, însoțit de o durere ascuțită a corzilor vocale.

„Oh, Doamne, ce mi-au făcut? Ce este cu vocea mea?”

Când închise gura și redeschise ochii, îl văzu pe individ. Acesta era într-o salopetă ce îi acoperea tot trupul, cum purtau cei care ridicau probe, pentru ca piesele de îmbrăcăminte să nu lase urme textile sau să afecteze cumva probele. Bărbatul mai purta ochelari negri cu acoperitoare laterale.

Iar în mâna dreaptă ținea o armă cu lamă ascuțită pe ambele părți.

O spadă ascuțită și sclipitoare.

Totuși, nu era una dintre acele arme artistic ornamentate, în stil retro. Aceasta era o lamă simplă cu două tăișuri. Sclipitoare și ascuțită. Lungă cam

de un metru șaizeci. Nu era decorativă, ci destinată tăierii. Ori înjunghierii. Ori ambelor.

Gayo respiră cu atâta putere încât trebui să tușească. Pulsul i-o luă la goană și începu să tremure din tot trupul.

„Ce vrea individul acesta? Ce intenții are cu spada?”

Bărbatul se apropie de Gayo și îl privi de sus în jos prin ochelarii cu lentile negre.

Franco Gayo nu își mai amintea când se rugase ultima dată, dar o făcu acum după mult timp.

„Oh, Doamne, nu-l lăsa să mă omoare! Nu-l lăsa să mă...”

Privi din nou arma pe care străinul o ținea cu o mănușă neagră. Privi lama sclipitoare, culoarea neagră, neutră a lentilelor, văzu buzele strânse ale bărbatului, trăsăturile oribile din jurul gurii.

„De ce m-a anesteziat? Ca să nu înțeleg nimic? Ori ca să înțeleg tot?”

Când bărbatul se apropie, încercă să se tragă înapoi, dar zadarnic. Simți rezistența din palme și din tălpi, simți parchetul încă alunecos de la sângele lui.

„Nu îl lăsa să mă omoare”, mai imploră el încă o dată, dar rațiunea lui, care, în ciuda situației extreme, mai dovedea un rest de capacitate analitică, modifică pe loc rugăciunea când văzu spada și înfiorătoarea gură a bărbatului care se apleca spre el.

„Fă să mă omoare rapid”.

Atunci, bărbatul își scoase ochelarii.

Când Franco Gayo văzu ce se ascundea în spatele lor, își pierdu cunoștința a doua oară.

10.

Alvaro de la Torrez reveni la catedră. Pe ecran apăru o nouă imagine. O carte îmbrăcată în piele, care părea veche de secole.

— Aceasta este *Flagellum Daemonum,* denumită și *Biciul diavolului,* spuse Torrez și în voce i se desluși o urmă de mândrie. Se bazează pe primele scrieri privind izgonirea diavolului, din anii 790 și 800 după Cristos, și este prima operă standard a exorcismului, scrisă de călugărul franciscan Girolamo Menghi în anul 1576. Era pe vremea Reformei. Pe atunci, ca și astăzi, exorcismul trebuia justificat prin erezia lui Luther. Pe atunci, ca și acum, existența Satanei era contestată, în timp ce Reforma ascundea totul sub o mană nebuloasă și știința credea că descoperise piatra filosofală.

— *Flagellum Daemonum* nu a fost trecută în indexul cărților interzise de Vatican? întrebă un alt student.

Alvaro confirmă.

— Așa este. Deoarece, așa cum spuneam, și la Vatican pândește diavolul. *Flagellum Daemonum* a fost interzisă în secolul al XVIII-lea, ca și alte cărți ale lui Menghi, sau rău famata *Malleus Maleficarum* a lui Jakob Sprenger. Făcu o scurtă pauză, după care continuă: Totuși, Girolamo Menghi este părintele exorcismului, cel care odinioară a adunat într-o operă învățături și ritualuri dispersate. Fără el, *Rituale Romanum,* terminată în 1614 și care conține ritul cel mai cuprinzător al exorcismului, nu ar fi devenit niciodată completă cum este acum. Apoi el se adresă celui care pusese întrebarea: Dumneata te-ai interesat de semnele posedării, nu?

Aspirantul la preoție confirmă.

— Menghi vorbește în opera sa de șapte semne sau șapte caracteristici care îl deosebesc pe cel posedat de ceilalți oameni. Și începu să numere pe degete: mai întâi, vorbitul în limbi necunoscute, neînvățate anterior, în al doilea rând, cunoașterea lucrurilor imposibil de știut, în al treilea rând, puteri fizice supraomenești.

— De exemplu? întrebă una dintre călugărițe.

— De exemplu, cineva care smulge din pământ baptisteriul de câteva tone de la San Sebastian, cu tot cu postament.

Călugărița se dădu înapoi speriată. Era evident că auzise povestea cu baptisteriul, dar nu și acest amănunt.

— În al patrulea rând, o ură irațională, inexistentă până atunci, față de preoți, sacramente, texte și obiecte sfinte, ca și față de părinți și prieteni. În al cincilea rând, permanenta rostire de blasfemii și rugi adresate Satanei. Și în cel de al șaselea rând, vomitatul de cuțite, cioburi de sticlă și alte obiecte.

Studentul chinez ridică din sprâncene:

— Pe care acesta le avea dinainte în gură?

Alvaro dădu negativ din cap.

— Nu s-au plămădit acolo. Pot fi și mici figurine, țăndări și lame de ras.

— Dumneavoastră ați văzut vreodată așa ceva?

— De sute de ori.

Alvaro privi la ceas și se întoarse la catedră. Pe ecranul de pe perete apăru o nouă imagine, care prezenta temele următoarelor șapte prelegeri din seria „Exorcistul ca urmaș al lui Cristos".

Alvaro scoase un indicator cu laser.

— Săptămâna viitoare vom trata originea și istoria Satanei. Apoi escatologia și ultimele patru lucruri: moartea, Judecata de Apoi, cerul și iadul. Raza roșie a indicatorului cu laser coborî ca o dâră de sânge. După

aceea ne ocupăm de exorcismele din Vechiul și Noul Testament, în cadrul celei de a patra prelegeri – raza de lumină coborî mult – va fi vorba despre istoria și structura cărții *Rituale Romanum.* Prelegerea numărul cinci – privi el atent bolta auditoriului – va fi despre funcția și desfășurarea exorcismului. În cea de a șasea prelegere tratăm sectele, cultele, riturile și jertfele satanice, înainte ca aceia interesați dintre dumneavoastră să se poată informa exact la cea de-a șaptea prelegere cum pot deveni exorciști în diocezele lor.

Chipul lui împietrit se mai lumină, după cum remarcă Don Tomasso. Cu siguranță că Alvaro spera că mulți dintre studenți se vor decide să facă acest pas.

— Pentru că noi nu luptăm cu sângele și carnea, ci cu forțele întunericului, cu spiritele rele de sub cer. Acum, bucurați-vă de pauza de prânz.

11.

Se întunecase. Ploaia bătea în ferestrele micului magazin de la demisol.

Alfred Voss, proprietarul vechiului anticariat aflat pe Sophienstraße, aproape de Hackeschen Markt, se bucura gândindu-se la paharul de Single Malt pe care îl va putea savura la sfârșitul programului. Paharul și sticla stăteau pregătite pe mica etajeră, între hărți și gravuri în aramă din secolul al XIX-lea. Mirosul whisky-ului amestecat cu cel al cărților vechi plutea în aer.

Tocmai voia să închidă magazinul, când mai apăru un client. Oferta lui Voss în materie de cărți – alchimie, științe secrete, magie și ocultism – atrăgea și ciudați. Unii dintre aceștia chiar păreau a crede în ceea ce se afla în vechile foliante prăfuite, unele cu prețul mai mare de 1 000 de euro. Odată, un client cumpărase o carte despre necromanție – invocarea morților – și săpase după cadavre în cimitirul de lângă Sophienkirche, voind să le reînvie – o cutezanță care îl dusese direct la psihiatrie.

Dar niciunul dintre clienții lui nu părea așa lugubru ca bărbatul care tocmai intra. O apariție amenințătoare într-un mantou negru și uzat din piele, cu un lanț ciudat la gât și cu o expresie fioroasă pe fața cu gura încleștată. Cel mai înfiorător lucru la el erau ochelarii de soare – cu lentile atât de negre, încât nu se deslușea nimic dincolo de ele, și cu părțile laterale acoperite. Voss se întrebă dacă omul chiar putea să vadă ceva. În mod normal, asemenea ochelari se purtau când soarele strălucea pe cer. Dar nu la

Berlin, în luna februarie, într-o zi în care norii erau atât de groși și joși, aproape unindu-se cu pământul.

Bărbatul merse țintă, fără o vorbă, cu pași ușori, spre un raft unde erau rânduite cărți despre magia neagră și luă de acolo un volum, îl deschise într-un anumit loc, de parcă ar fi știut exact ce caută, și răsfoi în grabă câteva pagini îngălbenite. Închise cartea, oftă ca și cum s-ar fi bucurat prea puțin – ori chiar deloc – de cele găsite acolo, și luă altă carte.

În cele din urmă, scoase o agendă din buzunarul mantoului său ponosit din piele neagră și cu un pix argintiu notă de zor ceva, în timp ce, din când în când, mai scotea din buzunar un aparat de fotografiat digital cu care fotografia anumite texte, murmurând permanent.

Lucifuge Rofocale... *Unde este*?... *Al treilea secret*... *Dragonul roșu*... *în mod normal atașat cărții șase și șapte a lui Moise, dar nu aici*...

Își țuguia buzele scoțând sunete bizare, șuierătoare, și Voss îi putea vedea dinții crescuți neregulat, ca un rând de pietre funerare bătute de soare și de vânt.

Dragonul roșu... *Aruncă a treia parte a stelelor de pe cer*... *Unde este poarta*? *Formula cu care distruge a treia verigă*... *Cele șase mii de trepte*...

Voss se încurajă așezându-și pe nas, ca un scut, ochelarii atârnați de gât cu un lănțișor din aur.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbatul privi înapoi executând cu capul și bustul o mișcare ca de robot. Voss simți că i se întoarce stomacul pe dos când se uită în lentilele ochelarilor negri.

Bărbatul se îndreptă spre el încet, în mână cu o carte groasă, legată în piele neagră. Era *Grand Grimoire,* una dintre principalele lucrări despre magia neagră.

— Poate, spuse bărbatul și puse cartea pe tejghea. Cât costă exemplarul acesta?

Voss se gândi rapid. Cu cât va fi prețul mai mare, cu atât mai repede va scăpa de acest tip funebru.

— Cinci sute de euro, spuse el. Este un exemplar din secolul al XIX-lea.

Bărbatul dădu din cap în timp ce îl fixa pe Voss prin ochelarii lui negri. Scoase apoi un teanc de bancnote din buzunarul interior al hainei din piele, numără cinci bancnote de câte o sută de euro și le puse pe tejghea.

— Mai pot face ceva pentru dumneavoastră? zise Voss și verifică bancnotele cu scanerul.

Erau în regulă.

— Mai am nevoie de o informație. Asta – și bătu cu degetul în carte – este ediția germană a lui *Grand Grimoire.* Aveți ediția franceză? Textul original?

— Ediția din 1522? Aceea se crede că s-a pierdut.

— Există un indiciu în ediția franceză din 1775 din Paris. Trebuie creat un cerc pentru invocare, un cerc din benzi tăiate din pielea unei capre tinere, fixată pe podea în cuie provenite din sicriul unui copil. Omul trase aer în piept și continuă: Jertfa pentru Lucifuge Rofocale, prim-ministrul iadului. Prin ritual se obține aprobarea de a vorbi cu morții.

Voss îl privi jenat pe străin. Iar avea de-a face cu unul dintre nebunii care se preocupau atât de mult de materie încât luau cea mai mare aiureală drept ceva sigur? Străinul părea hotărât să realizeze absurdul ritual.

— În vechiul ritual – continuă bărbatul – nu sunt folosite piei de capră ca jertfă, ci de nou-născuți.

— Nou-născuți?

— Da, spuse străinul. Ei sunt cei mai potriviți pentru invocarea morților, pentru că ei abia au ieșit din lume dincolo de poartă. Poarta prin care vom ieși toți.

Voss înghiți în sec. Evident că avea de-a face cu un caz deosebit de dificil.

Bărbatul deschise cartea și i-o întinse lui Voss.

— Aici, zise el.

Degetul lui se plimbă pe text. Voss citi fragmentul.

> *Eu îți promit să vin la tine oricând voi fi chemat. Dacă ții bagheta magică în mână, deschide cartea și pronunță cuvântul „Rofocale”. Pentru asta dă-mi câte o monedă în prima zi a lunii, în toată viața ta. Dacă nu o faci, îmi vei aparține.*

— Și? întrebă Voss uitându-se pe ascuns afară, în speranța că în prăvălie va mai intra un client.

Dar nu apăru nimeni.

— Ceva lipsește, spuse bărbatul. Există o cale nu doar pentru a vorbi cu morții, ci și pentru a le opri sufletele pe lume. Lumina vieții. Se poate distruge veriga de legătură în așa fel încât o vreme să mai pâlpâie, deși corpul este mort. Bărbatul se apropie de Voss, care se retrase privind cu disperare spre ușă. Bărbatul adăugă: în originalul din 1522 este descris un al doilea ritual. Ritual care aici lipsește.

Străinul bătu agresiv cu degetul în carte. Și continuă:

— Acolo se spune cum se pot urca cele șase mii de trepte și cum se distruge veriga. Faceți-mi rost de această carte.

Bărbatul mai făcu un pas înainte.

Voss clătină din cap și își mai lărgi gulerul cămășii.

— Nu pot. V-am spus că s-a pierdut. Din timpul Primului Război Mondial.

— Nimic nu este pierdut.

Voss își văzu propriul chip schimonosit în lentilele negre ale ochelarilor interlocutorului.

— Nici morții nu sunt morți.

Cu degetele tremurând, Voss împachetă cartea neagră și i-o înmână bărbatului care deja întinsese mâinile ca niște gheare. Apoi acesta se îndreptă brusc către ieșire. Dar după doi pași se opri, ridică nasul ca și cum ar fi adulmecat ceva, se întoarse și reveni la Voss.

— *Totuși* o aveți aici. O simt.

Voss se retrase.

— Vindeți-mi-o. Plătesc oricât.

Pe fruntea lui Voss apărură perle de sudoare. Să îi vândă cartea? Dacă propunea un preț mare, ar putea realiza afacerea anului.

— Bine, zise el. Douăzeci de mii.

Spre nemăsurata mirare a lui Voss, bărbatul îi puse pe tejghea suma cerută. Voss scoase dintr-un seif prețioasa carte, scană bancnotele, împachetă cu grijă cartea și o puse într-o geantă din pânză pe care i-o întinse bărbatul.

Când ușa se închise în urma străinului, Voss se lăsă să cadă în scaunul îmbrăcat în piele din spatele tejghelei respirând ușurat.

Paharul cu whisky pe care îl bău în această seară fu mai plin decât oricând.

12.

Clara ieși din lift și traversă coridorul îngust care ducea la încăperea pentru interogatorii a LKA, aflată la cincisprezece metri sub nivelul solului. Dincolo de geamul-oglindă îl văzu pe Hermann, care sorta documentele și pregătea rapoartele pentru procuratură. Scaunele pe care stătuseră cei doi făptași erau goale. Plecaseră și cei doi polițiști.

Hermann era un tip de peste un metru nouăzeci, masiv, puțin adus de spate, tuns foarte scurt și de obicei un tip din cale afară de cumsecade, dar putea deveni foarte incomod când se afla în fața unor răufăcători.

Clara intră în încăpere.

— Am rezolvat-o și pe asta, zise ea.

Hermann confirmă.

— Firește. Băgă un teanc de hârtii într-un dosar cu sigla procuraturii. Cei doi porci vor avea parte curând din nou de sex. Oricum, nu de bunăvoie.

Clara dădu din cap. Cunoștea ritualurile din pușcărie. Și nu îi plăceau. Pentru că statul trebuia să pedepsească infractorii, dar să nu permită un mediu fără legi. Și în cazul celor mai multe închisori, tocmai așa era.

— Bem o bere? întrebă Hermann.

— Bere lunea?

Clara zâmbi.

— Trebuie să vezi lucrurile așa, zise Hermann așezând documentele unele peste altele și luându-le sub braţ, este luni și cea mai mare parte a problemelor este rezolvată. Dar poţi sărbători și lunea. Ori nu?

Clara ridică din umeri și zâmbi.

— Cam așa este.

De geam se apropie o umbră și se auzi un ciocănit în ușă. Era Silvia, secretara care lucra cu Clara și cu încă un coleg.

— Îmi pare rău că deranjez, Frau Vidalis, dar dr. Weinstein vrea să discute urgent cu dumneavoastră. Zice că este foarte important.

Clara își privi telefonul mobil, lăsat fără sonor pe timpul interogatoriului. Într-adevăr, Weinstein încercase cu cinci minute în urmă să dea de ea. Ea îi făcu un semn lui Hermann, părăsi încăperea și afară, în faţa geamului, își strânse hârtiile.

— A spus despre ce este vorba? vru ea să afle de la Silvia.

— Nu, a zis doar că este foarte important. Silvia ridică din umeri. Oricum, arăta foarte agitat.

— Agitat?

În mod normal, Weinstein, care îi ţinea locul șefului secției de medicină legală, era aproape tot atât de agitat ca zece tone de piatră de pe fundul mării. Trebuie să fie într-adevăr vorba despre ceva important.

Formă numărul de telefon al lui Weinstein.

— Vidalis la telefon. S-a întâmplat ceva?

— Vești proaste. Sunt în Friedrichstraße, în apropiere de cartierul 101, la locul unei crime. Este aici și legistul. Nu dau de Winterfeld și mă gândeam că unul din voi ar trebui să arunce o privire pe aici înainte să se ia probe.

— O crimă? întrebă Clara.

— Da. Un bărbat. Cadavrul se află în biroul lui Franco Gayo. Este posibil să fie chiar el, după documentele aflate asupra lui.

— Ceva deosebit?

— Da. Von Weinstein își trase sufletul și continuă: A fost ţintuit în parchet. Cu braţele și picioarele desfăcute.

— Dumnezeule! îi scăpă Clarei.

— Și are ceva în gură. Încă nu știu despre ce este vorba.

Clara recunoscu faptul că profeţiile lui Winterfeld se adeveriseră. Bomba

nu mai ticăia, explodase.

— Altceva?

— Da. Făptuitorul i-a înfipt o spadă în corp.

„O spadă?” își zise în gând Clara încurcată.

— Cum arată rana?

— Nu pot spune încă.

— Cum așa? Ar fi trebuit să se stabilească dacă a murit din cauza hemoragiei ori din cauza vătămării organelor interne.

— Cu siguranță din ambele cauze, răspunse Weinstein abia șoptit. Sau, să zicem, toate la un loc.

— De câte ori a fost înjunghiat?

— Odată. După o scurtă pauză, adăugă: Dar a fost suficient.

— Cât de adânc?

— I-a vârât lama în anus și i-a străpuns tot trupul până în gură.

Clarei i se făcu rău. I se păru că îi fuge podeaua de sub picioare. Trebui să se sprijine de marginea mesei ca să nu își piardă echilibrul, în timp ce vederea parcă îi era acoperită de un nor negru și mișcător produs de o sepie. Ochii i se măriră, respiră adânc și după câteva secunde își recăpătă controlul.

— Mai sunteți la telefon? întrebă Weinstein.

— Da! răspunse Clara morocănoasă în timp ce încerca să uite imaginile care îi apăreau în minte.

„Până când i-a ieșit pe gură…”

— Când s-a întâmplat?

— În urmă cu cel mult două zile.

— A mai trăit după…?

Von Weinstein nu răspunse imediat. În cele din urmă, o făcu totuși:

— După cât se pare, da.

13.

Vântul adia pe terasa de pe acoperișul Universității Santa Croce. Spre sud se întindea Piazza Navona, iar spre sud-est se distingea, din multitudinea de străduțe și acoperișuri, cupola de la Il Gesù, biserica ordinului iezuit. Spre vest se ridica maiestuoasă cupola Bazilicii Sf. Petru.

Don Tomasso și Alvaro de la Torrez sorbeau din paharele de carton cu espresso fierbinte cu care veniseră pe terasă de la Cafeteria Universității.

— Ascultă, Tomasso, spuse Alvaro privind aburul care se ridica din cafea

și era dus de vânt către Piazza Navona, la o temă atât de serioasă, nu se poate exagera.

Tomasso dădu din cap. Cinstit vorbind, el vedea lucrurile în același fel. Și el se întrebase dacă nu ar trebui să se propovăduiască mesajul cel bun al Evangheliei, în loc să se semene frică. Chiar Iisus a spus că la Judecata de Apoi Satana va veni ca un hoț noaptea. Nu de aceea trebuie să fii vigilent?

— Există Satana, îl aprobă el, dar există și speranță.

— Desigur, răspunse Alvaro. Însă există mai mult de un miliard de spirite rele și doar două sute de exorciști pe lume. Strânse pumnii și adăugă: Și cu toate acestea, Biserica, în ultimele trei sute de ani, a procedat în naiva ei prostie ca și cum Satana nu ar exista și l-a protejat, exact așa cum *vrea* și el. Arătă spre Bazilica Sf. Petru: Ce spunea papa Paul al VI-lea în anul 1972? Și înainte de a continua îl privi răbdător pe Tomasso: Printr-o crăpătură…

Tomasso dădu din cap:

— Printr-o crăpătură a pătruns fumul Satanei în templul Domnului.

— Și câtă dreptate avea! zise Alvaro. Între timp, ignorarea Satanei a făcut să se preocupe de el mai mult poliția decât Biserica. Tomasso ridică din sprâncene.

— Chiar așa?

— Într-adevăr. Doar în Italia există acum mai mult de șase sute de secte sataniste. Au împânzit toată Europa. Alvaro privi către vest, unde la orizont se adunau nori negri. Există o piață neagră a ostiilor sfințite, care în mediile sataniste se vând cu mai mult de o sută de euro bucata.

Tomasso vru să spună în glumă că pentru Biserică ar fi fost mai profitabil atunci să vândă ostii decât să umble cu punga pentru strâns ofrande, dar se abținu de la acest comentariu.

— Majoritatea catolicilor nu mai cred în prezența reală a lui Cristos la euharistie, continuă Alvaro și îl apucă de braț pe Tomasso. Doar sataniștii par să mai creadă asta. Altfel ar mai da ei o sută de euro pentru o ostie sfințită, pe care să o profaneze în ritualurile lor negre?

Bău din paharul cu espresso privind cupola bazilicii și norii de furtună ce se apropiau de Roma dinspre vest.

— Încep cu răsturnatul paharelor, jocul pendulului, cartomanție, ședințe spiritiste, spiritism. Dar nu se limitează la asta. Coborî conspirativ vocea: Satana are grijă să se întâmple *așa ceva.* Îi arătă lui Tomasso o fotografie. Cine mai poate acum să susțină în mod serios că diavolul nu acționează pe pământ?

Tomasso examină fotografia cu un amestec de silă și mirare, timp în care Alvaro continuă să vorbească.

— Fotografia provine de la poliție. Mi-a dat-o comisarul-șef. Făptuitorii

au răpit-o pe fată, au dus-o într-o catacombă, au violat-o și au silit-o să facă sex oral, după ce i-au scos toți dinții. Apoi i-au crestat pe abdomen cu un cuțit pentagrama răsturnată.

Tomasso lăsă jos fotografia.

— Și fata mai trăiește?

— Este moartă. Au legat-o, i-au cusut gura și au lăsat-o acolo. Și au mai făcut asta.

Alvaro îi arătă lui Tomasso o fotografie cu un perete pe care scria ceva cu creta. Tomasso citi cu voce tare: „Dacă exiști, Iisus, salveaz-o…”. Îi înapoie fotografia și aruncă paharul în coșul de gunoi de lângă intrarea pe terasă.

— Viol, crimă și batjocorirea Domnului, spuse Alvaro pe un ton amar.

Prelații rămaseră o vreme tăcuți, precum două statui negre, pe terasa bătută de vânt de deasupra Romei.

Tomasso se gândi la ce îi trecuse prin minte când traversase Piazza Navona referitor la toleranța Domnului față de rău. Poate că era legată de faptul că Dumnezeul a tot ce există trebuise să fie și creator al răului. Cum se spune în Isaia? *Eu sunt Domnul făcător de lumină și de întuneric, eu dau pacea și aduc răul.*

— Să intrăm, spuse el în cele din urmă, cu privirea ațintită asupra norilor amenințători ce se apropiau dinspre vest, și îi puse bătrânului exorcist mâna pe umăr. Vine furtuna.

— Știu, răspunse Alvaro, strivi în pumn paharul din carton și îl aruncă în coș. Știu.

14.

Clara ședea într-unul dintre automobilele de intervenție, cu lumini albastre și sirenele pornite, ce goneau pe Mehringdamm spre Friedrichstraße. Descărcase în mare grabă de pe internet informațiile despre Franco Gayo și acum își plimba privirea pe textul printat, în vreme ce mașina se strecura prin aglomerația de la sfârșitul zilei.

Franco Gayo lucrase pentru un birou de avocatură renumit și devenise cunoscut înainte de a fi pus pe picioare asociația de binefacere *Do ut des*, care făcea apel la conștiința încărcată a oamenilor. Unii reprezentanți ai presei exagerau numindu-l „conștiința curată a Germaniei”.

Acesta fusese ucis. Asasinul trebuie să fi rămas cu el tot weekendul. Nu atrăsese nimănui atenția. Nimeni nu știa cum arăta. Într-adevăr, o performanță.

Franco Gayo nu se număra printre oamenii care în timpul unei discuții între patru ochi trebuia să apese la fiecare câteva minute pe un buton ascuns pe birou, pentru ca gorilele lui, aflate în apropiere, să știe că totul era în ordine și că nu era nevoie să năvălească în încăpere. Nu era chiar atât de important. Dar era destul de cunoscut pentru a nu putea să dispară de pe ecran două zile la rând.

„Asasinul este un profesionist, cugetă Clara. Ori un nebun. Ori amândouă”.

Apoi se gândi iar la modul în care Gayo fusese ucis și o copleși un sentiment de silă și de neputință, persistent, întunecat și de nepătruns.

Asasinul îl țintuise pe parchet și îi străpunsese tot trupul cu o sabie.

„De ce îi făcuse asta? Călcase pe bombeu vreo organizație puternică? Îi luase fața cuiva? Dar chiar de ar fi fost așa, motivul era suficient pentru o astfel de crimă bestială?”

Clara deja știa ce o aștepta la locul faptei, un loc al durerii și al groazei. Câte un reporter o întreba uneori cum miroase o crimă. Nu putea să facă o descriere exactă, dar știa cum mirosea. Edemul morții, duhoarea dulce pătrunzătoare a cadavrului, combinate cu mirosul de aramă al sângelui scurs și miasma de abator a intestinelor zdrențuite. Poate faptul că oamenii detestau miasma de abator a cărnii era cauzat de sila de el însuși, de trupesc și de existența despuiată.

„De ce a făcut criminalul ăsta? De ce tocmai așa?” se întreba Clara în timp ce mașina de intervenție trecea prin dreptul casei Willy Brand, spre Kochstraße, pentru a coti apoi la dreapta pe Friedrichstraße. Va discuta mai multe cu Martin Friedrich, șeful analizei operative de la LKA. Von Weinstein deja îi trimisese documentele și fotografiile de pe laptopul lui.

„De ce această cruzime bestială?”

Existau explicațiile clasice. Clara le cunoștea pe toate, dar se temea că nu îi vor fi de ajutor în acest caz. Cei mai mulți criminali își alegeau victimele după fricile pe care le aveau, spuneau psihiatrii. Bat cuie femeilor în sâni deoarece mamele psihotice le bătuseră cuie în penis băieților, care ulterior deveneau ucigași în serie. De ce? Pentru că băiatul și tot ce avea legătură cu el erau indezirabili. Pentru că mămica ar fi preferat să aibă o fetiță. Din ce motiv? Pentru că papá o apucase mereu în cadă atât de ciudat și o silise și pe ea să procedeze la fel cu el.

Dar cu siguranță că aici nu era atât de simplu. Situația stătea altfel. Dar *ce* făcuse asasinul aici? Era o crimă rituală? O tragere în țeapă? Avea o semnificație? Și dacă avea, care era aceasta?

De cruzimea faptei depindea și amploarea cercetării, a pregătirii și necesitatea ca ea să se desfășoare în liniște.

Și toate acestea erau problematice.

Clara duse mâna la ceafă. Rana din acel loc se vindecase de mult. Se întâmplase în octombrie, când în ultimul moment țâșnise afară din casa „Celui fără nume” înainte ca aceasta să explodeze. O bucată de metal o lovise în ceafă. Abia câteva ore mai târziu observase la secție că i se scurgea ceva cald și umed de pe ceafă pe bluză și o colora în roșu. Adrenalina acționa poate ca un anestezic, exact ceea ce se și întâmplase atunci. Totuși, cicatricea îi rămăsese. Clara o simțea. Cicatricele puteau fi utile. Te învățau smerenia și îți arătau că trecutul fusese odată realitate. În același timp îți dădeau speranță. Reprezentând o urmă a rănilor anterioare, erau totodată semn al vindecării.

— Ce răni ai tu, dacă ai putut face așa ceva? murmură Clara când se gândi din nou la criminal.

— Ați spus ceva?

Clara tresări. Își dădu seama că vorbise cu voce tare. Văzu ochii celui care conducea mașina în oglinda retrovizoare. Era unul dintre colegii cu care se deplasa la locul crimelor.

— Nimic, gândeam doar cu voce tare.

Șoferul dădu din cap și ridică din umeri. Clara privi pe geam cum automobilul cotea pe Friedrichstraße și cum în depărtare, printre norii negri de ploaie, se ivea cartierul 101.

„Am gândit cu voce tare”. Uneori, Clara vorbea încet cu sine însăși, ca mulți dintre colegii ei. Era bine când în cap îți răsuna și propria voce, pe lângă vocile morților și asasinaților. Nu era un semn de sminteală să vorbești cu tine însuți, dimpotrivă: te putea feri să o iei razna.

Mașina opri.

— Am ajuns, zise șoferul.

Când Clara deschise portiera și dădu cu ochii de fațada udă de ploaie, o cuprinse din nou ciudata senzație de disperare sumbră, persistentă, de care nu te puteai spăla. Știa că în spatele acestor ziduri o aștepta oroarea. Urma să deschidă doar trei ori patru uși, trei ori patru uși prin care trecea pentru ca din lumea normală a marelui oraș să ajungă într-o lume a fricii, a durerii și a morții.

•

În dreptul intrării principale se strânseseră câțiva reporteri dotați cu camere de luat vederi și proiectoare, care îi vârâră Clarei microfoane sub nas în timp ce aceasta se îndrepta cu cei patru polițiști spre intrare. Alți patru colegi se postaseră acolo și nu le dădeau voie celor care nu aveau legătură cu cercetările. Doi reprezentanți ai presei se plângeau în gura mare că astfel este îngreunată munca mass-mediei, ceea ce nu îi împiedica pe cei patru să își facă treaba.

— Lipsiți de scrupule, izbucni unul dintre polițiști, iar au interceptat comunicațiile poliției.

Liftul urca chinuitor de încet.

Un polițist tinerel o întrebă pe Clara:

— Se confirmă povestea?

— Ce poveste?

— Privitoare la ce a făcut cu omul.

— Încă nu am văzut nimic, dar dacă dr. Weinstein așa spune, atunci așa este. Clara îl privi în ochi pe tânărul polițist și adăugă: Dacă nu este neapărat necesar, nu priviți. Asta dacă nu țineți să aveți insomnii în următoarele nopți.

Polițistul păli și dădu din cap. În acel moment se deschise ușa liftului. Clara fu întâmpinată de benzi ce interziceau trecerea, de proiectoarele celor de la ridicarea amprentelor și de un medic secundar legist, în salopeta albă specială.

— Frau Vidalis? întrebă bărbatul.

Ea confirmă.

El arătă spre biroul cel mare al lui Gayo, de unde se auzeau voci și unde Weinstein era aplecat asupra a ceva întins pe podea. Cadavrul era acoperit cu o folie albă de plastic.

Clara trase adânc aer în piept și traversă holul scăldat de lumina albă a proiectoarelor.

Mirosul o izbi ca o lovitură de ciocan.

De sub colțurile foliei se zăreau doar mâinile și picioarele fixate încă de parchet cu niște cuie groase.

Mai văzu și sângele de pe podea, la picioarele cadavrului, ieșind de sub folie.

Blițurile aparatelor foto fulgerau lăsând umbre colorate în fața ochilor Clarei. Unul dintre tehnicieni transferase deja unele fotografii pe un laptop al legiștilor, aflat pe biroul celui ucis. Alți doi tehnicieni criminaliști tamponau podeaua și pereții cu pensule cu grafit, pentru a descoperi posibile amprente digitale, în timp ce un altul căuta scuame tegumentare, păr sau alte materii organice ale criminalului, ce ar reprezenta probe ADN. Lângă el se afla o trusă pentru probe.

— Păr nu există și până acum nici altceva, îi strigă acesta unui coleg.

Clara nu era surprinsă. Știa că mulți violatori și asasini în serie își rad părul de pe corp, pentru ca nimic, dar nimic să nu rămână la locul faptei.

Privi fereastra, unde fusese pus un ecran ca acelea pentru prezentări. Cam la cinci metri de el, de partea cealaltă a biroului, era un videoproiector deconectat.

Tehnicianului criminalist care o însoțea pe Clara nu îi scăpă privirea acesteia. Era un bărbat destul de tânăr, care nu părea să fie prea impresionat de grozăviile din acest birou.

— Încă nu știm ce este cu ecranul și cu videoproiectorul de aici. Probabil că ambele sunt ale făptuitorului.

— Continuați.

— Victima este moartă de aproximativ două zile. Cadavrul a fost descoperit de un bărbat din echipa de curățenie, astăzi, când la ora treisprezece, biroul rămăsese tot închis. Omul expiră zgomotos, apoi continuă: Bărbatul a avut un șoc serios. Acum este la urgențe și va fi supus unui tratament psihologic.

Clara cunoștea astfel de cazuri. Spre deosebire de investigatorii experimentați cum era ea, cei mai mulți oameni ar fi cedat psihic. Winterfeld numise asta odată „horror-teflon”. Adică experiența îndelungată făcea ca grozăvia și oroarea să alunece pe lângă cineva ca grăsimea pe un strat de teflon.

Clara se întreba totuși dacă prin această indiferență în fața ororii, dobândită pe parcursul anilor, nu deveneau asemenea monștrilor pe care îi vânau.

„Cine se ocupă de monștri trebuie să fie atent să nu devină ca ei”, spuneau profilerii de la FBI. Și Nietzsche spusese că „dacă privești timp îndelungat în hău, și hăul privește în tine”. Aveau dreptate.

— De ce a avut nevoie de echipajul de urgență? S-a rănit?

Tehnicianul criminalist se încruntă.

— Când a văzut ce era aici, a devenit autoagresiv. S-a lovit cu capul de tăblia mesei, probabil ca să scape de imaginile pe care le avea în fața ochilor. Se întâmplă des așa ceva. L-am văzut și eu. Fruntea îi sângera. S-a dat cu capul de masă cu atâta putere, încât de la ochiul stâng i s-a desprins retina. Sperăm că medicii și psihologii îl vor vindeca.

Clara clătină din cap. Era una dintre victimele colaterale ale groazei. Nu doar victimele erau atinse. Sufereau și mulți alții, numiți în criminologie „victime colaterale”.

— Asta, spuse tehnicianul, am găsit-o aici, în birou. Era fixată sub masa de la recepție. Ținea în mână un mic obiect metalic. Un dispozitiv care întrerupe orice legătură de telefonie mobilă pe o rază de douăzeci de metri. În mod normal, așa ceva au doar BKA[2] și niște capi ai drogurilor.

— Cu rețeaua de telefonie fixă ce s-a întâmplat?

— Același lucru. Făptuitorul a creat un mailbox, în așa fel încât aceasta

---

[2] Bundeskriminalamt – Oficiul Federal de Criminalistică.

răspundea apelurilor din exterior, dar nu se putea suna.

„Dacă cineva sună din exterior, nu este semnalată linie moartă. Inteligent”. Clara se apropie de cadavrul acoperit de folia albă, lângă care stătea îngenuncheat un bărbat, care se înregistra în dictafon. Când auzi pași în spate, se ridică și o salută pe Clara.

— Frau Vidalis, dumneavoastră sunteți, spuse el, își potrivi ochelarii pe nas și opri dictafonul.

Dr. Von Weinstein, directorul-adjunct al Institutului de Medicină Legală, cu părul înspicat pieptănat pe spate, cu ochelarii argintii scumpi și cu tenul bronzat arăta mai curând ca un Sonnyboy dintr-un Robinson Club, cu totul diferit de modelul de medic legist chel și cu față cenușie. Însă în această zi până și el pălise.

— Franco Gayo, spuse el, 45 de ani, bărbat, alb. Decedat.

— Asta văd.

— Vreți…? întrebă Von Weinstein și trase folia de plastic ce acoperea fața cadavrului.

— Trebuie oricum.

Priveliștea și mirosul dulce-putred care se ridica din mort o făcură pe Clara să se dea înapoi. Parcă i-ar fi pătruns un aer groaznic în plămâni. „Trebuie să suporți, trebuie să fii mai tare decât oroarea”, își spuse. Unii își frecau nasul cu mentol când intrau într-o sală de disecții, dar Clara știa că în acest fel scârba se amplifica. Cel mai bine era să tragi adânc aer în piept, să îmbrățișezi mortul când el rânjește și să îi întorci rânjetul. Orice altceva era praf în ochi.

Cadavrul era dezbrăcat. Criminalul trebuie să fi fost cel care îl dezbrăcase. În acest moment, Clarei îi era indiferent dacă victima era bărbat ori femeie, ea oricum vedea doar ceea ce făcuse criminalul în acele nesfârșite ore de groază, oroare și întuneric. Vedea spada, vedea mânerul armei acolo unde ea pătrunsese în corpul lui Gayo. Vedea cum lama trecea prin carne, vedea cum criminalul îi răsucise ceafa în așa fel ca spada să îi iasă pe gură, și nu prin gât ori prin maxilarul inferior. Vedea lama lungă, însângerată ce ieșea ca o limbă subțire de oțel din gura întredeschisă a lui Gayo.

Clara privea țintă la această bestială înscenare a ororii ca la un adversar demonic, care o fixa și cu privirea, până când unul din cei doi ceda. Iar ea nu intenționa să își plece privirea. Ea *trebuia* să vadă, să prelucreze, să stocheze informațiile, pentru ca mai târziu să le poată revedea.

„21, 22, 23…”

Clara numără până la 30, apoi întoarse privirea.

— Totul este în ordine?

Von Weinstein se uită neliniștit la ea.

Ea respira accelerat.
— Îmi revin imediat.
Folia acoperi din nou cadavrul, lăsând afară doar capul acestuia.
„Spada care îi iese pe gură”, gândi Clara. „Dacă făptuitorul dă atâta importanță acestei înscenări, atunci trebuie să semnifice ceva”.
Cunoștea clișeul cum că masca morții rămâne pentru totdeauna întipărită pe chipul celui decedat. Dar era o prostie, pentru că odată cu încetarea bătăilor inimii se destind toți mușchii. Intervine apoi rigidizarea cadaverică a expresiei feței.
Aici însă mai era ceva.
Clara mai trase o dată folia la o parte. Și se uită din nou.
— Ce este asta? întrebă ea.
Adânc, în gâtlejul mortului, zări o sclipire în nuanța bronzului.
Von Weinstein ridică din umeri.
— Vom stabili ulterior în Moabit, am remarcat și eu. Însă înainte de a cerceta mai amănunțit, trebuie să îndepărtăm spada. Și asta durează ceva. Nu putem, pur și simplu, să tragem lama, ci trebuie să preparăm mai întâi canalul. Își aranjă ochelarii, apoi apucă de capătul foliei. V-ați uitat suficient?
Clara mai privi o dată chipul vlăguit și dădu din cap.
— Nici eu nu pot spune mai mult decât dumneavoastră.
Von Weinstein trase folia peste capul lui Gayo.
— Este mort cam de două zile? întrebă Clara.
Von Weinstein dădu afirmativ din cap.
— Așa se pare. Rigiditatea cadaverică deja a dispărut, iar procesul de putrefacție verzuie în partea dreaptă inferioară a abdomenului a început. Descompunerea ar fi fost mai accentuată dacă ar fi stat aici mai mult de două zile.
Clara dădu din cap. Procesul de putrefacție pornește totdeauna cu o pată verzuie în partea dreaptă a abdomenului, pentru că putrezirea începe de la bacteriile intestinale, iar acolo intestinele se află chiar sub țesutul ce acoperă abdomenul. Rigiditatea cadaverică dispare din cauza putrezirii și a distrugerii musculaturii.
Investigațiile pentru determinarea momentului morții se realizează totdeauna la locul în care se află cadavrul, niciodată în sala de disecție. La un sfert până la o jumătate de oră după deces apar în mod normal așa-numitele pete cadaverice, acumulări de sânge sub piele, deoarece inima nu mai bate și sângele nu mai este transportat prin vasele sangvine, astfel că celulele sangvine se reduc. Și după deces temperatura corpului rămâne la aproximativ 37 de grade circa trei ore. După aceea, se reduce cu un grad pe oră. Deci dacă este găsit un cadavru cu temperatura corpului de douăzeci de

grade la temperatura normală a mediului, acea persoană este decedată de aproximativ douăzeci de ore.

Dacă temperatura corporală ar fi fost mai mare de 37 de grade, de exemplu pentru că acesta avusese febră, investigarea ar putea fi îngreunată considerabil. Momentul presupus al morții ar putea fi decalat la câteva ore după momentul real; fapta ar fi putut astfel să fi avut loc nu la ora treisprezece, ci la ora cincisprezece. Criminalul putea să fi săvârșit crima la ora treisprezece, iar la ora cincisprezece se putea afla în avion și în acest caz ar avea de un alibi perfect.

Clara lăsă deoparte aceste gânduri. La *acest* asasin, problema era mai mult înscenarea perfectă a faptei decât camuflarea momentului morții.

Medicul legist deschisese un alt laptop. Clara cunoștea programul cu care lucra acesta. Se puteau introduce toți parametrii: temperatura corpului, întinderea petelor cadaverice, modificarea temperaturii mediului, excitabilitatea electrică a musculaturii și reacția pupilelor la medicamente. Dacă totul mergea bine, programul furniza un interval precis în care s-a produs decesul.

Von Weinstein remarcă atenția pe care o acordă Clara laptopului.

— Și programul ne-a confirmat, spuse el. Momentul decesului a fost sâmbătă seara, pe la ora optsprezece.

— Asta poate însemna că făptuitorul l-a vizitat vineri seara și că întreaga zi de sâmbătă s-a… ocupat de el?

— Posibil.

Oroarea puse din nou stăpânire pe sufletul Clarei.

„De vineri seara până sâmbătă seara. Douăzeci și patru de ore în mâinile monstrului”.

Privi spre fereastră și văzu cum soarele de un roșu pal, printre norii negri-cenușii, se pierdea într-o mare mocirloasă maro-cenușie, și lumina alunecă pe pereții biroului, peste rafturile din mahon, peste lampa din tavan, de patru mii de euro, peste prețioasele reproduceri de artă, rămânea pe partea din față a biroului, exact pe cele două canaturi ale ușii spre hol. Acolo stătea scris în roșu și maro:

NUMELE MEU ESTE LEGIUNE. CA MINE SUNT MII.

În timp ce vorbea, privirea Clarei se plimba de la aceste cuvinte la Weinstein, la asistentul cu punga, la cadavru și din nou la cuvinte:

— Asta ce semnificație are?

Von Weinstein și medicul ridicară din umeri, de parcă ar fi considerat că răspunsul intra în competențele Clarei.

Clara remarcă în ușă o siluetă înaltă, care își introducea nasul acvilin în încăpere înainte de a-și face apariția într-un pardesiu fluturând, trecându-și mâna prin păr.

— Nu văd ceea ce dumneavoastră tocmai vedeți, zise Winterfeld, dar văd că am avut din nou dreptate.

Clara strânse din buze, dădu din cap și își aminti cuvintele pe care el i le spusese în timpul discuției de la fereastra LKA: „Liniștea a fost puțin cam lungă pentru a fi sănătoasă”.

— Da, zise ea. Din păcate.

15.

Vocea răsună în încăperea boltită când preotul în roba roșie ca sângele înălță cupa cu lichidul întunecat.

Bărbatul cu ochelari negri, cu gura oribil încleștată și cu barba țepoasă stătea îmbrăcat în haina sa din piele neagră, uzată, în apropierea porții mari.

Supușii săi celebrau liturghia neagră. Trebuiau să capete putere pentru ceea ce îi aștepta. Maestrul îi anunțase. În curând va exista cu siguranță o nouă victimă.

Pe altar se aflau cupa, farfurioarele pentru ostii și cuțitul. Lumânările erau din grăsimea unor copii nebotezați, pocalul era umplut cu sânge nevinovat, iar ostiile fuseseră furate și trebuiau să fie pângărite în timpul liturghiei.

Întreaga asistență, îmbrăcată în negru, se înclină.

El ascultă murmurul acoliților adunați în sumbra încăpere.

In nomine magni Dei nostri Satanas. Inroibo ad altare Domini Inferi, răsună ecoul între pereții mucegăiți. *În numele Dumnezeului nostru atotputernic Satan. Pătrund în altarul stăpânului gheenei.*

Numeroase lumânări negre erau fixate în suporturi din piatră și pe candelabrele ce transformau pivnița într-o lume funestă de lumini și umbre. Duhoarea lumânărilor umplea aerul stătut al templului subteran. Afară erau -5°C, înăuntru însă era o căldură plăcută, deoarece conductele sistemului de termoficare a orașului treceau pe aici.

Cântecul *parlando* continuă în surdină.

Qui regit terram. Care guvernează pământul.

Preotul, îmbrăcat într-o robă neagră, se adresă comunității din fața altarului.

— Poate victima însângerată și sfâșiată să iubească botul mânjit cu sânge,

care îi rupe bucată cu bucată mădularele? întrebă el și mulțimea clătină din cap. Poate omul să îl iubească pe Dumnezeu, cel care îl face sclav și îl copleșește cu dureri?

El ridică cuțitul.

— Blestemați să fie mieii lui Dumnezeu, căci ei vor sângera până vor deveni albi ca zăpada.

Iarăși se auzi corul înveșmântat în negru:

— *Dominus Infernus vobiscum. Stăpânul iadului fie cu voi.*

Apoi mulțimea se înclină.

Predicatorul se întoarse într-o parte și zise:

— Privim spre sud și îl salutăm pe Satana, dușmanul, acuzatorul și oponentul lui Dumnezeu. Stăpân al focului și al infernului.

Toți se înclinară spre sud.

Apoi el se întoarse către est.

— Privim spre est și îl salutăm pe Lucifer, strălucitorul înger al luminării, aducătorul de lumină și stăpân al stelelor.

Oamenii se înclinară.

— Privim către nord și îl salutăm pe Asmodeus, distrugătorul, domn al iadului și stăpân al creaturilor diabolice.

Preotul se întoarse pentru ultima oară:

— Privim către vest și îl salutăm pe Leviathan, șarpele din adâncuri, stăpânul mării.

Preotul ridică pocalul în care se afla lichidul roșu-închis.

— Vei umbla în iad prin flăcările negre ale lui Satana. Spiritul tău se va trezi pentru plăcerea renașterii. Bău din pocal. Porțile sunt larg deschise, iar intrarea ta este anunțată de strigătele nemuritoare ale bestiilor care îl păzesc. Stigmatul lui îți va marca conștiința, simbolul lui înflăcărat te eliberează.

Mulțimea se înclină încă o dată.

— Căci aceluia care pășește în regatul umbrei, ochii i se vor obișnui curând cu întunericul.

Bărbatul cu ochelari negri și haină din piele privi în jur și zări unul dintre ajutoarele sale, îmbrăcat și acesta cu o robă neagră, care se apropia de el umil.

— De ce mă deranjezi?

— O veste de la maestru. Bărbatul ridică în aer un mic obiect și spuse: Avem o nouă jertfă.

16.

Se lăsase întunericul. Câteva picături de ploaie care sclipeau în lumina lămpilor căzură prin fereastra coridorului de la etajul trei al LKA, pe care Winterfeld o deschisese iarăși, de data aceasta fără a mai fuma. Renunțase după ce deschisese fereastra.

Cu puțin timp în urmă, Clara vorbise la telefon cu serviciul de conservarea urmelor. Vineri seara, ultimul număr apelat de Gayo fusese de telefon mobil. Acum, investigatorii încercau să vadă cui aparținea acel număr. Pe biroul lui Gayo mai fusese găsit un fax de la o firmă care anunța că va veni să lustruiască parchetul sâmbătă; la sfârșit de săptămână, pentru ca angajații să nu fie deranjați.

Acesta să fi fost motivul pentru care asasinul l-ar fi răstignit pe Franco Gayo pe parchet, fără ca nimeni să fi bănuit ceva? Dar de ce Gayo nu strigase? *De ce* nu auzise nimeni nimic?

La scurt timp după ce Clara se întorsese, o oarecare soră Viktoria de la căminul de copii „Îngerul păzitor” luase legătura cu Hermann. Căminul adăpostea copii abuzați ori maltratați, mulți de către propriii părinți. Unul dintre copii, Lukas, primise de la un străin un plic ciudat, în care se afla un stick USB straniu, după părerea lui Hermann. Sora Viktoria se uitase să vadă ce conține, dar nu pricepuse mare lucru. Totuși, fusese atât de alarmată de conținutul acestuia, încât se adresase poliției.

Pentru investigatori nu conținutul stick-ului, care o speriase atât de tare pe soră, reprezentase cel mai mare interes, ci numele gravat pe stick. Erau patru litere care le arătaseră tuturor că era vorba despre ceva ce nu trebuia trecut cu vederea.

Patru litere: G A Y O.

De dimineață, sora Viktoria venise din nou pentru discuții la BKA. Se încercase să se obțină de la micul Lukas informații despre misteriosul străin care îi dăduse plicul cu stick-ul, chiar dacă băiatul nu putea să vorbească din cauza traumelor prin care trecuse. Portretiștii profesioniști ai poliției deja fuseseră informați.

Oribila priveliște de la locul faptei îi apăru din nou Clarei în fața ochilor. Cadavrul lui Gayo bătut în cuie pe podea. Lama ce ieșea obscen din gură, după ce trecuse prin corp, străbătuse șaptezeci de centimetri de durere, groază și moarte. Scrisul de pe perete. *Numele meu este Legiune. Ca mine sunt mii.*

Groaznicul asasinat din Friedrichstraße îi tulburase profund pe toți, totuși, în situații de extremă brutalitate, uneori este cel mai bine să urmezi o

anumită rutină, ca să îți păstrezi judecata limpede. Pentru Clara, această rutină consta în a discuta cu Winterfeld, care respira acum aer rece în fața ferestrei deschise. Clara tremura alături de el, cu ceașca de cafea caldă lipită de piept, și privea norii joși care se pierdeau în întunericul nopții ploioase, în vreme ce imagini de la locul faptei îi zburau prin fața ochilor precum fulgerele din iad.

— Așa ceva nu am mai văzut nici măcar eu, spuse Winterfeld și clătină din cap. Știți ce este neobișnuit aici? În mod normal, crimele atât de brutale sunt asociate cu o depersonalizare a victimei… Mutilări, răni la nivelul feței și chestii asemănătoare. Victimei i se taie nasul, i se jupoaie pielea, făcând-o de nerecunoscut. Aceasta nu mai este o persoană, ci doar materie lipsită de viață. Dar aici nu este cazul. De ce nu? Dumneavoastră ce credeți?

— Modul în care a fost ucis are o anume semnificație pentru autor, răspunse Clara. Ca un fel de, ea căută cuvântul potrivit, ritual religios.

Winterfeld confirmă.

— Cuiele cu care Gayo a fost țintuit pe podea. El se uită la Clara în timp ce câteva picături de ploaie i se prelingeau pe părul cărunt. Apoi adăugă: Pare o crucificare.

— Și spada care iese pe gură, îl completă Clara. Este pe de-o parte o tragere în țeapă, pe de altă parte are o anumită simbolistică.

— Și care anume? întrebă Winterfeld.

— Pe gură ies cuvintele, zise Clara. Iar un cuvânt rău poate fi ca o spadă ascuțită.

Winterfeld dădu din cap.

— Sună plauzibil, dar ne ajută? Și are vreo legătură cu cele scrise pe perete?

La serviciul de conservarea urmelor tocmai se făcea analiza sângelui cu care se scrisese pe tapetul alb. Era foarte probabil să fie sângele lui Gayo.

Clara își scoase telefonul mobil.

— Aș putea să caut pe Wikipedia. „Numele meu este Legiune. Ca mine sunt mii”.

— La cine se face referire? întrebă Winterfeld. La martorii lui Iehova? Și ei sunt pretutindeni. Așa zice vărul meu din Canada.

Clara îl privi dojenitoare. Uneori nu știa dacă glumele lui Winterfeld erau idioate, ori, pur și simplu, de prost gust, ca și glumele lui Weinstein. Dar acestea o ajutau să suporte ceva mai ușor toate grozăviile pe care le văzuse timp de decenii.

— Sunt cuvinte din Biblie, zise Clara. Din Noul Testament. Evanghelia după Marcu, capitolul 5, versetul 9.

— OK, este puțin cam mult pentru martorii lui Iehova, spuse Winterfeld

în timp ce închidea fereastra. În ce context?

— Iisus alungă un spirit necurat dintr-un posedat. Am citit că la fiecare alungare a demonilor exorcistul trebuie să invoce numele demonului. La fel face și Iisus.

— Și demonul ce răspunde?

— Ceea ce scrie aici pe perete, spuse Clara. Numele meu este Legiune. Ca mine există mii.

Winterfeld respiră zgomotos:

— Sper că nu mai există mii precum smintitul acesta.

În acel moment, telefonul lui mobil sună.

— Winterfeld… Da… Nu sună bine. Este în regulă, putem discuta imediat la fața locului… Este clar, în douăzeci de minute suntem acolo.

Închise telefonul.

Clara îl privi mirată.

— Ce este?

— Weinstein. Au terminat cu cadavrul. Putem merge acolo. Are două vești. Una proastă, zâmbi el chinuit, și una proastă.

Clara ridică din umeri:

— Întâi cea proastă.

— Mortul *este* Franco Gayo. Winterfeld strânse buzele și adăugă: Ceea ce înseamnă că va fi zarvă în media.

— Eh, super. Cum au stabilit identitatea lui Gayo?

— Compararea danturii cu datele de la cabinetul stomatologic.

— Și altceva?

— Asasinul nu este doar pervers, ci pare și foarte inteligent. Winterfeld porni spre biroul lui. Veniți cu mine, *señora*? În Moabit?

Clara confirmă.

— Atunci mergem amândoi cu mașina. Ne întâlnim aici peste un minut, *vale*?

— *Vale*, răspunse Clara.

În timp ce Winterfeld intra grăbit în biroul său, ea mai privi o dată pe fereastră stropii de ploaie care sclipeau afară. Sute, mii.

„Numele meu este Legiune”, îi răsună în cap. „Ca mine sunt mii”.

17.

În Moabit, autopsia se terminase. Lămpile cu neon din plafon erau cele mai puternice existente pe piață. Clarei nu îi plăceau aceste încăperi. Ura

mai ales groaznica duhoare a morților, pe care nu o biruiau nici turațiile rapide ale instalațiilor de aerisire. Se putea rămâne aici doar cinci minute, apoi trebuia să ieși, altfel hainele căpătau izul dulceag al morții.

Disecția tocmai se încheiase. Unul dintre asistenți lucra cu acul și ața pentru a aduce cadavrul într-o stare în care să poată fi prezentat familiei.

Când Clara ajunse în fața cadavrului, acesta arăta aproape normal, cu excepția tăieturilor ce sclipeau în piele și a locurilor în care medicii legiști deschiseseră cavitățile abdominală și toracică și tăiaseră craniul pentru a scoate creierul. Articolul 89 din *Codul de procedură penală* prevedea că la autopsie trebuiau deschise toate cele trei cavități: abdominală, toracică și craniană. Nu mulți știau că după autopsie toate organele, inclusiv creierul, dispar în cavitatea abdominală, care ulterior se coase, în așa fel încât, la final, mortul ori moarta să arate cât de cât normal. Dacă creierul ar fi reașezat în craniu, țesutul cerebral s-ar putea scurge, lucru de nedorit mai ales în cazul în care cadavrul ar fi așezat pe năsălie. În locul creierului, în craniu se pune celuloză înmuiată în apă, după care se coase.

Cadavrul fusese trecut prin așa-zisul scaner pentru cadavre, un computer tomograf extrem de scump, care fusese achiziționat de doar câteva luni de Institutul de Medicină Legală și care permitea secționarea digitală a trupului în mai mult de 7 500 de imagini. Scanarea făcea posibil ca înainte de autopsie să se recunoască cele mai mici afecțiuni și modificări. Von Weinstein și colegii lui scanaseră cu acest aparat mai mult de 300 de cadavre.

Pe un ecran apăreau acum imagini 3D în alb-negru ale corpului lui Gayo. Se vedea clar spada care îi străpunsese trupul precum acul unei viespi monstruoase.

„Aproape ca în serialul *CSI – Crime și Investigații*”, gândi Clara. „Aproape”.

Dr. Von Weinstein stătea alături de ea și de Winterfeld în fața mesei metalice pentru disecție pe care se afla Gayo. Von Weinstein ținea în mână dosarul cercetării și atingea cadavrul cu o baghetă metalică, în timp ce vorbea. Clara își dorise de multe ori ca el să renunțe la acest obicei, pe care îl găsea lipsit de pietate, dar oamenii nu se mai pot schimba prea mult după vârsta de 25 de ani, iar Weinstein avea în jur de 45.

— Această crimă a fost una dintre cele mai urâte pe care le-am văzut vreodată, spuse el. Dar ce am descoperit o face și mai urâtă.

Clara ridică mirată din sprâncene. Rareori se întâmpla ca Weinstein să dramatizeze ceva.

— Adică? întrebă Winterfeld și răsfoi copia raportului de investigații. Clara știa că modul ceremonios de a fi al lui Weinstein îl călca deseori pe acesta pe nervi, probabil pentru că nici el nu trecea imediat la subiect, ci

ținea prelegeri despre orice, ca un om politic, înainte de a ajunge la miezul problemei. Propriile greșeli deranjează cel mai mult în comportamentul altuia.

Von Weinstein răspunse:

— Pentru asasin a fost foarte important ca victima sa să vadă tot ce îi făcea. De aceea l-a anesteziat.

— L-a anesteziat? întrebă Clara. Eu credeam că i-a făcut plăcere să îl vadă suferind. Mie mi se pare că această crimă a fost comisă în primul rând pentru un ritual și în al doilea rând din sadism.

Von Weinstein dădu din cap agasat.

— Cu siguranță că tipul este un sadic. Chiar dacă unul… să zicem, metafizic.

Winterfeld ridică din sprâncene:

— Ce vreți să spuneți cu asta? Să nu îmi spuneți că este și filosof!

— Metafizica, explică doct Weinstein atingând din nou cadavrul lui Gayo cu bagheta, este lumea de dincolo de cea fizică, de cea materială. Spiritul este ceva ce rămâne după ce aceasta dispare, zise arătând către rămășițele lui Gayo. În orice caz, credem sau sperăm asta.

— Și?

— Criminalului nu i-a fost de ajuns torturarea și pângărirea trupului. Este evident că asta nu l-a satisfăcut.

— Ci…?

— Sfâșierea spiritului, sufletului.

El le indică lui Winterfeld și Clarei procesul-verbal al autopsiei. Sub capitolul referitor la deschiderea cutiei craniene și cercetarea creierului se afla un prim raport screening al colegilor de la toxicologie, care se ocupau de otrăvuri și narcotice.

— Clorhidrat de mepivacaină, citi Winterfeld.

Clara ridică din sprâncene.

— Acesta nu este un anestezic?

Von Weinstein dădu din cap.

— Este un anestezic local, ca să fim mai preciși. Este utilizat la operații cezariene ori ambulatorii. Are ca efect oprirea temporară a funcțiilor anumitor segmente nervoase și este injectat în mod normal în canalul măduvei spinării, fie ca anestezie spinală, fie ca anestezie epidurală.

— Dar *de ce* l-a anesteziat criminalul pe Gayo? întrebă Clara.

— Ca să nu priceapă nimic, răspunse Weinstein, sau ca să priceapă tot. Prin anesteziere, Gayo putea să nu își piardă cunoștința. Făptașul nu trebuia să îl trezească mereu cu amoniac, așa cum se făcea în unele închisori de tortură din Egipt ori prin alte părți. El își trase o mănușă de cauciuc și

continuă: Gayo era pe deplin conștient și a trebuit să urmărească tot timpul grozăvia. Cum îi pătrundea spada în trup, cum îi străpungea corpul, cum pielea se curba în exterior, cum erau secționate organele, cum se deschideau arterele, cum sângele se aduna în cavitatea abdominală și toracică, până când lama ajungea la plămâni, la inimă, la laringe. Abia după aceea a murit.

— Asta înseamnă că el *a văzut* ce îi face criminalul? întrebă oripilată Clara. Era anesteziat?

Von Weinstein confirmă.

— Dumnezeule..., șopti Winterfeld.

— Și mai este ceva, adăugă Weinstein. Acum o jumătate de oră, serviciul de conservarea urmelor mi-a comunicat că într-unul dintre dulapurile din biroul lui Gayo criminaliștii au găsit un laptop, o cameră web cu stativ și câteva cabluri.

Clara păli.

— Doar nu a filmat crima?

Fulgerător, îi trecură prin minte amintiri din ultimul ei caz, în care criminalul, care își spunea Cel fără nume, filmase câteva dintre crimele lui și le copiase pe un CD pe care i-l trimisese Clarei.

Von Weinstein dădu din cap, ceea ce putea să însemne orice.

— Nu tocmai. Nu s-a găsit pe laptop niciun film sau ceva asemănător. Dacă a existat, făptuitorul l-a șters și ar putea fi reconstituit cu greu.

— Atunci despre ce este vorba? întrebă răbdător Winterfeld.

— Despre proiectorul și ecranul din biroul lui Gayo. Conform celor spuse de cei de la prelevarea probelor, proiectorul și ecranul erau astfel poziționate încât de la cameră la laptop și apoi la proiector putea fi transmis totul prin intermediul cablurilor.

Treptat, Clara realiză ceea ce se petrecuse.

— Iar Gayo era așezat în așa fel încât...

Von Weinstein completă fraza:

— ... putea să vadă tot ce era proiectat pe ecran.

— Și ce era proiectat? întrebă Clara, cu toate că știa răspunsul înainte ca mintea ei să accepte.

Von Weinstein se uită la Winterfeld, apoi la Clara:

— Camera se afla pe trepied și asasinul își filma fapta.

— Asta înseamnă că el..., începu Winterfeld.

Von Weinstein completă iarăși fraza:

— ... el i-a vârât spada lui Gayo în corp și a filmat totul. Și *i-a arătat* totul. Live și în detaliu. Permanent. Ce făcea. Cum făcea. Cum lama dispărea în corp centimetru cu centimetru. Și Gayo a trebuit să privească. Fie că voia, fie că nu voia.

Clara avu impresia că îi fuge podeaua de sub picioare și se sprijini de masa metalică pentru disecții. Bestia îi expusese *live* lui Gayo ceea ce îi făcea, camera dându-i posibilitatea să urmărească și ceea ce, din poziția sa, nu ar fi putut să vadă.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu a strigat? întrebă Clara cu voce înăbușită. Nu a încercat să se facă auzit?

Von Weinstein se îndreptă către capul cadavrului și își scoase ochelarii.

— Uitați-vă aici, zise el, și arătă spre cele două răni de pe gât. Criminalul pare să aibă cunoștințe medicale. I-a tăiat corzile vocale, precum și cavitatea faringiană. Ca să îl lase fără glas în cel mai adevărat sens al cuvântului. Îi întinse lui Winterfeld documentele investigației și continuă: Panicat, Gayo putea să scoată doar un șuvoi de aer fierbinte. Încercarea de a striga cu corzile vocale tăiate este extrem de dureroasă.

— Care este cauza morții? întrebă Winterfeld. Hemoragia?

Von Weinstein clătină din cap și o privi pe Clara.

— Vă amintiți de acea pată maronie de pe faringele cadavrului?

Clara confirmă.

Von Weinstein arătă către monitor, pe care se vedea și laringele lui Gayo.

— Corzile vocale tăiate nu a fost singura surpriză. La scanarea cu CT-ul s-a observat că în laringe se află un bol, un corp străin care obtura capătul laringelui. În cele mai multe astfel de cazuri intervine moartea prin sufocare. Însă prin apăsarea nervului vag lângă laringe se poate obține un stop cardiac imediat.

— Deci el nu a murit din cauza spadei?

— Nu, răspunse Von Weinstein. La scurt timp după ce lama a trecut prin plămâni și aortă nu mai avem sângerări la marginile rănii. Nu i-a ieșit sângele nici prin gură, după ce spada a străpuns-o.

„Un om mort nu mai sângerează”, îi trecu prin cap Clarei.

— Și acest bol ce este? întrebă ea.

Von Weinstein luă din spatele lui o pungă transparentă.

— Asta am găsit în laringe. O sculptură din bronz.

Clara se uită la statueta de lungimea unui deget aflată în pungă, murdară de sânge și secreții. Cercetă gâtul, dinții și aripile sculpturii.

— Este un…?

— Da, spuse von Weinstein. Este un dragon.

Clara privi imaginea din CT, în care dragonul metalic ieșea alb din faringele negru, ca un diabolic pui care tocmai scăpa dintr-o găoace blestemată.

— Un dragon, murmură ea.

Cu un plescăit sonor, Weinstein își scoase și cea de a doua mănușă de

cauciuc.

— Da, cu acest obiect s-a sufocat.

18.

În Berlin existau mai mult de zece secții specializate în cercetarea crimelor, dar numai secția 13, condusă de *kriminaldirektor* Winterfeld, aparținea LKA și era subordonată direct șefului LKA Berlin. Secția 13 cerceta întotdeauna crime deosebit de sadice: crime rituale, în serie, în care erau implicați violatori și recidiviști, crimele cu victime descompuse sau secționate, ale căror fragmente de corpuri erau găsite în locuri diferite din Berlin, sau cazuri de competența altor secții ale LKA, cum ar fi traficul de organe ori de persoane.

Secția 13 avea și un departament de psihopatologie judiciară condus de Clara Vidalis și colabora cu Institutul de Medicină Legală Charité din Moabit, unde era angajat Weinstein, despre care unii spuneau că lucra mai mult pentru Winterfeld decât pentru procuratură, chiar dacă nu era subordonat secției de criminalistică. Mai exista aici și un serviciu pentru analiză operativă, condus de profesor doctor Martin Friedrich, căruia Weinstein îi trimisese deja fotografiile și rezultatele autopsiei.

Serviciul pentru analiză operativă se ocupa de profilul asasinului în serie, de motivația și trecutul acestuia, deci de posibilitățile și mijloacele de a-l prinde. Profilingul fusese dezvoltat în SUA de către Robert Ressler și John Douglas în cadrul Behavioral Science Unit al FBI, serviciul pentru cercetarea comportamentului. Ressler și Douglas declanșaseră în interiorul FBI un fel de revoluție culturală. Funcționarii FBI care atunci se ocupau de asasinii în serie erau nu rareori veterani din războiul din Vietnam și chiar din al Doilea Război Mondial. Aceștia erau de părere că infractorii periculoși trebuiau împușcați imediat ce erau descoperiți, în loc să se stea de vorbă cu ei, neluându-se în considere faptul că prin discuții se putea afla ceva care ulterior ar ajuta la arestarea altor criminali și asasini în serie.

Fusese ideea lui Ressler de a realiza interviuri cu asasini în serie, pentru a se înțelege ce făceau și de ce făceau ceea ce făceau. Criticate de veteranii din Vietnam ca „înțelegătoare față de criminali”, tehnica interviului susținută de Ressler și tehnica profilingului derivată din ea au înregistrat succese rapide. În anii ’80, Ressler intervievase mai mult de 36 de asasini în serie, devenind în același timp forța motrice în constituirea ViCAP – Violent Criminal Apprehension Program – o bancă de date computerizată a cazurilor de

crimă neelucidate, disponibilă în toată țara și care făcea posibil ca prin descrierea unei fapte să se tragă concluzii asupra profilului autorului unor posibile crime în serie și asupra modului de operare al acestuia, și astfel să se limiteze cercul de suspecți.

Profesorul Martin Friedrich învățase de la Robert Ressler arta profilingului și trecea drept specialist când era vorba de analiza psihicului unui criminal în serie.

Studiase medicina, psihiatria și medicina legală la Berlin și la FBI Academy și ulterior lucrase la Quantico, Virginia pentru Behavioral Science Unit a FBI, acel departament pe care maestrul lui, Robert Ressler, îl înființase cândva împreună cu John Douglas.

BKA îl recâștigase pe Friedrich pentru Germania cu o ofertă ademenitoare, garnisită cu o doză de patriotism local, și îl instalase la Berlin, pentru a fi cât mai aproape de „clienții finali”, mai cu seamă că „Berlinul îi poate oferi extrem de mulți sminitiți”, cum se exprimase atunci șeful BKA. În orice caz, mult mai mulți smintiți decât tihnitul Wiesbaden.

Friedrich era dependent de muncă. Dacă își punea mintea cu un infractor, algoritmii săi parțial bizari conduceau deseori la reținerea acestuia. Unele dintre puținele lui pasiuni în afară de muncă erau whisky-ul scoțian și lectura operelor lui Shakespeare, pe care îl considera drept cel mai bun cunoscător al omului și cel mai bun psiholog din istoria lumii. Îndeosebi tragicul erou Macbeth îl fermeca. Astfel că încă din perioada în care se aflase în Statele Unite se alesese cu porecla MacDeath, nu tocmai măgulitoare, dar care i se potrivea mai bine decât oricare alta.

În totală contradicție cu lumea sa interioară era aspectul lui exterior, cel al unui bărbat cultivat căruia îi plăcea să se îmbrace în stilul elitei academice de pe coasta de est americană, ca la Harvard, la MIT și la Boston. De cele mai multe ori, MacDeath purta un gen de vestă bleumarin de colegiu, cămașă și cravată roșie, plus niște ochelari maronii cu ramă de baga, despre care nu se știa dacă fuseseră sau redeveniseră la modă. Ar fi putut să treacă drept un gentleman șarmant și atractiv, dacă nu ar fi avut tendința ca în situații nepotrivite, la serate ori party-uri tihnite, să facă referiri la mutilări rituale, la complexul Oedip ori la penetrări post-mortem, așa cum alți oameni povestesc despre ultimul lor concediu.

— Ce mai început de săptămână! Ce mai zi de luni! le zise el Clarei și lui Winterfeld în timp ce se îndreptau cu toții spre parcarea Institutului de Medicină Legală, unde se afla Mercedesul lui Winterfeld. În mână ținea o mapă cu documente. Dacă săptămâna începe așa, nici nu vreau să știu cum se va termina. Ce părere aveți?

Clara ridică din umeri. Pentru că în profesia ei avea parte numai de vești

proaste, prefera să nu știe nimic despre viitor.

— Mergeți cu noi? întrebă Winterfeld.

— Cu plăcere, răspunse MacDeath. Venisem cu taxiul, este mai rapid.

Von Weinstein se opri în dreptul institutului. Îi salută și reintră în clădire. Clara se așeză cu MacDeath pe bancheta din spate a Mercedesului, în timp ce Winterfeld pornea motorul și luminile farurilor străpunseră întunericul.

— Și? întrebă Winterfeld privindu-l în oglinda retrovizoare pe MacDeath. Aveți vreo idee ce fel de nebun o fi acesta?

Mașina rula prin campusul din Moabit, apoi opri în fața barierei de la intrarea din Turmstraße până când agentul de la pază le făcu semn să treacă.

MacDeath se lăsă pe speteaza canapelei.

— „Numele meu este Legiune. Ca mine sunt mii", cită el mesajul criminalului. Este din Evanghelia după Marcu. Sunt cuvintele unui spirit necurat. Un demon alungat de Iisus Cristos. De Iisus, primul exorcist din istoria lumii. Demonul a condus spiritele rele într-o turmă de porci și turma s-a aruncat de pe malul înalt în Marea Galileii și s-a înecat.

— Îmi dau seama unde bateți, spuse Clara.

— Și anume?

— Asasinul se multiplică prin acest avertisment. Vrea să ne comunice că nu este singur. Și chiar de ar fi așa, el poate fi pretutindeni.

— Ca martorii lui Iehova, zise Winterfeld și reglă viteza ștergătoarelor de parbriz la un nivel superior.

Clara îi aruncă o privire dojenitoare, apoi i se adresă lui MacDeath.

— Și asta înseamnă că va ucide în continuare, nu-i așa?

— Mă tem că da. MacDeath clătină din cap și răsfoi fotografiile din dosar. *Oops, I did it again.* Un asasin în serie. O va face iar, probabil nu de o mie de ori, dar ne anunță pe noi ori pe cine va fi să fie că nu a făcut-o pentru ultima dată. O privi pătrunzător pe Clara și adăugă: „Numele meu este Legiune" cum vi se pare?

— Puțin cam arogant, răspunse Clara, chiar dacă cuvântul „arogant" i se părea mult prea nevinovat pentru această bestie.

MacDeath strânse din buze.

— Prin această declarație, făptuitorul se dezindividualizează, se transformă într-o forță naturală, o masă care îl reprezintă și pe care el o controlează. Devine un fel de lege cosmică, ceva iminent, ca și cum ar vrea astfel să îl descurajeze pe cel care îl privește. El *este* Legiune.

— Spiritul rău pe care Iisus l-a alungat era un demon, nu-i așa? întrebă Clara.

MacDeath se încruntă.

— În privința aceasta ar trebui să consultăm un specialist în demoni, pentru că umila mea persoană este specializată doar în grozăviile lumii materiale.

El își plimbă privirea pe chipul Clarei luminat galben tulbure de felinarele de pe Turmstraße, felinare pe sub care siluete întunecate se strecurau prin șiroaiele ploii.

— În orice caz, pe el îl măgulește legătura cu diavolul, zise Clara.

MacDeath confirmă:

— Fiecare are idolii lui. Idolul criminalului nostru este probabil împielițatul în persoană. Mai răsfoi încă o dată fotografiile și se încruntă când dădu cu ochii de detaliile de la locul faptei. Bestialitatea crimei săvârșite arată o motivație clară, depășea cu mult asasinii normali și agresiunile lor.

— Și această statuetă de dragon găsită în gâtlejul victimei? întrebă Clara.

— În Sfânta Scriptură, dragonul este aproape mereu o manifestare sau o alegorie a răului, a Satanei. Există șarpele din grădina Edenului, o transformare a dragonului, care îi ispitește pe Adam și pe Eva și în felul acesta îi împiedică pe oameni să se întoarcă în paradis.

Mașina trecu pe lângă turnul în stil neogotic al unei biserici, ce se ridica spre cerul negru-cenușiu.

— Asasinul este un satanist? întrebă Clara.

MacDeath ridică din umeri.

— Satanismul ca motivație a crimei este mai rar în vremurile noastre, dacă ar fi să credem reportajele din presă. Ceea ce nu înseamnă că nu ar putea să răbufnească din nou. Privi fix un punct din depărtare. Poate că vă mai amintiți de scenele satanice din Norvegia, din anii ’90. Incendierile de biserici, trupele de Black Metal care trăgeau unele în altele ori se decapitau reciproc, pentru că erau de părere că ceilalți nu erau destul de răi. Mayhem, Count Grishnakh, Euronymus, Enslaved, Emperor și cum le-o mai fi chemând. Pe atunci am consiliat din Quantico poliția norvegiană în investigațiile într-un caz de crimă rituală satanică. În cazul nostru, ce indicii avem? Avem citatul din Biblie și statueta dragonului. Și arma crimei. Spada poate avea o semnificație simbolică. Alte indicii sunt tortura și suferințele. Franco Gayo nu a fost ucis simplu. El a trebuit să asiste la finalul lui oribil. Tortura a durat probabil ore, dacă nu chiar zile. Mai răsfoi filele, apoi adăugă: Atunci, la Norwegian Task Force, am interogat câțiva sataniști. Tortura este văzută în satanism ca transfer de energie. Cu cât suferă mai mult un om, cu atât mai multă energie trece de la victimă la criminal, cel puțin așa cred sataniștii. Și cu cât mai mult durează chinurile, cu atât mai ușor este preluată energia, pentru că ea se transferă în mănunchiuri, mai

bine zis în doze *digerabile.*

Clara se încruntă.

— Cu cât victima este chinuită mai mult, cu atât mai multă energie se obține?

MacDeath confirmă.

— La asta se mai adaugă faptul că o victimă suferă în timpul torturii de dureri, panică, disperare, până când moare speranța.

Clara tăcu o clipă.

— Satanistul crede că energia pe care o primește îl întărește?

Ea se gândi la ritualuri păgâne în care canibalii beau sângele victimelor și le mănâncă inimile, pentru ca prin asta să își mărească forța.

— El crede că odată cu energia asimilează și sufletul victimei. De aceea aceste forme de tortură rituală se numesc și *devoratoare de suflete.*

19.

Deschise cartea *Grand Grimoire* pe care tocmai o cumpărase. Nu fusese ieftină, dar avea nevoie de ea, așa că nu se tocmise.

Privirea îi alunecă peste paginile care păreau gata să se fărâmițeze, peste pentagrame și desene, în timp ce metroul se târa sub pământ ca un gigantic vierme care se înfruptă din cadavrul unui uriaș.

„Imperiul morților”, gândi el. Imperiul pe care voia să îl invoce.

Oamenii deveniseră ceea ce sunt pentru că se dezisese de Dumnezeu. Și Dumnezeu nu voise asta? Nu lăsase El intenționat răul pe lume? Pe Adam îl invitase la păcat prin Eva. După care pe lume a apărut moartea, moartea și iadul. Pomul cunoașterii a fost lemnul morții. Apoi a venit acest Iisus și a revocat totul, iar lemnul crucii a devenit lemnul vieții. În orice caz, asta susțin toți țicniții care încă nu au înțeles cine este șeful pe pământ. Stăpânul acestei lumi, stăpânul iadului. Satana, stăpân și maestru, Dumnezeul răului și al morții.

Metroul opri într-o stație, unde mai urcară câțiva pasageri. „Muritori naivi, proști”, gândi el. „Inutile irosiri de masă moleculară, indiscutabil sortiți doar să fie prin sângele lor jertfe pentru ceva cu adevărat important”.

Căci crima nu este caracterizată de măreție și superioritate, impunându-se în fața farmecului plictisitor și laș al binelui? Pentru că nu ajunge să faci doar rău. Nu trebuie niciodată să faci bine. *Non serviam.* Asta spusese Lucifer, apoi fusese îmbrâncit în iad. Ei, și? Era mai bine să domnești în iad decât să servești în cer.

„Non serviam. Eu nu voi servi. Eu voi distruge. Voi arde. Nu simt nevoia să îmi înfrânez poftele, ca să îi plac Creatorului. Pentru că acesta este dușmanul meu. Ori Dumnezeu este atotputernic și ne iubește și atunci poate să nu existe răul, ori ne iubește, și totuși există și răul; atunci, el nu mai este atotputernic. Ori, pur și simplu, nu ne iubește. Se spune că imperiul meu nu este în lumea aceasta. Așa este. Pentru că în această lume domnește Satana".

A început cu o crimă. Cain l-a ucis pe Abel.

Și se va termina cu crime.

Cu milioane de crime.

Degetele lui alunecară pe paginile în care era descris ritualul. Își linse buzele subțiri și trase aerul printre dinții cariați.

„Ce este bun?" se întrebă el. „Să omori".

„Ce este rău? Să nu omori".

•

Ronny știa când se ivea o ocazie favorabilă pentru a pungăși ori a cotonogi pe cineva. Sau cel mai bine amândouă simultan.

Se afla împreună cu complicele lui, Timo, în U5, metroul care circula între Alexanderplatz și Lichtenberger Allee, în căutarea unei victime. Nu erau răi, își spunea Ronny. Erau doar consecvenți. Mai întâi întrebau prietenește de o țigară. Când cineva scotea din buzunar țigările, se alegea cu prima lovitură. Dacă nu le scotea din buzunar, o încasa. De preferință în nas. Celor mai mulți le țâșnea imediat sângele, se panicau și din cauza durerii închideau ochii. Practic, victima nu mai putea să facă nimic. Dacă era necesar, mai primea și un picior în genunchi. Când era la pământ, urma un picior în rinichi, ca un mic bonus. Ori în cap.

Oamenii care vedeau un atac în metrou stăteau ca manechinele în vitrină. Nu reacționau, rămâneau nemișcați, priveau în altă parte, de parcă nimic nu se întâmpla. Sperau doar că Ronny și Timo se vor mulțumi cu victima aflată la strâmtoare.

Așa se întâmpla de cele mai multe ori. Iar ei erau mulțumiți să îi salte grămezii de rahat care scâncea pe podea banii, telefonul mobil și țigările. Uneori și jacheta ori ceasul. Pe unul îl descălțaseră în plină iarnă de pantofii scumpi.

Nu știa de ce, dar Ronny simțea o plăcere voluptuoasă când pumnul său ori cizma întâlnea un om. Pârâitul osului, acel trosnet sec amestecat cu un sunet alunecos când pumnul atingea pielea mânjită cu sânge… Era atât de *mișto,* atât de *simplu,* și funcționa totdeauna.

Poliția?

Pentru Ronny și complicele lui, poliția nu reprezenta nimic mai mult decât o firmă de transport. Erau transportați la secție, se discuta cu ei și erau

conduși acasă. Mai târziu erau cărați la tribunal, judecătorul îi elibera cu condiția să nu părăsească Berlinul, apoi erau duși iarăși acasă.

— Ceilalți au taxiuri bej, noi avem taxiuri verzi ori albastre, spunea mereu Ronny.

Odată, noaptea târziu, Ronny și Timo călcaseră în picioare un bărbat căzut la pământ. Chestia îl excitase atât de tare pe Ronny, încât ascuns după o coloană s-a masturbat în timp ce îl urmărea pe Timo cum îl călca în picioare pe omul lipsit de apărare. În final se întrebase dacă mai era normal, dar trebuise să accepte că fusese mai bine decât la bordelul din Neukölln, cu trei zile în urmă, când o călărise pe negresa aceea cu țâțe mari.

Astăzi, vagonul de metrou era aproape gol, ca mai totdeauna în miez de noapte. Doar un individ stătea în mijlocul vagonului. Sprijinit de o bară, tocmai vârâse într-o geantă o carte uzată.

„Cărțile sunt perverse”, își spunea Ronny mereu. De aceea ura cu atât mai mult pe oricine avea de-a face cu o carte.

Ușile se închiseră. Stația de metrou Weberwiese. Vagonul se va mai aglomera abia la Frankfurter Allee.

Până acolo, el își va fi încheiat socotelile cu individul.

Bărbatul aflat lângă bară privea fix în direcția opusă. Ronny nu îi putea vedea chipul în timp ce se apropia. Timo aștepta la ușă și garnitura se punea în mișcare.

— Hei, ai o țigară? întrebă Ronny.

Tipul nu se clinti nici măcar un milimetru.

— Hei, meștere, cu tine vorbesc!

Bărbatul se întoarse spre el și Ronny îi văzu fața. Buzele strânse, obrajii supți și negrul impenetrabil al ochelarilor de soare cu apărători pe margini.

Bărbatul scoase un șuierat ușor și își apropie fața de a lui Ronny.

Și, brusc, Ronny avu în fața ochilor imagini nemaivăzute vreodată. Sânge și carne tăiată fâșii, pântece despicate din care se revărsau viscere, orbite în care se înfigeau degete. Prin fața ochiului interior i se perindau imagini într-un crescendo demonic, ca un alai de cadavre. O gură umplută cu lame de ras, un platou uriaș cu inimi sângerânde, o țeastă deschisă umplută cu ochi.

Și mai era și duhoarea… O duhoare de putrefacție și abator, inimaginabilă, dar care cumva venea de la acest individ bizar cu ochelari negri.

Bărbatul ridică un deget scheletic și lovi cu el sternul lui Ronny. Deși îl atinsese doar vârful degetului, Ronny simți o durere groaznică.

Într-un moment de luciditate ori într-o clipă rară de introspecție, Ronny își dădu seama că acesta era un sadic bolnav, pe care îl excitau chinurile celorlalți oameni. Dar când străinul începu să vorbească, Ronny înțelese că

era vorba de o altă dimensiune a răului din care se deschideau poteci și căi ce duceau în zone de neimaginat și că infernul dintr-un abator, care tocmai îi pâlpâise în minte, reprezenta doar o mică anticipație a ceea ce avea să urmeze.

— Crezi că există o furie și o durere pe care să nu le fi simțit? spuse bărbatul cu o voce înăbușită, venită parcă dintr-o criptă. Ori un iad prin care să nu fi trecut spiritul meu?

Ronny dădu înapoi. Nu știa despre ce vorbea individul, dar dacă el se credea uneori sărit de pe fix, atunci tipul ăsta era cu adevărat dus cu pluta.

Privi înapoia lui și îl văzu pe Timo uimit că se retrăgea.

În acel moment, străinul făcu un pas spre el și îl mai împinse odată cu degetul în stern. De data aceasta, Ronny nu își putu reține un țipăt.

Vocea aceea înfundată răsună a doua oară.

— Să nu mi te mai adresezi încă o dată, javră jalnică. Ai înțeles?

Ronny dădu din cap și începu să meargă încet de-a-ndărătelea, în timp ce cuvintele rostite de celălalt îi ardeau creierul.

— Pentru că toți cei care mă cunosc iubesc moartea.

În sfârșit, Ronny se smulse de sub privirea ce îl subjuga din întunericul lentilelor ochelarilor.

Metroul opri la Frankfurter Tor și ușile se deschiseră.

— Hai să o întindem! îi strigă el lui Timo, pe care îl trase după el. Individul e într-o dungă!

— Hei, omule! răspunse Timo. Te lași intimidat de gay-ul ăla?

— Tacă-ți fleanca! îi șuieră Ronny.

Ce știa Timo?! El nu îi văzuse fața tipului. Și mai ales imaginile de groază.

Ronny îl trase afară din vagon pe Timo, în timp ce ușile se închideau. Garnitura metroului dispăru sub pământ ca un șarpe gigantic. Ronny urmări cum se mistuia în întunericul tunelului silueta întunecată a bărbatului, care continua să îl fixeze prin lentilele negre ale ochelarilor de soare.

Garnitura dispăru. Și odată cu ea și străinul.

Ronny dădu fuga la un container pentru gunoi și vomită.

20.

„Devorarea sufletului”, își spuse în gând Clara. „O tortură rituală care se cheamă devorarea sufletului”.

Telefonul mobil îi sună.

— Vidalis… da, tocmai veneam de la medicină legală. Acum? Ea îi aruncă o

privire lui MacDeath și adăugă: Este în regulă, vom vedea. Da, acum, imediat.

Și încheie convorbirea.

— Serviciul de cercetare la fața locului a terminat treaba la biroul lui Gayo. Putem să consultăm documentele. Veniți cu noi?

MacDeath confirmă.

— Facem un ocol prin Friedrichstraße? îl întrebă ea pe Winterfeld.

— Firește. Chiar dacă voi simți lipsa înălțătoarei dumneavoastră discuții despre satanism, pe care o veți purta în restul călătoriei. Îmi trimiteți mâine expunerea?

Clara zâmbi:

— Se poate însă ca aceasta să nu fie deosebit de înălțătoare.

Winterfeld ridică din umeri când Friedrich și Clara coborâră din mașină.

— Dar ce este înălțător?

Urcară cu liftul până la biroul lui Franco Gayo. În afara colegilor de la cercetare, care își strângeau lucrurile, acolo mai era doar un polițist. Se făcuse aproape miezul nopții.

— Ah, Frau Vidalis, spuse unul dintre angajații de la cercetare, un bărbat cu barbă, îndesat. S-a descoperit ceva important. Firma de construcții care ar fi trebuit să lustruiască parchetul în biroul lui Gayo este fictivă. Dacă asasinul are legătură cu asta, faxul, antetul și așa mai departe au fost inventate. Numerele de telefon fix nu există. Probabil că au fost activate pentru scurt timp, dacă chiar au fost active, zise bărbatul mototolind în mână un bilet. Numărul de mobil de pe fax este al unei cartele preplătite, iar telefonul mobil a fost cumpărat acum trei săptămâni. Cartela este expirată. A fost achitată cash. Nu există înregistrări video în magazin, ca să poată fi identificat clientul.

Clara se încruntă:

— Mda… grozav. Nu pare a fi doar un alienat mintal, ci și un profesionist.

Oamenii de la serviciul de cercetare la fața locului plecau, în timp ce polițistul îi însoți pe Clara și pe MacDeath când aceștia traversară holul și intrară în biroul lui Franco Gayo.

Clara se duse la telefonul de pe biroul lui Gayo și își trase pe mână o mănușă de cauciuc. După care apăsă tasta meniu și tasta ce avea desenată pe ea o săgeată. Meniul indică un șir de numere. Ultimul era din seara de vinerea trecută. Un număr de telefon fix. Din Berlin. Clara își notă numărul și dădu biletul polițistului.

— Vă rog să aflați cui aparține.

— Desigur.

Clara privi fotoliul în piele din spatele biroului. Pe birou se afla un bilet. Pe el scria *Check Susi.*

— Cine ar putea fi Susi? întrebă ea.

MacDeath ridică din umeri.

— Poate persoana apelată. Ori o colegă.

— Știți cine mai lucrează aici? îl întrebă Clara pe polițist.

— Se verifică acum.

— OK. Clara își trecu mâna peste tăblia din mahon a biroului și observă câteva bibliorafturi aflate acolo. Pe acestea trebuie să le iau cu mine. Sau mai aveți dumneavoastră nevoie de ele?

Polițistul clătină din cap.

— Luați-le fără nicio grijă, ca lectură de seară.

Clara zâmbi și privi ceasul.

— Este miezul nopții, spuse ea. Propun să încheiem pentru astăzi.

— Este ora spiritelor, o completă MacDeath.

— Da. Și așa avem destule spirite.

21.

A doua zi dimineață, la ora opt și jumătate, Clara ședea la biroul ei, având alături un teanc de ziare care mai de care mai colorate și mai ahtiate de efecte ieftine. Toate gazetele regionale puseseră asasinarea lui Gayo pe prima pagină.

Pentru că Franco Gayo fusese ucis cu bestialitate și, în plus, era considerat o persoană mai mult ori mai puțin celebră, ceea ce îi îngreuna Clarei munca. Era timpul să afle ce colaboratori a avut Gayo și care i-ar putea spune mai multe. I se părea ciudat că luni la prânz încă nu era nimeni la birou, mai ales că nu își putea imagina că cineva ca Franco Gayo își rezolva singur chestiunile administrative: călătorii, corespondență, rezervarea zborurilor și altele asemănătoare. Trebuia să existe cineva care să se ocupe de asta și probabil că acel cineva avea o legătură cu crima.

Pe masa Clarei se aflau hârtiile din bibliorafturile luate ieri din biroul lui Gayo. Erau documente referitoare la fundația lui Gayo *Do ut des,* la participarea lui la un important show sâmbătă-seara, săptămâna aceasta, care nu va mai avea niciodată loc, la gale de inaugurare, clipuri pentru presă, rattingul paginii sale web, declarații publice din emisiunile anterioare, CV-ul său și multe altele.

Departamentul de presă de la primul etaj al LKA lucra la foc continuu pentru a face față chestionărilor insistente. Nu se dorea să răsufle ceva despre circumstanțele morții. Franco Gayo căzuse victimă unei crime

violente. Acesta era răspunsul oficial pe care Alexander Bellmann, șeful LKA, îl impusese tuturor participanților la anchetă.

De cele mai multe ori, Clara nu se simțea bine în prezența lui Bellmann, pentru că acesta putea transforma în iad viața cuiva, dacă nu juca după cum cânta el. *Urăsc* surprizele, îi spusese odată acesta, când, la o intervenție, ea procedase altfel decât îi spusese el. Pentru Bellmann, orice surpriză era o surpriză neplăcută. Însă cu toată neliniștea ce o cuprindea când se afla în fața lui, era nevoită să îi admire spiritul analitic și logica imbatabilă, care făceau ordine și în cel mai desăvârșit haos. În afară de asta, Bellmann reușea ca și în cele mai strâmtorate vremuri să mențină constant bugetul LKA, ba chiar să îl și mărească. Și reușea să impună și politicii, și presei această ordine.

Bellmann primise încă de ieri-noapte de la Clara și MacDeath, ca și Winterfeld, o scurtă prezentare a motivelor posibile ale făptașului. MacDeath introdusese explicit posibilitatea unei crime rituale motivate religios. Bellmann nu prea fusese entuziasmat de informație. După zarva în jurul lui Facebook-Spintecătorul din urmă cu o jumătate de an, un killer satanist care căsăpea în mod bestial și de neimaginat era ultimul lucru de care mai avea nevoie Bellmann.

Îi amenințase pe toți cei de la care ar răsufla cel mai mic detaliu pentru publicul dornic de senzațional, în afară de aspectele oficial aprobate, cu măsuri disciplinare drastice ce mergeau până la suspendare. Până acum însă nu se înregistrase niciun caz de acest gen. Cu toate acestea, presa, în special cea regională, era plină cu scurte reportaje zgomotoase, dar în lipsa unor date concrete privitoare la circumstanțele crimei, nu conțineau altceva decât niște titluri mari și roșii pe un fond negru și o fotografie a clădirii în fața căreia stătuseră cu o zi înainte mașinile poliției.

Nici soția lui Gayo, om politic, nu putea fi contactată. Conform informațiilor provenind de la biroul ei, se afla într-o călătorie în Asia, și niciunul dintre colaboratorii ei nu se încumeta să îi transmită vestea morții soțului, așa că sarcina aceasta a trebuit să și-o asume tot poliția.

Era ora nouă. Clara deschise televizorul, unde se transmiteau știrile dimineții. Și aici tema principală era asasinarea lui Franco Gayo. Un comentator perora în fața camerei cu o mină voit consternată, acuzatoare:

— … trebuie să ne întrebăm în ce oraș trăim, în care oamenii care îi ajută pe cei slabi cad victimă unor crime de o asemenea oribilă violență. Franco Gayo, conștiința curată a Germaniei, este mort. Cadavrul său a fost găsit ieri după-amiază de către poliția berlineză în clădirea unde se afla biroul lui. Conform poliției, este victima unei fapte criminale. Nu avem amănunte despre împrejurările în care a avut loc crima. Urmară câteva secvențe din

aparițiile lui Gayo la televizor, înainte ca vorbitorul să reînceapă să comenteze, acum aplecându-se atât de tare în față, de parcă ar fi vrut să iasă din ecran. Este prețul plătit pentru că Franco Gayo era totdeauna gata să îi ajute pe cei sărmani și slabi? Este asta răsplata pe care orașul nostru i-o dă acestui bărbat pentru angajamentul lui social? A salvat mii de vieți, dar nu și-a putut salva propria viață. Integritatea și angajamentul său vor fi pentru noi toți un exemplu…

Clara închise televizorul. Nu se simțea deloc bine când oamenii erau prezentați într-o manieră atât de exagerat de pozitivă cum era acum Gayo. Pentru că unii erau intenționat atât de strălucitori încât îi orbeau pe toți, și din cauza albului strident privitorul nu mai vedea murdăria din spatele lor. Clara poate că devenise paranoică, și în urma bombardamentului permanent cu tot felul de crime, violențe, morți, torturi, dureri, schingiuiri și violuri nici nu mai era în stare să mai creadă în partea bună a oamenilor.

Hermann băgă capul pe ușa biroului:

— ’neața. Cum mai merge?

Clara zâmbi:

— După cum se știe, oamenilor răi le merge mereu bine.

— Atunci asasinul nostru ar trebui să apară pe toate reclamele farmaciilor, zise Hermann. Avem două vești.

— Să le auzim.

Clara se ridică în picioare.

— Prima: am găsit adresa secretarei lui Gayo.

— Cum o cheamă?

— Wolters. Susanne Wolters.

„Check Susi”, gândi Clara. Își aminti de notița de pe biroul lui Gayo.

— Nu am găsit-o la telefon, continuă Hermann. Dar locuiește în Schönefeld. Doi colegi au plecat deja și voiam să merg și eu acolo. Vii cu mine?

— Sigur. Și a doua veste?

— Îți arăt în mașină.

— Este de bine ori de rău?

— De rău, cum se putea altfel?

•

Hermann și Clara ședeau pe bancheta din spate a unei mașini pentru intervenții, care mergea de la Tempelhofer Damm spre Schöneberg. Hermann adusese cu el câteva documente.

— Deci care este cea de-a doua veste? întrebă Clara. Vestea rea.

Hermann scoase o filă aflată într-o folie transparentă.

— Pot să o iau? întrebă Clara.

— Evident, este doar o copie color.

Clara privi foaia de format A5. Părea desprinsă dintr-un manual de caligrafie din clasele primare. Pe ea se afla o propoziție caligrafiată, așa cum ar fi scris-o un copil, doar că literele nu erau scrise, ci lipite. Cu un „Ș” mare, un „n” mic și așa mai departe.

Clara citi propoziția realizată cu un scris de școală elementară copilăresc și simplu, dar care, din cauza bucățelelor de hârtie lipite, părea mai curând un gen de autodenunț. Ca și conținutul propoziției, care ascundea un mesaj amenințător, din care nu rezulta cui era adresat:

Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.

Clara își mușcă buzele și privi pe geam clădirile mari din apropierea stației de metrou Kleisptark. Apoi i se adresă lui Hermann:

— Asta ce mai este? De unde provine?

— Ți-am mai vorbit despre această soră medicală, Viktoria, de la căminul de copii, care a fost la noi. De la căminul la care sunt primiți copii abuzați și maltratați.

Clara confirmă:

— Da, și?

— Unul dintre băieți, care se numește Lukas, a primit în urmă cu câteva zile un plic de la un bărbat. În plic era un stick USB pe care scria „Gayo”. El privi scurt pe geam, se frecă la nas cu un deget și adăugă: Mai era și acest bilet. M-am gândit că te va interesa.

— Și toate păsările s-au săturat din carnea lor, repetă Clara. Pare ceva biblic.

— Este *biblic,* zise Hermann. Eu nu sunt un expert în chestii de-astea, dar am identificat totuși textul. Este din Apocalipsa după Ioan. Poate fi găsit pe Google.

— Copilul ce spune? Acest Lukas?

— Nimic. Băiatul este catatonic. Mut. Se poate întâmpla să nu mai poată vorbi în urma unor experiențe traumatizante.

— Vreau totuși să îl văd astăzi, la secție, zise Clara. Trebuie să ne spună ceva despre misteriosul bărbat care i-a dat stick-ul. La nevoie, desenatorii vor face portrete până când Lukas își va reaminti ceva. Poți suna la cămin?

— O rezolv.

Clara închise ochii un moment.

— Și stick-ul… ce este pe el?

Hermann respiră mai zgomotos când mașina de intervenție fu depășită de un Harley-Davidson.

— O mulțime de lucruri.
— Nu ai putea fi ceva mai exact?
Uneori trebuia să scoți cu forța ceva de la Hermann. Ca și de la Weinstein.
Hermann se scărpină în cap în timp ce vorbea:
— Am aruncat o privire pe el și am găsit niște documente de călătorie, facturi și calcule. Mai sunt și niște arhive sonore. Cineva a interceptat niște discuții. Mai sunt câteva mailuri interne. Se pare că se face referire la transferul unor oameni în Europa. Nu am idee despre ce ar fi vorba. Erich Weber de la SO – BKA este astăzi în Berlin și poate să ne rezerve o oră din programul lui. Sper ca până atunci să avem o imagine aproximativă a ceea ce se află pe stick.
SO era secția „Criminalitate gravă și organizată”. Erich Weber, aflat înainte de pensionare, era directorul secției și un experimentat angajat al BKA, răspunzând de combaterea traficului de persoane, droguri și arme, activități riscante, dar extrem de lucrative ale crimei organizate.
— Cum vede Winterfeld chestiunea? întrebă Clara. Ar fi posibil să avem de-a face cu un profitor care exploatează situația pentru a se da mare.
Hermann se încruntă.
— Se poate, dar Winterfeld consideră că este improbabil. Zice că are el o idee.
„Winterfeld și cea de-a doua față a lui”, își spuse în sine Clara. Oricum, nu ajutase mult, excepție făcând previziunea că vremea liniștii se terminase.
Clara mai aruncă o privire asupra hârtiei, apoi se uită la Hermann. Nu știa ce să zică. Spera însă cu tărie ca după această crimă să nu mai apară un al doilea nebun care să aibă legătură cu conținutul stick-ului.
— Bine, spuse ea în cele din urmă. Poate ne ajută. Dar nu ar trebui să pierdem din ochi cazul Gayo, altfel Bellmann ne freacă ridichea.

•

— Bună dimineața, Frau Vidalis. Bună dimineața, Hermann. Numele meu este Winkler, îi salută polițistul din ușa locuinței Susannei Wolters, secretara lui Gayo.
Cu statura lui înaltă și cu mustăcioara căruntă, aducea puțin cu Bismarck. Un coleg tocmai fixa banda care împiedica accesul.
— Aici a locuit Susanne Wolters. Singură. Este clar de ce nu a fost vineri la birou. Și de ce nu a răspuns la telefoane.
— De ce? întrebă Clara încercând să tragă cu ochiul în locuință, pe lângă polițist.
Winkler arătă cu capul în direcția coridorului.
— Pentru că este întinsă în pat, cu un târnăcop înfipt în cap.
Clara inspiră adânc. „Chestia asta nu se mai sfârșește?”

— Ceva urme?

— S-a acționat foarte rapid și brutal, răspunse Winkler. După cât se pare, vineri dimineața au intrat pe ușă, au lovit femeia, în timp ce ea era în pat, și apoi au dispărut. Dormitorul este în celălalt capăt al locuinței. Făptuitorii au lăsat ușa întredeschisă, așa că mirosul de cadavru s-a răspândit mai întâi pe scări, până când s-au alarmat vecinii. Ușa a rămas întredeschisă întreg weekendul și nimănui nu i-a atras atenția.

„Ăsta-i Berlinul”, gândi Clara.

— Da, grozav. Trei milioane și jumătate de locuitori și nimeni nu remarcă nimic. Amprente digitale?

— Aceasta este vestea bună, răspunse Winkler. Avem câteva amprente, precum și particule de tegument.

Clara se întoarse către Hermann.

— Îl suni tu pe Weinstein?

— Clar.

Hermann scoase telefonul mobil.

— Probele trebuie să ajungă imediat la laborator, zise ea. După aceea să vedem dacă mai găsim ceva în Friedrichstraße. Și mai trebuie să vorbim și cu băiatul acela, Lukas. Poate că aflăm ce știe despre acest ciudat stick.

— Stick? întrebă Winkler. Ce fel de stick?

Clara oftă.

— Nu mă întrebați!

22.

Thomas Krüger, zis și Tom, era ultimul om pe care Franco Gayo îl sunase vinerea trecută. LKA găsise adresa lui Krüger în telefonul lui Gayo, trimisese la acesta un echipaj, care îl aduse la secție de voie ori de nevoie.

Krüger avea în jur de cincizeci de ani, purta un costum scump gri, cu cămașă roz, și avea părul cărunt și un ten bronzat datorat fie concediilor numeroase, fie vizitelor dese la solare.

— Deci, de unde începem? întrebase el după ce se tot uitase la ceas și aruncase priviri ostile către Clara și Hermann.

— De la început, propusese Hermann.

Inițial, Krüger fusese foarte nervos și le spusese că ar trebui ca, mai întâi, caraliii să îl prindă pe asasinul lui Gayo, în loc să abuzeze de timpul lui. Se lamenta că este nevoit să se ocupe singur de tot și, spre deosebire de poliție, are o mulțime de treburi. În plus, ar trebui să plece într-o călătorie chiar în

seara aceea.

— Plecați? întrebă Clara.

— Da. Chiar dacă Franco Gayo este mort, organizația lui trebuie să supraviețuiască.

Clara se uită la Hermann. Acesta îi răspunse cu o privire sceptică.

— Unde vreți să plecați?

— La Londra.

— Ar putea fi dificil.

— Dificil? întrebă Krüger privind-o fix pe Clara. Nu vă gândiți la copii? Acei mulți copii care nu au nicio șansă la un viitor bun? De care ne-am ocupat noi, nimeni altcineva? Cum vi se pare asta?

Clara încă nu mai avusese de-a face cu acest gen de discurs potrivit pentru talk-show-uri.

— Aici, la LKA, ne arătăm sentimentele doar în oglindă, răspunse ea. Și anume, în oglinda din baie.

— Admirabil, zise Krüger. Aveți idee cum stau lucrurile în Haiti? La Port-au-Prince? În slum-uri? Prin comparație, secțiile voastre problemă sunt în oarecare măsură precum cele din Friedrichstraße.

— Este un punct de vedere corect, pentru că Friedrichstraße a devenit vineri noapte un cartier problemă. În orice caz, pentru Franco Gayo.

Krüger se foi pe scaun. Era evident că își dăduse seama de faptul că spusese o prostie.

— L-ați văzut vineri pe Gayo? întrebă Clara.

— Nu.

— Ați vorbit cu el?

— Nu.

— Ciudat.

— De ce?

— În telefonul lui apare numărul dumneavoastră, vineri, ora 18:45. Este numărul după care v-am identificat.

Krüger sorbi din paharul cu cafea.

— Se poate. Am avut foarte multe discuții telefonice. Da, este posibil să fi vorbit cu Franco.

— Despre ce?

— Despre ce? Privi în tavan, apoi spuse: Despre următoarele ieșiri în public ale lui Franco.

— Marketingul pentru cauza cea bună? întrebă Hermann.

Krüger îl privi.

— Da. Aveți ceva de obiectat?

— Gayo avea dușmani? vru să știe Clara.

— Dușmani… Krüger își trecu dintr-o mână într-alta BlackBerry-ul. Hm… mereu există invidioși cărora ceva nu le convine. Dar să omori pe cineva pentru asta? Nu îmi pot imagina una ca asta.

— Ce se întâmplă cu Susanne Wolters?

Ochii lui Krüger se îngustară.

— De unde o știți pe femeia aceasta?

— Ne-am uitat în agenda telefonică la litera W, răspunse Hermann. Deci, ce-i ea?

— Păi, ce să fie cu ea?

— Este evident că ea nu a fost vineri la birou.

— De unde știți asta?

— Pentru că nu a putut să vină, zise Clara.

Krüger o privi acum atent.

— Și de ce nu?

— Pentru că este moartă, spuse Clara. De vineri.

— Asta înseamnă că este posibil ca și dumneavoastră să fiți în pericol, o completă Hermann.

Krüger băgă BlackBerry-ul în buzunarul costumului.

— De asta vreau și eu să…

— De asta vreți să plecați neapărat? întrebă Clara. La Londra ori în altă parte?

Krüger o privi morocănos, cu maxilarele încleștate. După care dădu din cap.

— Trăim într-o țară liberă. Nu mă puteți împiedica prea ușor să fac asta.

— Totuși, putem. Ba chiar trebuie să o facem.

— Ce? Krüger se pregăti să se ridice. Asta ce înseamnă?

— Că începând din această seară sunteți sub protecția poliției. Rămâneți aici. Aici sunteți în siguranță.

— Protecția poliției? răbufni Krüger. Din seara asta? Astăzi trebuie să zbor la Londra. Este o chestiune de…

— Uitați asta, îl întrerupse Hermann. Sunteți un martor important. Ați auzit ce i s-a întâmplat lui Franco Gayo. Din această seară vă aflați sub protecția poliției. Nu veți zbura nicăieri.

— Nu îmi puteți interzice asta! Avocatul meu…

— Ba putem, spuse Clara. Vi-o putem comunica sub semnătura procurorului.

Krüger sări în picioare.

— Vreau să telefonez imediat!

— Vă rog, zise Hermann. Jucăria este la dumneavoastră.

Krüger părăsi încăperea. Clara și Hermann îi auziră înfundat pașii din

camera alăturată.

— Tu ce crezi? întrebă Clara.

— Este ciudat, răspunse Hermann. Mie mi se pare că vrea să o întindă cât mai repede posibil. Și nu *deși* Gayo este mort, ci pentru că Gayo este mort. El închise dosarul. Cred că minte.

Clara ridică din umeri.

— Din păcate, în această țară are acest drept. Și-a dat seama că am blufat. Fără o hotărâre judecătorească nu avem nicio posibilitate să îl reținem pentru propria sa protecție. Și ca să obținem hotărârea, durează.

23.

Spre amiază, Clara era din nou în biroul ei și își revizuia agenda, iar prin minte i se derulau imagini din timpul dimineții. Gayo fusese străpuns cu o spadă, iar Wolters sfârșise în pat, ucisă cu un târnăcop. Era evident că prima crimă fusese planificată cu grijă, cu mult timp înainte. Cea de-a doua îi amintea mai curând de un făptaș mai puțin precaut și mai brutal. Era posibil ca între cele două crime să nu existe o legătură? Ucigașul lui Gayo avusese, pe de altă parte, interesul ca secretara să nu vină la birou și să îi deranjeze ritualul. Probabil că acesta a vrut să lase impresia că cele două crime nu aveau legătură una cu alta.

Astăzi, Clara avea un program încărcat. Urma imediat o discuție cu MacDeath despre profilul autorului crimei. Mai voia să îl vadă pe micul Lukas, cel care primise stick-ul USB de la un necunoscut. După-amiază, Bellmann convocase o ședință cu Winterfeld, MacDeath și Clara pentru a fi pus la curent cu ultimele date. Iar Hermann era pe cale să citească stick-ul USB.

Prea multe chestiuni nerezolvate. Asasinarea lui Gayo, asasinarea lui Wolters, misteriosul stick. Femeia care se ocupa de Lukas, sora Viktoria, nu putuse spune nimic nou. Cum să o facă? Nici măcar nu îl văzuse pe funestul aducător al stick-ului și al biletului.

Clara se gândi la biletul așezat alături de stick în plic. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor, scria cu litere lipite pe bilet. Un citat din Apocalipsa după Ioan. Se va mai ocupa de el, pentru că textul îi amintea oarecum de cuvintele de pe peretele biroului lui Gayo, scrise cu sângele lui, așa cum se stabilise între timp în urma cercetării la fața locului. Ea decise să amâne toate acestea până după ședință. Ceea ce îl interesa acum pe Bellmann era asasinarea lui Gayo, și nu amănunte secundare.

Clara voia să parcurgă împreună cu MacDeath analiza crimelor rituale anterioare, pe care acesta o realizase ca să obțină un posibil profil al făptuitorului. Rezultatele urmau să fie prezentate în documentul destinat lui Bellmann. Ideal ar fi ca amprentele digitale să coincidă cu urmele ADN de la locul faptei. După stabilirea acestui lucru, s-ar putea prezenta presei primele rezultate.

•

Când Clara intră în biroul lui MacDeath, mirosea a Earl Grey. Acesta și-l preparase singur, pentru că îi plăcea ceaiul. Dar nimic nu detesta mai mult decât pliculețele cu ceai din chicineta de jos. Ca să nu mai vorbim de cafeaua de la automatul mirositor și gălăgios de la etajul trei. Spusese odată că această fiertură îi amintea de primele secreții corporale care se deșertau la autopsii.

Clarei îi atrase atenția craniul aflat pe un raft uriaș cu cărți, pe care, așa cum spunea MacDeath, „îl primise cadou undeva în Rusia". Unul dintre puținele tablouri din birou reprezenta *Judecata de Apoi* pictată de Michelangelo în Capela Sixtină. Clara încă nu se dumirise de ce se afla aici.

Când MacDeath o văzu, îi făcu un semn amical cu capul, se opri din căscat și arătă către unul dintre scaunele aflate în fața biroului său.

— Scuzați căscatul, nu are nicio legătură cu dumneavoastră, dar ieri am terminat treaba târziu și nici astăzi nu va fi altfel. Răul nu doarme niciodată. Iar noi aproape tot așa.

Clara zâmbi și se așeză, după ce mai fixă o dată scurt cu privirea craniul de lângă trusa medicală.

MacDeath zâmbi.

— Nu refuzați un Earl Grey, nu-i așa? întrebă el și nu mai așteptă răspunsul. Zahărul este aici. Din păcate, lămâile s-au terminat. Dar merge și așa, nu?

Clara confirmă. Imprimanta începu să bâzâie și scoase o filă, pe care MacDeath o împinse pe birou spre ea, împreună cu ceașca de ceai.

— Minunat, spuse el, și trecu la tema principală. După cum vedeți, am cercetat crimele rituale celebre și șocante ale ultimelor decenii, gândindu-mă la motivele pe care le-ar avea asasinul nostru pentru a săvârși o crimă atât de bestială. De aici a rezultat profilul asasinului, care poate fi segmentat pe trei componente principale ale personalității.

MacDeath se rezemă de speteaza scaunului, apoi continuă:

— Așadar, mai întâi avem de-a face aici cu fantezii de aroganță și atotputernicie dumnezeiască, însoțite de crime rituale sadice. În al doilea rând, criminalul crede că ceea ce face este voia Domnului și că doar o putere superioară acestuia l-ar putea opri. Și în al treilea rând, dacă se pune

întrebarea cine îl conduce și îl sprijină pe făptuitor, Dumnezeu sau diavolul, atunci răspunsul este: ultimul. El strânse buzele și adăugă: Dacă am dreptate, înseamnă că ucigașul va continua să acționeze la fel de oribil ca și până acum ori chiar mai rău. Și va înceta numai când va fi omorât. Cu cât va putea să ucidă mai mult timp, cu atât mai mult va fi convins că ceea ce face este voința Domnului.

— Îi spuneți mereu el, interveni Clara. Nu ar putea fi o femeie? Asasinii în serie ucid potrivit preferințelor lor sexuale, iar asasinarea lui Gayo a fost… hm… mult mai ingenioasă și mai fastuoasă decât a lui Wolters, deci ea i-a furnizat făptuitorului mult mai multă plăcere.

— Foarte bine, spuse MacDeath și sorbi din cana cu ceai. Pe de altă parte, făptuitorul poate fi homosexual ori bisexual. Sau poate că această componentă sexuală are pentru el un rol minor, pentru că se vede ca un organ executiv al unei forțe superioare. Atunci îi este indiferent pe cine omoară, atâta vreme cât asta este plăcerea forței de a cărei voce ascultă.

— Orgoliu excesiv, asemănarea cu divinitatea, zise Clara.

Ea citi primul nume de pe document. MacDeath introdusese pentru fiecare trăsătură de caracter a criminalului, ca termen de comparație, câte un asasin în serie real.

— Peter Kürten, citi ea cu voce tare. Vampirul din Düsseldorf.

— Unul dintre clasici, dacă noțiunea aceasta se potrivește în acest context. Ucidea spre sfârșitul anilor ’20 în Düsseldorf în principal eleve, pe care le chinuia cu un cuțit, le viola, le omora și le sugea parțial sângele. Pe alte victime, bărbați ori femei, le ucidea fără alegere și le părăsea în păduri. În ce le privea pe femei, Kürten luase exemplu de la tatăl lui, care își viola și umilea soția și fiicele, deci surorile lui Kürten. După un timp, Kürten a considerat lucrul acesta absolut normal și a procedat la fel cu surorile lui.

— Tatăl ce spunea despre asta?

— Lui îi era probabil indiferent. MacDeath mai sorbi o gură de Earl Grey. Kürten a urmat calea tipică pentru un asasin în serie, de la agresarea sexuală, inclusiv viol, la chinuirea și uciderea de animale și până la mutilarea rituală și uciderea oamenilor.

— Și care era motivația lui? întrebă Clara. Nu era asta o formă difuză de răzbunare?

— Exact. Difuză. La procesul care a avut loc în anii 1930 și 1931, înainte de a fi executat pe 2 iulie 1931, Kürten spunea că voia să se răzbune pe toată lumea. Ar fi preferat – MacDeath își potrivi ochelarii pe nas – să distrugă toți oamenii. Din punct de vedere psihologic, aici avem de-a face cu o deplasare clasică a agresiunii de la răzbunarea pe lume la răzbunarea pe individ. MacDeath mai răsfoi materialul, apoi continuă: în același timp folosea

uciderea, împlântarea cuțitului, pentru a se stimula sexual. Până ajungea la orgasm treceau perioade diferite. Așa cum unii oameni se excită cu pornografia și în funcție de ceea ce văd ajung mai repede ori mai încet la punctul culminant, pentru Kürten era decisiv numărul de lovituri de cuțit aplicate victimei.

— Victimele supraviețuiau?

MacDeath ridică din umeri.

— Institutul de Medicină Legală din Berlin s-a mutat de prea multe ori dintr-un loc într-altul ca să mai existe procese-verbale detaliate din acea vreme, dar răspunsul este totuși *da* și *nu.* Unele mai trăiau când el ajungea la orgasm. Altele erau probabil violate cât încă trăiau și mureau până ajungea la orgasm.

Clara se cutremură.

— Orgasmul la acești făptuitori, explică în continuare MacDeath, este una dintre puținele trăiri de libertate într-o lume în care necesitățile lor bolnave îi fac să procedeze la acțiuni pe care poate că o parte din ei nu le vor. Într-un fel, orgasmul este libertate. Dimpotrivă, dominarea vieții și a morții este pentru ei forma cea mai importantă a controlului. Libertate pentru sine însuși, control asupra celorlalți. Un scenariu ideal pentru asasinii în serie și nu doar pentru ei. Căci pentru mulți criminali controlul este și mai important. La Kürten se vede asta în faptul că a omorât atât femei, cât și bărbați. Clipa morții victimei era pentru el mai importantă decât clipa satisfacerii lui sexuale. Într-o lume pe care oamenii aceștia o urăsc, devin stăpânitorii ei.

În timp ce vorbea, MacDeath își sorta hârtiile.

— Mulți criminali visează să ejaculeze când victima lor moare. Și Kürten a vorbit despre asta, chiar… dacă sincronizarea nu i-a reușit.

— Și ce este cu hybris-ul, cu dorința de a se asemui zeității? întrebă Clara.

— Exact aici este problema. Făptuitorii se integrează într-atât în hybris-ul lor celest, încât la un moment dat încep să se considere invincibili. Și atunci devin neatenți. De cele mai multe ori, atunci sunt înhățați.

Clara făcu câteva însemnări pe foile date de MacDeath.

— Bine, spuse ea, sau nu. Deci avem genul de criminali care văd în crimele lor o răzbunare pe societate și cred că devin asemenea zeilor când își exercită lipsiți de orice scrupule puterea asupra vieții și morții. Asta îi excită. Și îi face neprevăzători.

MacDeath dădu din nou din cap și ridică din sprâncene:

— Și care este aici cel mai bun exemplu?

— Exemplu? Clara nu pricepu întrebarea. Ce exemplu?

— Cel mai cel în poveștile din istoria spirituală, care voia să devină

asemenea lui Dumnezeu?

— Vă referiți la Satana? La Lucifer?

— Făptuitorii nu trebuie să fie totdeauna sataniști, explică MacDeath. Dar deseori manifestă simpatie pentru istoria aceasta, pentru răzvrătirea contra instituțiilor publice, pentru răzbunarea pe toți cei care urmează aceste instituții, pentru depășirea limitelor. Răzvrătirea contra lui Dumnezeu. El își împreună mâinile și adăugă: Și Satana ar dori extrem de mult trimiterea tuturor oamenilor în moartea veșnică, în iad. Și el ar dori să îi omoare pe toți, precum Kürten mai târziu.

24.

Amilia la Blanca ședea cu fiica ei, Lucia, pe una dintre băncile din mijlocul capelei de lângă Piazza del Popolo din Roma. Privirea ei trecu peste statuile sfinților de pe pereți și rămase fixată pe o mare pictură în stil baroc, care îl reprezenta pe Arhanghelul Mihail zvârlindu-i în abisul iadului pe Satana și pe vasalii săi.

Satana, gândi Amilia. Cu el se părea că se lupta fiica ei de cincisprezece ani, Lucia, care privea înainte nemișcată. Problemele apăruseră prima dată în urmă cu o jumătate de an, pe neașteptate, și de aceea erau și mai înspăimântătoare. Între timp se agravaseră atât de mult, încât Amilia nu le mai găsea altă explicație decât cea pe care în urmă cu șapte luni ar fi considerat-o o idee demnă de Evul Mediu.

Posedare.

Era un cuvânt care pentru Amilia venea din alte vremuri și din altă lume, o lume în care domneau frica și groaza, superstițiile și supranaturalul. O lume care avusese prea puțin de-a face cu prezentul modern și raționalitatea lui, cu mintea luminată și cu logica.

Mai întâi, Amilia fusese cu fata la un psihiatru. Acesta o suspectase de „tulburări psihice de tip schizoid”, cum se exprimase el, stări de frică, dedublarea personalității și puseuri de depresie, succedate de crize de furie imprevizibile. Dar asta nu explica alte manifestări ciudate, care o înspăimântau cel mai mult pe Amilia. De exemplu, vocea fiicei sale uneori nu mai suna ca o voce umană. În plus, Lucia vorbea în limbi nemaiauzite de Amilia. Pentru acestea exista doar o explicație: posedarea.

— Nouăzeci și cinci la sută din tulburările spiritului sunt de natură psihică, spusese psihiatrul. Dar cinci procente din toate cazurile…

Nu mai continuase, pentru că nu mai fusese necesar să o facă.

Totul începuse de la „micul prieten” despre care Lucia povestise. Ea se întâlnise cu prietenele la o ședință de spiritism de „întoarcere a paharelor”, unde discutaseră cu morții. Și printre ei a fost un spirit prietenos, care îi povestise lucruri interesante. De exemplu, unde anume în podul casei se afla jurnalul personal al surorii bunicului ei sau unde se află cartela SIM a telefonului său mobil, pe care o rătăcise. „Luigi” – se recomandase spiritul.

Amilia ar fi socotit vorbele Luciei drept prostii, dacă nu ar fi demonstrat că știa uneori lucruri pe care, de fapt, nu ar fi avut cum să le cunoască.

Iar în ce îl privea pe „Luigi”, devenise dintr-un spirit prietenos – dacă fusese vreodată așa ceva – altceva, transformând-o și pe fiica Amiliei. Ce s-a petrecut apoi cu fiica ei a adus-o pe Amilia într-o stare de profundă disperare. Lucia umbla noaptea ca hipnotizată, scoțând din secundă în secundă țipete sfâșietoare. Uneori dormea douăzeci de ore neîntrerupt, pentru ca apoi să se ridice urlând înspăimântător, cu spume la gură, umblând prin casă în patru labe și golindu-și fără niciun control intestinele.

După un timp încetase să mai vorbească despre Luigi. Uneori, Amilia avea impresia că Luigi nici nu mai exista. Dar asta pentru că nu mai exista Lucia. Pentru că fiica ei și spiritul deveniseră o singură făptură.

În disperarea sa, Amilia ceruse ajutorul un hipnotizator, dr. Garonne, recomandat de un psihiatru, la care Lucia încerca să urmeze o terapie. Garonne fusese la ele de trei ori, a treia oară trebuind să întrerupă ședința și să fie dus la spital.

— Unde se află acest spirit? voise să afle hipnotizatorul, în timp ce o privea răbdător pe Lucia, în fața ochilor căreia se balansa un pendul. Unde se află?

Ochii Luciei îl priveau fără nicio expresie, partea superioară a trupului ei se clătina înainte și înapoi, în timp ce ea scotea un zumzăit monoton și expulza aerul puternic pe nas.

— Unde se află? repetase hipnotizatorul întrebarea pe un ton ușor amuzat.

Lucia ridicase capul și îl privise pe Garonne cu ochii îngustați, în timp ce din gâtlej începea să se facă auzit un zgomot bizar. Profund, amenințător și absolut nenatural. Mai puțin omenesc și mai mult animalic. Sau cu totul diferit de ambele.

— Se află în camera ta? Pe coridor? Poate în grădină?

Niciun răspuns.

— Unde este? întrebă încă o dată hipnotizatorul.

Tăcere.

— Unde este?

Hipnotizatorul nu era un exorcist, altfel i-ar fi atras atenția sunetul

profund și amenințător ce răzbătea acum tot mai clar din gâtlejul Luciei, cu o putere tot mai mare, în timp ce ochii ei se mișcau în jos în orbite, până când rămaseră doar două globuri albe.

— Eeeeel esssste…, vocea Luciei devenea tot mai puternică, aidoma unui tunet în așteptarea loviturii fulgerului. El este aici!

Ultimul cuvânt veni ca un foc de revolver, amestecându-se cu țipătul de durere al hipnotizatorului, când mâna Luciei țâșni brusc înainte, apucă de locul în care se unesc cele două părți ale pantalonilor bărbatului și strânse cu putere.

Părinții ei interveniră în timp ce Garonne urla de durere, iar ochii fără pupile ai Luciei se holbau în gol.

— El este aici! mai strigă ea. Aiiiiici!

Amilia transpira toată numai când se gândea la această scenă.

Un zgomot o smulse din gândurile ei. Ușa grea a bisericii se deschise, lăsând să pătrundă lumina blândă a soarelui de iarnă în interiorul casei Domnului.

În capelă intrară doi bărbați în sutane, se stropiră ușor cu apă sfințită, poposiră scurt timp în fața altarului și se înclinară înainte de a se îndrepta către nava bisericii urmați la oarecare distanță de doi diaconi.

Amilia îi cunoștea pe cei doi prelați. Unul era Tomasso Tremonte, asistent al Congregației pentru Doctrina Credinței. Celălalt era omul în care ea își punea toată speranța. Don Alvaro de la Torrez, mare exorcist al diocezei Roma și exorcist-șef al Vaticanului.

Tomasso Tremonte intră în subsolul capelei însoțit de Alvaro de la Torrez, de doi diaconi și de Lucia. O biserică – un spațiu sfințit – era cel mai potrivit loc atunci când se punea problema alungării unui demon. În plus, exista și un motiv foarte practic: de la subsol, țipetele celui posedat nu se auzeau, mai ales de cei din familia lui. *Signora* La Blanca, mama Luciei, va aștepta sus. Tomasso știa că Don Alvaro nu tolera ca aparținătorii posedatului să fie de față la exorcizare. Aceștia interveneau deseori, deranjau ceremonia ori erau traumatizați dacă vedeau și auzeau cum fiii sau fiicele lor debitau obscenități și blasfemii nemaiauzite din gura lor.

Astfel de fenomene se petreceau în special la fiice, pentru că cele mai multe victime erau femei. Asta pentru că păcatul începea de la Eva, care a mâncat din fructul copacului cunoașterii, ceea ce condusese la alungarea din paradis? Era vorba de faptul că vinovăția omenirii era povara femeii? Ori de vină era Maria, mama lui Iisus, care în Apocalipsă strivea capul șarpelui și care, virtuoasă și pură, era încoronată de Iisus drept regină a cerului? Care era atât de curată și fără de păcat încât oricărui adept al Satanei trebuia să îi apară ca fiind una dintre forțele perturbatoare cele mai puternice din

universul răului.

Poate era vorba despre faptul că, prin natura lor, femeile erau mai curioase decât bărbații. În afară de asta, era lucru cunoscut – în orice caz după părerea lui Tomasso, deși el nu avea experiență în raporturile cu celălalt sex – că femeile cădeau cu plăcere în capcanele unor prieteni falși.

Iar Satana era cel mai fals dintre toți prietenii falși.

Nimeni nu știa asta mai bine decât Tomasso, care fusese hirotonisit preot într-o mănăstire iezuită și căruia învățătorul îi dezvăluise nu doar tainele creației și ale Sfintei Scripturi, ci și șiretlicurile și tertipurile oamenilor, amăgirile răului și tacticile Satanei.

— Trebuie să cunoști răul, ca și cum tu însuți ai fi rău, îi spusese învățătorul lui. Doar așa îl poți combate.

Acum, Tomasso urmărea cum cei doi diaconi o împingeau pe Lucia pe scaun și se postau în spatele ei, pentru a putea interveni oricând ar fi fost nevoie. Uneori era necesar ca posedatul să fie legat, dar Alvaro recurgea la această măsură doar în cazuri extreme.

Exorcistul purta haina liturgică neagră a Sfântului Scaun, iar în jurul gâtului avea stola violetă. În timp ce făcea semnul crucii, murmură o rugăciune și desfăcea geanta în care se aflau ustensilele sale: o sticlă cu apă sfințită, rozariul, o cruce mare și grea din metal și o ediție din *Rituale Romanum,* plus două cărticele pe care le înmână lui Tomasso și diaconilor, care trebuiau să citească din acestea rugăciuni în timpul exorcizării.

Don Alvaro rămase în fața Luciei.

— Eu sunt părintele Alvaro, spuse el. Vreau să te ajut. Tu cine ești?

Era important ca înainte de exorcizare să afle ceva despre om. Despre om – nota bene – pentru că atunci când se trecea la exorcizare, nu mai vorbea omul, ci diavolul prin gura omului. Alvaro se confruntase de mai multe ori cu această situație.

Lucia îl privi. Inițial, privirea îi era absentă, dar deveni mai tăioasă pe măsură ce ochii îl fixau pe preot.

— Eu sunt Lucia, murmură ea în cele din urmă. Mama mea spune că sunt bolnavă.

— Și este adevărat? întrebă Alvaro. Are dreptate mama ta?

Lucia privi în adâncul capelei.

— Se poate. Uneori nu îmi mai amintesc. Poate că fac lucruri pe care nu ar trebui să le fac. Dar când el nu este aici, mă simt normal. Și nu mai știu ce spun când este aici.

— Cine este el? întrebă Alvaro.

— El îmi arată multe lucruri. Când închid ochii, văd culori minunate. L-a început i-am spus „Omulețul culorilor”, dar apoi mi-a spus adevăratul lui

nume.

— Și care este numele lui? întrebă preotul.

— Luigi.

Tomasso îi aruncă o privire scurtă lui Don Alvaro. El știa că nu acesta era adevăratul nume al demonului. Exista un triumvirat format din trei arhidemoni, care intră mai des decât alții în oameni. Tomasso le auzise deseori numele, chiar vorbise cu ei. Dar nici pe departe atât de des ca Alvaro, care realizase până acum mai mult de 20 000 de exorcizări.

Triumviratul infernului.

Satana, Lucifer, Asmodeus.

Asmodeus era inamicul pe care îl întâlniseră cel mai des.

Alvaro deschise *Rituale* și mai făcu încă o dată semnul crucii. Până acum, diavolul nu se arătase, ceea ce, având în vedere locul sfânt, nu era ceva neobișnuit. Pentru că dracii încercau să stea departe de tot ce era sfânt, atât cât se putea. Și chiar de erau prezenți, făceau orice pentru a dispărea cât mai rapid. De aceea mulți posedați aveau accese demențiale groaznice în fața crucii și a apei sfințite.

Lucia rămăsese liniștită până acum, ceea ce nu era, de fapt, neapărat un semn bun. Demonii se poartă precum câinii: cei mici, amărâți, latră cel mai tare. Cei mari, periculoși, rămân însă calmi. Totuși, când reacționează, sunt de mii de ori mai răi și mai periculoși.

„Dar poate că Lucia nici nu este posedată”, gândi Tomasso. Don Alvaro nu o supusese niciunuia dintre celebrele lui „teste”. Uneori, el invita presupușii posedați acasă la el, la masă, și le cerea servitorilor să prepare „pasta” cu puțină apă sfințită ori cu sare exorcizată. Dacă avea în față un posedat real, nu un bolnav psihic, respectivul scuipa primul dumicat, însoțindu-l cu horcăituri și gâfâieli, în timp ce bătrânul preot avea de suportat un val de jigniri obscene.

— *In nomine patris, et filii et spiritus sancti,* spuse Alvaro, care păși spre Lucia și făcu semnul crucii pe fruntea ei.

Unul dintre diaconi ținea într-o mână un rozariu, în vreme ce cealaltă mână i se odihnea pe umărul fetei.

Exorcistul îngenunche, ridică privirea în tavan și rosti *Tatăl nostru.* Tomasso observă cum se mișcau picioarele Luciei în timp ce aceasta se răsucea pe scaun.

Alvaro se ridică, făcu semnul crucii și îi puse fetei pe frunte crucifixul din fier. Lucia se retrase puțin, dar Tomasso observă imediat gestul.

— *Deus, in nomine tuo salvum me facet in virtute tua iudica me,* rosti Alvaro ținând în continuare crucea pe fruntea fetei. Ajută-mă, Doamne, prin numele Tău, dă-mi dreptate cu puterea Ta.

Trupul Luciei se balansă înainte și înapoi, în timp ce din adâncul gâtlejului începu să se audă un mârâit înfundat tot mai sonor.

Alvaro retrase în sfârșit crucea și îi puse Luciei mâna pe frunte.

— *In nomine Iesu principe*: *Manifesta*! zise el. În numele lui Iisus, care domnește: arată-te, spirit rău!

Aceasta a fost clipa în care demonul trebuia să se arate, cu voia ori fără voia lui.

Alvaro se retrase un pas când ochii Luciei se rotiră în sus până când se mai văzu doar albul lor.

În acel moment, Tomasso auzi urletul din gura fetei de cincisprezece ani.

Era un sunet ce nu se asemuia cu niciun strigăt omenesc ori animalic.

25.

„Dorea să îi omoare pe toți. La fel cum a făcut-o și Peter Kürten, vampirul din Düsseldorf”.

Clara mai notă ceva pe hârtie în timp ce două citate din Biblie îi apăreau în fața ochilor.

Numele meu este Legiune.

Toate păsările s-au săturat din carnea lor.

— Se știe dacă Kürten auzea voci? întrebă ea. Ori dacă primea mesaje?

— Nu, răspunse MacDeath. Deși am întâlnit așa ceva în câteva cazuri, de exemplu la asasinul în serie David Berkowitz din SUA, fiul lui Sam. Berkowitz susținea că ar fi primit ordin de a ucide de la câinele vecinului.

Clara se uită încordată spre fereastră. Picături de ploaie încă mai loveau geamul. Apoi privirea îi reveni la documentele pe care le avea în față.

— Două caracteristici, zise ea. Făptuitorul crede că acțiunea lui este din voință divină și se consideră sub protecția divinității. Așa că în cazul celui de-al doilea bărbat prezentat de dumneavoastră aici.

Clara pronunță numele acestui asasin. Câteva dintre detalii îi întorseseră stomacul pe dos încă de când auzise de el. De pe document o privea chipul slab al unui bărbat bine îmbrăcat și cu joben.

— Albert Fish, anii ’20, în SUA. MacDeath își scoase ochelarii. I se spunea Boogeyman.

„Boogeyman”, repetă în gând Clara. Expresia americană pentru „Omul negru”. Ceea ce nu se potrivea în istoria criminalisticii, pentru că majoritatea victimelor nu fuseseră omorâte de către un om negru, ci de oameni din cercul lui de cunoștințe.

MacDeath continuă:

— Albert Fish părea un gentleman marcant și apreciat în comunitate. Dar sub acest înveliș se ascundea un monstru. Exact ca la asasinul nostru, la Fish, dorința de subjugare și de schilodire a victimelor era deosebit de puternică, în acest caz legată și de depersonalizare.

Clara parcurse textul. Fish răpise un băiat de unsprezece ani, îl dezbrăcase, îl legase și îl părăsise ore în șir într-o colibă din pădure. După care se întorsese, îl biciuise și, pe viu, îi tăiase urechile și nasul. În cele din urmă îi lărgise gura cu cuțitul până la urechi, până când chipul băiatului ajunsese să se semene cu celebrul „Chelsea Grin”. Clara se gândi imediat și la jokerul din filmul cu Batman, The Dark Knight.

— Sunteți sigur că făptuitorul nostru nu prezintă și o depersonalizare? Spada ce iese din gura lui Gayo putea fi nu doar o simplă desfigurare, poate avea și o semnificație sexuală.

MacDeath confirmă.

— Da, posibil. Faptul că Gayo a fost tras în țeapă cu spada putea semnifica pentru făptuitor un gen de penetrație anală cu o lamă ce trece prin tot corpul. Însă eu cred că…

El amuți.

— Ce credeți dumneavoastră?

— Eu sunt sigur că spada ce iese prin gură are o semnificație și mai puternică, doar că pentru moment nu o sesizez. Am mai văzut asta undeva, dar nu îmi amintesc…

Clara zâmbi:

— După ce veți înceta să vă gândiți la asta, vă veți aminti. Mina ei redeveni serioasă când privirea îi căzu pe fotografiile lui Fish și ale victimei sale. Fish i-a spintecat fața băiatului. Ce s-a întâmplat apoi?

— În final, l-a ucis. I-a spintecat abdomenul, i-a supt sângele, i-a mâncat carnea și ochii. Cam ca în recenta crimă de la Bodenfelde, din Germania, când criminalul a mușcat din victimă, deși aceasta se afla într-un stadiu avansat de putrefacție. Canibalism motivat necrofil. Bărbatul mută dintr-o parte într-alta ceașca de ceai și continuă: Ceea ce șochează în mod special la Fish este legătura dintre modul lui integru de viață și îngrozitoarea realitate. Acesta a spus că i-a plăcut carnea băiatului mai mult decât orice curcan mâncat de Ziua Recunoștinței.

Clara se gândi la „banalitatea răului”, de care Winterfeld amintea deseori.

— Cei de la medicină legală i-au cântărit organele lui Gayo, zise ea. Se pare că nu lipsește nimic. Deci asasinul nu a mâncat nimic din victima lui.

MacDeath clătină din cap.

— Corect. Asta ne conduce la concluzia că, în acest caz, criminalul are

probabil altă motivație, că pentru el înscenarea este mai importantă decât propria satisfacere, de parcă ar fi săvârșit fapta pentru altcineva.

— Așa a fost și la Fish?

— Da. El și-a înfipt ace în șezut. Multe.

Clara se încruntă.

— Chinuindu-se, continuă MacDeath, se considera urmaș al lui Cristos, după cum a declarat. Îl imita în suferință pe Cristos, refăcea patimile Mântuitorului. Acele din carnea sa erau pentru el precum cuiele răstignirii lui Cristos. Uneori se așeza pe bumbac stropit cu benzină, pe care îl aprindea. Se considera aproape un martir care acționează din voința lui Dumnezeu. În fața instanței a susținut că are viziuni cu Iisus și cu îngeri. Că Dumnezeu i-ar fi poruncit să îl omoare pe băiat, să îl facă bucăți și să mănânce din el. Vecinii lui spuneau că obișnuia că stătea pe o movilă când era furtună. A fost auzit deseori spunând „Eu sunt Cristos”.

Clara se gândi câteva clipe. Fish se considera ales al Domnului, deci și faptele lui trebuiau să corespundă voinței acestuia.

— El considera crimele lui ca fiind din voință divină? întrebă ea.

— Corect. MacDeath își puse din nou ochelarii pe nas. Fantezii dominatoare extrem de urâte. După ce răsfoi hârtiile din fața sa, adăugă: A și avut un sfârșit pe măsură. Când a fost condamnat la moarte, a spus: „Mă bucur de focul ce cu siguranță va fi mai fierbinte decât toate flăcările cu care mi-am provocat dureri eu însumi”. A murit la 16 ianuarie 1936 pe scaunul electric.

MacDeath strânse din buze și clătină din cap.

— Ultimul punct, spuse Clara. Satanismul și proslăvirea Satanei. Ultimul despre care scrieți este Richard Ramirez, Night Stalker. Afirmați că satanismul este cel mai clar la el. A fost Ramirez cu adevărat satanist?

MacDeath ridică din umeri.

— În orice caz, el așa susține. Povestea s-a petrecut în anii ’80, la Los Angeles. Ramirez intra în locuințele unor soți și îi omora. Întotdeauna, unul dintre ei era omorât sub privirile celuilalt. Susținea că Satana îi ceruse aceste crime prin melodia *Nighterawler* a formației AC/DC. De cele mai multe ori, el își împușca victimele sau le ucidea cu un cuțit. La fel ca Fish, și Kürten mutila deseori cadavrele. Pe unele le mutila, altora le scotea ochii și îi luă.

— Din nou hybris?

— Da. Ramirez devenise arogant și își dăduse drumul la gură față de câțiva locuitori din rulote din apropiere de Los Angeles. Aceștia au devenit suspicioși și au anunțat poliția. În timpul procesului din 1987, Ramirez a arătat o pentagramă răsturnată tatuată în palma stângă și l-a salutat pe

judecător cu „Heil Satan!”

— Dar nu se știe dacă el era un satanist adevărat?

MacDeath își încrucișă brațele pe piept.

— Probabil că nici el nu știa. Dar a avut destul timp să se gândească la asta. Din 1987 a stat în St. Quentin. Acolo avea să rămână până la moarte. Cu siguranță că nu s-a plictisit. Ciudat este că l-au vizitat o mulțime de femei.

— De ce o făceau?

— Unele din plăcerea de a depăși anumite limite și pentru că femeile, în mod ciudat, se simt în siguranță alături de un criminal în serie. Cu una dintre admiratoare chiar s-a căsătorit în închisoare. Aceasta îl vedea, ce-i drept, nu prea des, dar cel puțin era sigură că bărbatul ei nu o înșală cu alta. MacDeath zâmbi și adăugă: Nu doar criminalii în serie își doresc în definitiv controlul, ci și femeile.

— Femei care se află alături de criminali în serie…, repetă Clara.

— Ele se mai numesc și *killergroupies,* explică MacDeath. Gândiți-vă la Charles Manson și familia lui. Interlocutorul Clarei își potrivi mai bine ochelarii pe nas și se rezemă de speteaza scaunului. Haideți să judecăm împreună. Avem un hybris autodeclarat, un criminal care se crede parte dintr-o putere mai mare, care îi canalizează ura asupra oamenilor și societății, spre crime deosebit de brutale. De exemplu, Peter Kürten. Asasinul nostru nu a mâncat din victime și nu a luat cu el părți din corpurile acestora – din ceea ce știm noi –, dar în ce privește brutalitatea faptelor lui sunt corelate fantezia atotputernicului și înscenarea crimelor.

El se ridică, făcu câțiva pași și se opri lângă dulapul cu trusa medicală și craniul uman.

— În același timp face referiri la ființe supranaturale, vezi citatul „Numele meu este Legiune”. Pe urmă pune dragonul în laringele cadavrului. Prin asta probabil că încearcă să se plaseze în rândul acestor ființe și să confere faptei lui ceva iminent, pe care nimeni nu îl poate schimba, nici măcar poliția.

El mai făcu câțiva pași spre fereastră, privi scurt cerul cenușiu și se întoarse, în timp ce Clara nota febril.

— De la Albert Fish învățăm că hybris-ul asemenea Domnului și autoînălțarea mesianică îl fac pe făptuitor să își vadă fapta nu doar ca voită de divinitate – după mottoul „Dacă Domnul nu vrea ce fac, mă va opri” –, ci și să creadă că această autoînălțare poate fi legată și de automutilare. Bărbatul se duse la birou, își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Apoi spuse: în timp ce Fish credea că era Iisus Cristos și că Dumnezeu îi va aproba fapta, asasinul nostru este probabil condus de partea adversă – ori așa crede el. Citatul biblic, dragonul și felul înscenării indică o clară simpatie pentru satanism. Se prea poate ca el să își fi provocat sie însuși mutilări ori răniri, pentru a-și

dovedi loialitatea.

Clara ridică din sprâncene.

— Asta ce ar însemna?

MacDeath ridică din umeri și se adânci din nou în fotoliul îmbrăcat în piele.

— Poate că și-a tăiat un deget ori și-a provocat răni prin tăiere. Este posibil să aibă un semn care să simbolizeze legătura cu o putere superioară, cum era pentagrama din palma dreaptă a lui Ramirez.

MacDeath apăsă tastatura computerului. Monitorul aflat până atunci în *standby* se lumină.

— Vă scriu reperele pe scurt, zise el. Cu ele trebuie să alimentăm banca de date a BKA. Poate că în trecut au existat cazuri asemănătoare ori un asasin căruia i se potrivesc aceste caracteristici.

Clara mesteca creionul pierdută în gânduri.

— Eu încă nu înțeleg ceva!

— Ce anume? întrebă MacDeath.

— Gayo era fondator și șef al acestei organizații caritabile, care strângea donații în Europa pentru a face un viitor mai bun copiilor din zone nevoiașe din întreaga lume. Ea arătă către copia dosarului de pe biroul lui MacDeath. De ce tocmai unui asemenea om i se întâmplă ceva atât de îngrozitor?

Un moment, MacDeath privi în tavan, își scoase ochelarii și roase ușor una din toartele acestora.

— Este o întrebare bună. Este o legătură pe care în acest moment nu o văd nici eu.

Telefonul mobil al Clarei sună. Era Hermann.

— Unde ești? întrebă acesta.

— Sus la MacDeath. Ce este?

— Ai discutat cu Thomas Krüger tot ce considerai important?

— Cred că da. De ce?

— Pentru că acum ar fi prea târziu. Numai dacă nu dispunem de un necromant.

„Necromant”, repetă în gând Clara. „Asta se potrivește cazului nostru”.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Krüger este mort.

— Este mort? Doar am fost astăzi cu el…

— Și totuși este mort.

Clara clătină din cap.

— Asasinat?

— Ce altceva?

— Cobor imediat.

26.

— *In nomine Iesu principe*: *Manifesta*!

Uruitul crescu în intensitate, precum tunetul din nori declanșat de un fulger distrugător. Cu pupilele date peste cap, în așa fel încât ochii erau albi, Lucia îl fixa pe preot, cu dinții rânjiți, când acesta ținu crucea în fața chipului ei și rosti prima parte a exorcismului.

— Îți poruncesc ție, spirit necurat, oricare ai fi, și tuturor adepților tăi care țineți cu forța această slujitoare a Domnului…

Uruitul fetei se transformă într-un lătrat furios, în timp ce ea îl fixa cu orbitele larg deschise. Totuși, Alvaro continuă netulburat:

— Pentru întruchiparea lui Dumnezeu în omul Iisus, pentru suferința, învierea și ridicarea la cer a domnului nostru Iisus Cristos, pentru pogorârea Sfântului Duh și reîntoarcerea Domnului nostru pentru judecată, comunică-mi numele tău, ziua și ora plecării tale.

Brusc liniștită, Lucia se rezemă de spetează.

— Alvaro, spuse ea, și vocea ei sună ca a unei femei mai vârstnice. Eu sunt Laura. Sunt aici atât de singură, atât de singură…

Tomasso se uită alarmat la preot. El știa că Laura, mama lui Torrez murise de timpuriu. Pe atunci, Alvaro avea 19 ani. Circumstanțele morții ei nu fuseseră niciodată clarificate. La 23 de ani, Alvaro fusese hirotonisit preot. Nu vorbea des despre moartea mamei lui, ci obișnuia să susțină permanent că Maria ar fi adevărata mamă a tot ce trăia. Dacă recunoșteai acest lucru, puteai depăși moartea propriei mame.

Totuși, în tremurul colțului ochiului exorcistului, Tomasso citi faptul că vocea fetei trezise în el o amintire. Probabil că Lucia imita înșelător de bine vocea mamei lui.

— Alvaro, spuse aceasta din nou, tu știi că eu nu am fost niciodată cu adevărat mândră de tine? Fata se răsuci și îl privi pe Don Alvaro dintr-o parte. Eu am sperat mereu că tu vei deveni ceva mare, desăvârșit. Dar nu ai ajuns decât preot, un popă jalnic…

— Taci, Satană! strigă Alvaro pe un ton tăios, și lipi crucea de fruntea Luciei; fata se dădu înapoi și țipă strident. Spune-mi numele tău!

— Numele meu? Vocea Luciei coborî câteva octave, sunând acum surd și amenințător când vorbele îi ieșiră pe gură ca un șuvoi de apă murdară. Eu sunt Laura de la Torrez, născută Velazquez.

Tomasso fu îngrozit. Într-adevăr, Velazquez fusese numele de fată al mamei lui Alvaro. Iată încă o dovadă a faptului că un demon vorbea prin gura acestei fete posedate.

— Doamne, strigă Alvaro, tu l-ai dat focului gheenei pe nesupusul și necredinciosul spirit și l-ai trimis în lumea aceasta pe Fiul Tău, pentru a înfrânge leul care rage. Preotul făcu un pas în față, ridică crucea și repetă: Spune-mi numele tău! Mai făcu apoi un pas către fată și repetă, de data aceasta și mai impetuos: Spune-mi numele tău!

— Aaaa! țipă Lucia și scoase limba.

— Pe Dumnezeu, Tatăl, fiul și Sfântul Duh, spune-mi numele tău! îi porunci Alvaro.

Lucia se răsuci pe scaun și încercă să sară, dar cei doi diaconi o ținură cu putere. Ea îi privi plină de ură pe Alvaro și pe Tomasso. După care scuipă numele ca pe o îmbucătură otrăvită:

— Astarte!

Tomasso îl văzu pe Alvaro întorcându-se către el și închizând un ochi. Astarte. O veste bună pentru un exorcist. Astarte era unul dintre spiritele de rang înalt, dar nu era atât de periculos ca triumviratul Satana, Lucifer, Asmodeus. Ori ca Moloch, Baphomet și Adramelech. Îi trecu iarăși prin minte comparația cu câinii. Cei mici latră cel mai tare, dar de cele mai multe ori erau inofensivi, în timp ce cei mari rămâneau liniștiți, însă atacurile lor erau cu atât mai agresive și brutale.

Don Alvaro își făcu semnul crucii, rosti un *Ave Maria* și făcu câte o cruce pe fruntea, gura și pieptul fetei.

Lucia zvâcni din picioare, se răsuci și încercă să se ridice, dar fu împinsă de diaconi înapoi pe scaun.

— *In principio erat verbum et verbum erat apud Deum et Deus erat verbum,* cită Alvaro din Evanghelia după Ioan, unul dintre exorcismele cele mai puternice existente. La început a fost cuvântul, cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era cuvântul. Toate prin El s-au făcut și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.

— Mariaaa! țipă Lucia și își desfăcu picioarele. Ea este tot o târfă ca bătrâna ta, Alvaro! S-a culcat cu toți! Și ai apărut tu, ha, ha, ha!

Alvaro continuă netulburat să vorbească:

— Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o.

Lucia îi rânji lasciv preotului și scoase obscen limba în vreme ce își împingea coapsele în față.

— Și Maria, curva asta…

— Și cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi.

— L-a înșelat pe Iosif! strigă Lucia. S-a culcat cu un oarecare țăran și l-a făcut pe Iisus!

— Taci, Satană! Don Alvaro făcu semnul crucii și lipi crucea de fruntea Luciei, în timp ce diaconii o fixau în scaun. Apoi Alvaro puse capătul stolei

după gâtul ei. Privește crucea Domnului! Retrageți-vă, voi, forțe dușmănoase! A învins leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David!

— Te…! țipă Lucia. Vocea ei răsuna ca un macaz ruginit de cale ferată. Ierusalimul, Babilonul, Maria… sunt toate curve! Iisus s-a cuplat cu Maria Magdalena! Toate târfele, toate parașutele…

— *Vade retro, Satanas*!

Don Alvaro repetă cuvintele rostite de Iisus în pustiu. Mâna lui zvâcni înainte și îi stropi fetei fruntea cu apă sfințită. Atunci răsună un urlet sfâșietor.

— Nuuuu! urlă Lucia răsucind capul încoace și încolo, pe fața umezită de sudoare lipindu-se șuvițe de păr. Doare… doare atât de taaare!

Don Alvaro vorbea în continuare neclintit.

— În numele meu, demonii vor fi alungați, le spunea Iisus adepților lui, dacă șerpi îi vor încolăci ori dacă vor bea otrăvuri letale, nu vor păți nimic.

— Otravă! strigă Lucia. Este otraaavă! Ardeeee!

— Doamne, până și demonii ni se supun când rostim numele Tău. Atunci Iisus le-a spus: L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.

Lucia își înfipse mâinile în rezemătoarea scaunului și își îngropă fața în piept, în timp ce cuvintele lui Alvaro o loveau ca un foc concentrat de mitraliere, iar unul dintre diaconi da citire crezului:

— *Credo in Spiritum Sanctum, sanctam Ecclesiam catholicam, sanctorum communionem, remissionem peccatorum, carnis resurrectionem, vitam aeternam.* Cred în Sfântul Spirit, în sfânta Biserică Catolică, în comunitatea sfinților, în iertarea păcatelor, învierea morților și în viața veșnică.

Dintr-odată, trupul fetei tresări ca după un șoc electric și ea ridică încet, foarte încet, capul. Ochii îngustați îl fixau pe Don Alvaro. Își linse buzele cu limba și împinse înainte o coapsă băgându-și mâna între picioare.

— Luați-mă! strigă ea. Hai, luați-mă!

Alvaro ridică crucea.

— Te alung, șarpe bătrân, pe judecătorul viilor și morților, pe creatorul tău și al lumii…

— Regulați-vă reciproc! Și cine o are mai mare mă poate lua pe mine!

— … pe cel care are puterea să te azvârle în iad. Părăsește-o pe slujitoarea Domnului Lucia, pe care atotputernicul Dumnezeu a creat-o asemenea lui.

— Sugeți-vă sculele! Vreau să văd! Vreau să văd…

Ea scoase niște sunete guturale.

— El te-a aruncat în întunericul cel mai deplin, în care ție și supușilor tăi vă este pregătit apusul. Lasă omul acesta. Alvaro făcu o cruce pe fruntea ei și continuă să vorbească: Îndepărtează-te de biserica Domnului! Mai făcu o cruce în direcția diaconilor și a lui Don Tomasso. Cutremură-te și fugi de

invocarea Domnului, la care iadul se cutremură, căruia îi sunt supuse puterile cerești, pe care heruvimii și serafimii le glorifică neîncetat. Părăsește acest trup!

— Lingeți-mă! gâfâi Lucia și își împinse din nou coapsele în față. Lingeți-mă! Penetrați-mă!

Ochii ei lipsiți de pupile erau îndreptați spre tavan.

— Lingeți-mă!

Tomasso și diaconii continuară să rostească crezul.

— Cred într-unul Domn Iisus Cristos. *Deum de Deo, lumen de lumine. Deum verum de Deo vero.* Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, dar nu creat, de o ființă cu Tatăl.

— Penetrează-mă cu crucea ta! țipă Lucia cu balele curgând și făcând spume. Penetrează-mă cu crucea!

— Iisus te lovește cu focul veșnic, Iisus care la sfârșitul vremurilor le va spune necredincioșilor: depărtați-vă de mine, voi cei blestemați, în focul veșnic hărăzit diavolului și demonilor lui.

Lucia îl fixă cu privirea. Ochii ei arătau ca niște bile albe.

— Mama ta…

— Pe tine, cel fără de Dumnezeu, te vor chinui viermii ce nu mor niciodată. Ție și demonilor tăi vă este pregătit un foc ce nu se poate stinge.

— Mama ta nu a fost răpusă de boală, bolborosi Lucia. Ea s-a…

— El, a cărui forță supune universul, te alungă. Acela te refuză și ți-a pregătit ție și demonilor tăi iadul veșnic. Din gura lui iese o spadă ascuțită și el va veni să-i judece pe cei vii și pe cei morți.

— Ea s-a sinucis! Lucia scoase limba, apoi continuă: Iar acum este singură, singură de tot!

Vocea i se schimbă și se tângui:

— Sunt atât de siiiingură!

Don Alvaro se retrase. În același moment, Lucia vărsă o vomă verzuie peste preot.

O clipă, Alvaro înlemni, în timp ce de pe obraji și de pe barbă i se prelingeau șuvițe mucilaginoase. Apoi se îndreptă și ridică crucea. În privirea lui se aprinsese focul din mii de sori.

— Satana… Era ca o provocare la adresa unui vechi dușman, împotriva căruia lupta de atâta vreme, fără ca lupta aceasta să se încheie vreodată. Principe al cetei îngerilor, aruncă cu puterea Domnului pe Satana și pe celelalte spirite rele ce hoinăresc prin lume…

— Penetrează-mă! Și mama ta ne va privi! Penetreaaaază-mă!

Vocea fetei urcă încă o dată într-un crescendo strident.

Alvaro îi lipi crucifixul de frunte, făcu semnul crucii în fața ochilor ei și rosti ultimele cuvinte:

— … în iad!

— Nu! strigă fata. Nu!

Tremuratul ei îl transmise scaunului și diaconilor, care o țineau lipită de spătar.

— În numele Tatălui…

— Nu!

— … și al fiului…

— Nuuu!

— … și al Sfântului Duh.

Don Alvaro mai ridică încă o dată crucea, stropi cu apă sfințită și Lucia se încordă pentru ultima oară.

— Amin.

Corpul fetei se înmuie ca un sac.

După câteva secunde, ea înălță capul. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Chipul ei era iarăși al unei tinere fete. O fată care văzuse și trăise prea multe.

— Unde sunt? întrebă ea încet. Ce caut aici? Ce am spus?

Don Alvaro îi puse mâna pe cap binecuvântând-o.

— Este bine, Lucia. Mama ta te așteaptă sus.

Împreună cu un diacon, Lucia se îndreptă nesigură pe picioare spre nava bisericii, în timp ce Alvaro își ștergea fața și își aranja ustensilele în geanta din piele.

— Este eliberată? întrebă Tomasso.

Bătrânul exorcist tăcu un moment.

— Nu știu. Sper. Lupta încă nu s-a încheiat.

Tomasso știa că unii demoni revin. Și se întrebă încă o dată cum de rezistă Alvaro la cei aproape optzeci de ani ai săi să se tot lupte cu demonii, după mai bine de 20 000 de exorcizări realizate până acum.

Chipul lui Alvaro era luminat de un zâmbet:

— Lupta contra răului, dragul meu Tomasso, se va încheia abia în ziua Judecății de Apoi.

27.

Hermann sorta câteva fotografii făcute de investigatori în locuința lui Thomas Krüger, alias Tom. Pe masă se mai afla o cană cu cafea neagră cu însemnele clubului Hertha BSC.

— Cei de la secția infracțiuni economice îi răscolesc locuința, zise Hermann. Probabil are legătură cu conținutul stick-ului USB.

— Ce conține?

— Nimic bun, dar să revenim la Tom.

Clara privi fotografia făcută la locul faptei. Pe ea se vedea o siluetă întinsă pe podea. Ceea ce fusese capul, acum era ceva zdrobit și însângerat, din care ieșeau mai multe cuie din cele folosite de dulgheri.

— Asta nu o să-i placă lui Bellmann, spuse Clara. Dar cine ar fi putut să știe că asasinul îl va executa imediat și pe Krüger? Noi l-am fi pus seara sub protecția poliției. Sau este o întâmplare?

Hermann oftă.

— Nu cred. Același mod de operare ca la Susanne Wolters, secretara. Cineva a intrat pe ușă și de pe hol a tras în Krüger cu un pistol pentru cuie. Și aici ușa era întredeschisă. El sorbi din cafea, apoi continuă: Un vecin s-a mirat că ușa este deschisă și a intrat în hol. Unde a suferit șocul vieții lui. Krüger era întins pe spate, în mijlocul holului, cu mai multe cuie între ochi.

— Amprente digitale? întrebă Clara.

— După cât se pare, au fost tot cei de la Wolters și Gayo.

„Din nou același mod de a proceda, neorganizat, ca la secretară”, gândi Clara. „Cu totul altfel decât la Gayo”.

Ei îi venea greu să creadă că erau aceiași asasini care îl uciseseră pe Gayo. Pe de altă parte, tocmai discutase cu MacDeath. Poate că asasinul săvârșește aceste crime în mod neplanificat și imprudent tocmai pentru a se asigura că încă se află sub protecția divină ori sub altfel de protecție. Ca oamenii care caută intenționat pericolul, deoarece cred că oricum vor fi prinși când le este scris.

— Altceva? întrebă ea.

— Da. Lukas este aici.

•

Clara privi băiatul de aproximativ opt ani, cu ochii negri și cu ciudate mișcări sacadate. Ce să fi văzut el? Sora Viktoria spusese că plângea când a venit cu plicul în care se găsea stick-ul USB și arătase cu mânuța spre afară.

Chiar fusese plicul cauza pentru care micuțul avea lacrimi în ochi? Sau de vină era cel care îi dăduse plicul? Ori îl chinuise groaznicul lui trecut de victimă a unui pedofil brutal și îl determinase să rătăcească noaptea prin cămin, motiv pentru care era poreclit „Spiridușul”?

De ce tocmai lui îi dăduse cineva plicul cu stick-ul? Și cine putea fi acel cineva?

Din fișa lui medicală rezulta că suferea de catatonie, o tulburare psihomotorie concretizată prin stări de încremenire, așa numitul mutism:

persoana înțepenește brusc într-o poziție și deseori nici nu poate vorbi. Lukas avea adesea coșmaruri deosebit de animate, concentrate mai ales în a doua jumătate a nopții. Era singura dată când i se auzea vocea. Pentru că țipa. Și țipa. Pentru ca brusc să redevină liniștit, de parcă cineva l-ar fi scos din priză.

La cămin nu i s-a putut stabili IQ-ul, pentru că refuza să completeze formulare, ceea ce nu însemna că în mod evident nu avea un IQ peste 80. Nu prezenta niciun alt indiciu de handicap mental și nimic nu indica vreun sindrom ce ar presupune un retard psihic.

Nu, ceea ce făcuse din Lukas ceea ce era acum trebuie să fi fost o traumă, ceva mai rău decât putea și voia să își imagineze.

Asociația căreia îi aparținea căminul în care era cazat Lukas era una dintre cele mai noi inițiative ale orașului. Clara știa că senatul nu voia să apară inactiv în ceva ce ținea de abuzul asupra copiilor, de aceea LKA trecuse imediat într-un proces-verbal declarațiile surorii medicale.

Simultan, departamentul IT verificase stick-ul, unde descoperise sute de megabytes de grafică, fotografii, documente pdf și word. Îl deschiseseră chiar în cămin, dar renunțaseră. Spuseseră doar că „i-a înspăimântat”.

Clara citi procesul-verbal și dosarul lui Lukas din cămin. În urmă cu câteva luni, poliția arestase bărbatul care ținuse băiatul în captivitate. Acestuia îi era indiferent. „Țineți-l voi”, spusese el pe tonul cu care un star rock își lasă iubita în stradă ori o familie alungă câțiva pisoiași nedoriți.

„De fapt, eu voiam un câine”, spusese bărbatul când se afla cu cătușe la mâini în mașina poliției. Sora căreia Lukas îi dăduse stick-ul fusese atunci acolo. „Am făcut din el câinele meu. Câinii știu de bătaie. Oamenii înțeleg bătaia”. Bărbatul îi privise pe polițiști căutând parcă înțelegere, dar pe fețele lor citise doar furie și dispreț.

„L-am dresat să facă pipi doar noaptea, la un pom, cu piciorul ridicat”, continuase bărbatul să vorbească râzând. „I-am dat și hrană pentru câini. De la un moment dat chiar i-a plăcut. El a…” Bărbatul căutase cuvântul potrivit. „… îi curgeau balele când auzea foșnetul pungii cu hrană și venea fuga în patru labe. Și uneori…” – râsul bărbatului devenise strident – „… uneori venea și când foșneam un ziar”.

Dar asta nu era nici pe departe tot ce făcuse bărbatul cu Lukas. Mai fuseseră și alte lucruri. Lukas trebuise să suporte acest tratament luni la rând, ani la rând. Omul ajunsese la pușcărie. Ca Lukas. Doar că închisoarea lui Lukas era mai întunecată, mai lipsită de speranță și mai bine păzită. Era închisoarea judecății lui. O închisoare a amintirilor lui.

Clara privi copilul în ochi, ochi negri și triști ce destăinuiau mult, dar ascundeau și mai mult. Lukas îi susținu privirea. Apoi plecă brusc ochii și se

întoarse cu spatele la fereastră.

„Cel mai puternic sunt marcați copiii nevinovați”, gândi Clara. Vrând-nevrând, gândul o duse la sora ei ucisă, la Claudia.

Automat, îi veni în minte o poezie de John Donne, care poate că avusese o contribuție oarecare la devenirea ei ca polițistă. În poezie se spunea că moartea cuiva era într-un anumit sens și propria moarte.

> *Nimeni nu este o insulă, fiecare om este o parte a continentului, o parte a uscatului.*
>
> *Orice moarte a unui om este pierderea mea, pentru că eu sunt parte a omenirii.*
>
> *De aceea nu pretind niciodată să aflu cui îi sună ceasul; el îți sună ție însuți.*

Unul dintre desenatorii de portrete-robot intră în încăpere și o smulse pe Clara din gândurile ei.

— Putem începe, spuse el.

— Bun, să vedem dacă va ieși ceva.

Desenatorul îl conduse pe Lukas, împreună cu un polițist-psiholog, într-o încăpere alăturată.

Sună telefonul mobil al Clarei. Era Hermann.

— Da?

— Am terminat cu stick-ul.

— Bine. Jos, la subsol?

— Da. Vino mai bine jos. Și cu MacDeath. Winterfeld este deja aici. De asemenea Erich Weber.

— Ce este pe stick? întrebă Clara.

Hermann tăcu câteva secunde înainte de a răspunde:

— Coșmarul cel mai sinistru ce poate fi închipuit.

28.

El străbătu arcada din piatră cu ochii acoperiți de ochelarii cu lentile negre ca noaptea, ce lăsau să se vadă doar chipul lui palid și slab ca o hârcă.

— Gata? întrebă el.

Vocea lui părea spartă, pentru că vorbea rareori.

Poarta din fier, ce dădea în marea curte interioară, era deschisă. În celălalt capăt al curții era o statuie cu coarne și aripi. Un puț adânc, negru și

aproape fără fund ducea spre măruntaiele lumii. În fața statuii era un bloc de piatră stropit cu un lichid roșu-închis. Oase și alte resturi arse, ce nu mai puteau fi recunoscute, se aflau la baza blocului. Zidurile se înălțau cinci metri spre cerul tulbure, pe care pluteau nori de furtună. Pietrele din zid erau acoperite cu mușchi, care se întindeau ca o viitură de mucegai. Ici și colo se vedeau stropi de sânge și unghii smulse. Ele aparțineau celor care încercaseră să se cațere pe ziduri, ca să fugă, și ale căror resturi erau adunate în dreptul blocului de piatră ce susținea statuia.

În mijlocul curții era o ladă din lemn lungă de aproximativ doi metri. Un bărbat cu obraji căzuți și păr negru încâlcit stătea în fața lăzii. De gâtul lui atârna o cruce întoarsă invers.

— Gata? mai întrebă o dată bărbatul cu ochelari negri.

— Da, spuse celălalt. De două zile este în ladă. În prima zi, singură. De a doua zi, cu gândacii.

— Ce s-a întâmplat cu gândacii?

— Pe câțiva i-a zdrobit. Dar a țipat, pentru că toată lada era plină cu sânge și mizerie de la lighioanele zdrobite.

— A înțeles. Dacă încearcă să îmbunătățească situația, ea va deveni și mai rea.

Din ladă se auzi un murmur înăbușit.

— Nu ne va recunoaște? întrebă bărbatul cu ochelari negri.

— Nu, răspunse cel cu crucea întoarsă și păr ciufulit. O dată ne crede cei care au băgat-o în ladă, o dată cei care au eliberat-o din ladă. El rânji, apoi adăugă: Dar a uitat deja cine suntem.

— Condiționarea a funcționat, zise bărbatul cu ochelari negri. Deschide lada!

Omul cu crucea răsucită desfăcu lacătul mare. Aproape în același moment din ladă răsări un cap. Vârsta creaturii era de nedefinit. Avea părul cleios și încâlcit, chipul murdar și ud de lacrimi, iar ochii îi erau o mare de frică și durere. Creatura deschise gura, privi fix cerul și scoase un urlet înfiorător. Din ladă năvăliră gândaci vii ori pe jumătate striviți. Era o priveliște oribilă.

Bărbatul cu ochelari negri se apropie de ladă și se uită la creatura din interior.

— Ești liberă, zise el.

Capul ivit din ladă se întoarse neîncrezător către el.

— Oameni răi te-au închis în ladă. Dar noi, el privi către bărbatul cu crucea răsucită, noi te-am eliberat.

— Eu… sunt… liberă…, spuse creatura al cărei cap era atât de murdar încât nu îți puteai da seama dacă era de bărbat ori de femeie. Liber…

— Da, zise bărbatul cu ochelari negri. Dar pentru asta trebuie să faci ceva

pentru noi.

În loc de a răspunde, creatura îl privi cu ochii larg deschiși.

— Maestrul ne-a comunicat. Ne-a dat o nouă sarcină. Iar tu vei îndeplini această misiune. Bărbatul coborî privirea către oribilul cap: Dar trebuie să exersezi.

— Să exersez? întrebă creatura neîncrezătoare.

— Astăzi vei tortura un animal. Mâine vei omorî un animal.

Creatura începu să tremure.

— Poimâine vei tortura un om. Și o zi mai târziu…

Capul se retrase în ladă, ca și cum ar fi vrut să scape de grozăvia ce venea de sus.

— … o zi mai târziu vei omorî un om.

29.

Clara și MacDeath coborâră la subsol. Hermann și doi experți IT se instalaseră în subsolul LKA chiar lângă încăperea cu copiatoare și imprimante. O dactilografa apăru cu un teanc de documente, pe care îl trânti cu zgomot pe un birou.

Winterfeld, care ședea deja într-un colț citind niște hârtii, dădu din cap. Alături ședea un bărbat cărunt, în jur de șaizeci de ani. Acesta purta o jachetă maro din tweed și, judecând după ochi, părea pe punctul de a adormi. Însă Clara știa că această impresie era deseori lăsată de oamenii foarte lucizi, care învățaseră să își ascundă perfect ochii – ferestrele sufletului. Bărbatul trebuia să fie Erich Weber de la BKA, pe care Clara îl mai văzuse undeva.

IT-iștii aduseseră prevăzători, în încăperea fără ferestre, mai multe cópii ale stick-ului USB. Una dintre aceste cópii se afla într-un laptop conectat la imprimanta cea mare din camera alăturată, care țăcănea permanent și scotea hârtii.

— Imprimați tot ce conține stick-ul? întrebă Clara.

— Sunt chestiuni explozive, răspunse Hermann, pe care nu le putem viziona toți pe monitor.

Unul dintre asistenți intră în încăpere și lăsă să cadă zgomotos un alt teanc de documente.

— Un birou fără hârtii este ca o toaletă fără hârtie, mai zise el și o privi pe Clara.

— Foarte spiritual, răspunse Clara. Cei preocupați de utilizarea judicioasă

a materialelor nu ar fi entuziasmați de consumul de resurse. Pentru a produce o filă de hârtie se consumă zece litri de apă, parcă așa era, nu?

— Ceea ce facem noi oricum nu este practic, zise Hermann. Îi prindem pe criminali abia după ce au ucis oameni. Ar fi mai bine să îi prindem înainte, dar atunci nu ar mai exista criminali.

— „Minority Report” vă salută, spuse unul dintre asistenți.

— Nu ați vrea să trecem la subiect? tună o voce din fundul camerei. Winterfeld se ridicase în picioare și acum își plimba privirea ca un mare strateg pe câmpul de luptă. Mă tem că în scurt timp nu îi va mai arde de glume niciunuia dintre voi. Dar mai întâi să îl prezentăm pe oaspetele nostru, zise el arătând către bărbatul cărunt. Erich Weber de la BKA – Criminalitate organizată. Cu amabilitate, ne-a rezervat o oră. A acceptat să rămână mai mult la Berlin, înainte de a se întoarce la Wiesbaden. Winterfeld puse câteva hârtii pe masă și i se adresă lui Hermann: V-ați uitat pe stick?

— Da.

— Bine. Atunci Clara și MacDeath au cuvântul.

Hermann dădu din cap.

— Am împărțit documentele în trei, începu el. În ultimele ore am putut să parcurgem poate 30 la sută din ele. Ceea ce ni s-a părut important am tipărit. Dar pe stick se află mai mult de 3GB, precum și mai multe fișiere protejate cu parole. Oliver încearcă să le spargă.

— OK, spuse Winterfeld. Acum, despre conținut.

— După cât se pare, continuă Hermann, Franco Gayo avea și altă preocupare, care are o legătură indirectă cu ceea ce făcea el în mod public.

— Mai exact? întrebă Clara, care încă nu pricepuse despre ce era vorba.

— Trafic de persoane.

— Trafic de persoane? Clara și MacDeath se uitară unul la altul.

— Aici, zise Hermann arătând către un teanc de hârtii, printre care chitanțe pentru donații, certificate și documente medicale, cele două lumi se ciocnesc. Gayo se ocupa în Europa de oferirea de ajutoare financiare, donații și societăți de binefacere pentru copiii din zone sărace și lovite de catastrofe, de exemplu din Haiti, unde în 2010 a avut loc un cutremur pustiitor. Ideea pe care o vindea în fiecare talk-show era că în urma donațiilor acei copii primesc o educație bună și apoi, mergând în Haiti ori altundeva, ajută la reconstrucția țărilor. Până aici totul sună foarte frumos și caritabil. Dar… – Hermann ridică un dosar – … avem aici documente din care rezultă că făcea trafic de persoane. Coborî vocea și continuă: Gayo aducea copii din Haiti în Europa. De la diverse societăți de binefacere primea bani. Dar aceste societăți habar nu aveau că donațiile lor nu erau orientate pentru educația copiilor, ci finanțau cu totul alte activități. Coborî vocea și mai mult: Trafic

de persoane și prostituție juvenilă. Corect?

Întrebarea era adresată lui Weber, care confirmă.

Oroarea o cuprinse pe Clara, care începu să simtă în spinare o răceală ca limba unui monstru ce o lingea pe omoplați.

— Nu se poate așa ceva, spuse ea. Gayo a strâns bani din donații la mii de acțiuni de binefacere. Cu acești banii a finanțat prostituția juvenilă?

Weber aprobă din cap și arătă către una dintre cópii.

— Iată o diagramă cu fluxul de numerar. Afacerea decurgea astfel. În Haiti, copiii din cartierele mizere ori părinții lor sunt abordați de bande organizate. Acestea amețesc familiile cu un ipotetic viitor mai bun în Europa. Sau, pur și simplu, răpesc copiii. Având în vedere haosul de după cutremur, nu existau date sigure în privința victimelor, de aceea nu observa nimeni când lipsea cineva. În același timp, așa-numita organizație de binefacere a lui Gayo, „imaculată”, face poze frumoase cu copiii, poze care ajung la societățile caritabile și la viitorii clienți. Clienții pot, cu ajutorul fotografiilor, să… să își aleagă jucăriile sexuale preferate. Restul se face pe un alt canal. *Do ut des* se ocupă de formalitățile de călătorie în Europa pentru copii, de o viză de trei luni în Germania, de costul biletelor de avion și așa mai departe. Weber scoase la iveală un alt document: Această parte a cheltuielilor Gayo o denumește „Working Capital”. Se achită înainte de a ajunge copiii la beneficiarul final și înaintea plății finale. Din punct de vedere al economiei afacerii este un risc, pentru că se poate întâmpla ca toate cheltuielile de transport să fie plătite, dar copilul nu ajunge la client, așa că nu există profit. Pentru a înlătura acest risc și a contrafinanța Working Capital, Gayo a născocit…

— … donațiile? îl completă Clara.

Nici nu îi venea să creadă că acest cuvânt îi scăpase instantaneu.

Weber confirmă. MacDeath interveni:

— De când funcționează afacerea asta?

Hermann deschise un biblioraft gros.

— Unde avem noi asta… Frunzări hârtiile și se opri la una dintre ele. Iată aici. De patru ani. Inițial, Gayo a preluat un cămin de copii în Punta Cama, în Republica Dominicană. Proprietarul căminului a descoperit într-o zi că el are o afacere lucrativă și a început să închirieze copiii turiștilor sexuali din Europa și SUA. Pentru Gayo, riscul era prea mare. Hermann expuse câteva pagini pe monitor: Aici avem chiar o înregistrare a unei discuții confidențiale dintre Gayo și acest Tom, care tocmai a fost lichidat cu un pistol pentru cuie. Nu avem idee cine a făcut înregistrarea.

El porni audioplayerul. Se auzi o voce de bărbat:

— Nu putem proceda ca tipul din Punta Cama? Banii îi plasăm în

Caymans și nici nu trebuie să plătim impozite.

Răspunse o altă voce de bărbat, probabil vocea lui Gayo:

— Nu este o idee bună. A concentra toți copiii la un loc se cheamă în mediul bancar risc de concentrare a capitalului. Se poate oricând întâmpla ca o organizație de ajutorare să miroase ceva și să închidă prăvălia. Și, în plus, mulți nu sunt dispuși să facă asemenea călătorii lungi. De ce nu am face invers, adică aducem copiii în Europa și îi răspândim la diverse bugete? În felul acesta, nimeni nu pricepe nimic, iar oamenii nu trebuie să călătorească.

Weber interveni din nou:

— Apoi le-a venit ideea de a acoperi costurile călătoriei copiilor cu bani din donații. Este așa numita logică Working Capital. Totul se desfășoară printr-o căsuță poștală din Uruguay. Despre asta tocmai discutam cu Interpolul. El ridică în aer un alt bilet pe care erau listate fluxuri de numerar prin Western Union și alte bănci: Banii ajungeau în diverse paradisuri financiare, ce nu schimbau date de cont cu SUA și cu UE, precum Caymans amintit de Gayo, dar preferențial Dubai și Singapore.

— Oricine ar fi alimentat acest stick – spuse Winterfeld –, se pune întrebarea de unde avea aceste informații? Și noi de unde știm că acestea sunt adevărate?

Hermann lăsă capul în jos.

— Am solicitat câteva date de zbor de la principalele linii internaționale privitor la copiii care apar în aceste documente. Din păcate, toate corespund.

— Ei au ales și destinațiile din Europa conform trecutului colonial al fiecărei țări, pentru că formalitățile de intrare sunt acolo mai simple, îl completă Weber. De exemplu, din Haiti se pleacă spre aeroportul Charles de Gaulle – Paris, din țările africane mai des se folosește Gatwick – Londra, din Somalia – Roma, din Kigali, Ruanda se zboară la Bruxelles. Odată ajunși în Europa, urmele copiilor nu mai pot fi găsite.

— Este imposibil! șuieră Winterfeld. Și ultimii care află suntem noi!

Clara își privi șeful. Se părea că pe el îl preocupa mai puțin oroarea dezvăluită de Hermann și Weber cu fiecare nouă pagină și mai mult faptul că aici se afla cineva care știa mai multe despre crima organizată decât LKA. Probabil era sâcâit și de faptul că flerul lui celebru îl trădase de data aceasta.

Weber adăugă:

— La o populație de șapte miliarde de oameni, dintre care majoritatea trăiesc în țări sărace, copii se pot obține ușor. Și pe lângă aceasta… costurile sunt reduse și la aproape niciun recensământ nu sunt cuprinși copiii. După cum se spune, anual sunt vânduți ca sclavi două milioane de oameni. Cu siguranță că Gayo nu este singurul care face bani astfel.

— Comerț cu persoane, spuse încet Clara.

— Da. Ar trebui să credem că în lumea noastră cultă nu se petrece așa ceva, nu? Weber îi întinse Clarei o hârtie și spuse: Imediat ce copilul ajunge la clientul final, el plătește în numerar. Iată listele de prețuri.

— Prețurile pentru băieți și fete sunt între 2 500 și 4 000 de euro, în funcție de gustul clientului, citi Clara, pentru 10 000 de euro.

Ea simți că i se face rău.

Winterfeld îl privi pe Weber.

— Acestea sunt prețurile obișnuite pe piață?

Weber confirmă.

— Dacă avem în vedere modelul afacerii, costurile cele mai ridicate sunt pentru transferul copiilor în Europa. Gayo îl acoperea prin donații, pentru ca apoi să încaseze întregul dever ca profit, în mod normal prin tranzacții de bani în numerar și bani spălați în Dubai și Singapore. Acestea sunt marje de 80-100 la sută. Așa ceva se mai face doar în comerțul cu droguri.

Clara își aruncă privirea pe unul dintre documente.

20 de euro cu totul, 200 de euro extra pentru dezvirginare. Alături era un tabel cu vârstele copiilor, între șapte și paisprezece ani. I se puse un nod în gât. Indivizii aceștia se gândiseră la toate. Urma o altă filă cu prețuri fixe. „Tarif paușal” scria alături.

— Deci clienții păstrează copilul pentru totdeauna?

Clara căută privirea lui Weber.

Acesta confirmă.

— Sau doar până le piere cheful de el. Mulți sunt catatonici și nu mai pot să vorbească, alții sunt predați bandelor de cerșetori. Îi știți pe copiii care cerșesc zi și noapte în Alexanderplatz. Sunt organizați de bande, în cazul acesta de bande din România. În fiecare dimineață, înainte de a fi trimiși la treabă, copiii sunt siliți să bea șampon pentru păr ori altceva asemănător, ca să arate bolnavi ori în suferință. Nu m-ar mira ca unii dintre ei să provină din imperiul lui Gayo. El strânse din maxilare și adăugă: Și unii dintre ei, ca Lukas, ajung în cămine de copii.

— Lukas ne poate spune ceva despre asta? întrebă Winterfeld. Sau sora aceea… cum o cheamă?

— Viktoria Brigl, răspunse Hermann. Ieri a fost aici, dar nu am putut afla mare lucru, doar câte ceva despre băiat. Ea nu l-a văzut pe străinul care i-a dat lui Lukas stick-ul.

— Și Lukas? Cu el ați vorbit?

— Da și nu, interveni Clara. Lukas este catatonic și nu poate vorbi. Poate că prin terapie va învăța cândva să o facă, dar pentru moment doar desenează cu creioane colorate imagini sumbre. Care însă nu ne ajută. Încercăm ca prin intermediul desenatorilor de portrete-robot să obținem o

descriere aproximativă a celui care i-a dat stick-ul.

— Știm cum arată această persoană? întrebă Winterfeld.

Hermann ridică din umeri:

— Desenatorii sunt pe cale să realizeze un portret-robot.

— Când vor fi gata?

— Sperăm că în curând. Lukas este cu ei.

— Băiatul a fost deținut de un… client și a fost abuzat? întrebă Clara.

— Da. Bărbatul se numește Norbert Reling, răspunse Hermann. A fost arestat în urmă cu doi ani și a fost închis în cea mai mare închisoare germană, cea din Berlin – Tegel. A turnat câțiva complici, care și ei au fost băgați la răcoare. Dar Gayo nu a apărut în acest caz. Am vorbit la telefon cu cei din Tegel.

— Și acest Reling ce spune?

— Nu mai spune nimic, răspunse Hermann. Celor ca el nu le este bine la zdup. A fost omorât acum un an. Un alt deținut i-a retezat artera carotidă cu o periuță de dinți ascuțită.

Winterfeld respira zgomotos trosnindu-și articulațiile mâinilor.

— Să ne gândim cum îi vom prezenta acestea lui Bellmann în ședința care va urma. Nu va fi prea entuziasmat. Și cum se face că necunoscutul care i-a dat stick-ul lui Lukas știe toate acestea? Privirea lui trecu pe rând peste toți cei din încăpere. Ar fi bine să aflăm dacă afacerile murdare ale lui Gayo au de-a face cu asasinarea lui. Eu cred că s-ar putea să fie așa, dar nu vrem să credem, vrem să știm. Nu i-a mai fost dat băiatului și un bilet? Ce este cu el?

Hermann le arătă o copie a hârtiei cu litere lipite și cu cripticul, dar amenințătorul text:

Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Winterfeld. Știe cineva de unde provin aceste cuvinte?

— Din Apocalipsa după Ioan, spuse Clara. Hermann a descoperit asta.

— Nu știam că te pricepi așa bine la Biblie, zise Winterfeld privindu-l pe Hermann, care ridică din umeri.

— A apelat la Google, ripostă Clara. A fost foarte simplu.

— Crezi că s-a vrut ca noi să descoperim asta repede? întrebă Winterfeld.

— Sigur.

— Și ce mai scrie acolo? întrebă Winterfeld.

— Apocalipsa, capitolul 19, versetul 21. Sfârșitul fiarei și al falsului profet. Textul de pe hârtie este ultima propoziție.

Clara se aplecă în față și citi:

— *Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului*: *Veniți,*

adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari! *Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea a fost prins prorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnul. Amândoi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasa. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura celui ce ședea călare pe cal.*

Apoi ea citi și ultima propoziție:

— *Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.*

— Asta ar putea fi pusă în legătură cu textul „Numele meu este Legiune”, zise MacDeath. Este posibil ca dincolo de numele de pe stick să existe o legătură între asasinarea lui Gayo și acest material. Ar mai fi posibil și ca acela care a adunat aceste informații să fi avut și el de-a face cu crima.

— Și „falsul profet”? întrebă Clara. Nu s-ar putea ca acesta să fie însuși Gayo? El era cel care propovăduia cele bune și le făcea pe cele rele.

MacDeath confirmă:

— Absolut.

— Asta chiar că ne-a plăcut! pufni Winterfeld. Acesta este un fanatic religios și, în plus, un superpsihopat complet dus cu pluta. Și mai este și de o brutalitate extremă și de un sadism fără limite. El privi în jur și adăugă: În afară de asta, știe în mod clar mai mult decât noi când este vorba despre lucruri pe care noi ar fi trebuit să le știm mult mai devreme.

Erich Weber se ridică în picioare.

— Hm… colegi, din păcate, trebuie să prind avionul.

Își îmbrăcă sacoul și dădu mâna cu toți.

— Te anunț când voi fi prin apropiere, Erich, zise Winterfeld. Dar, oricum, înainte să ieși la pensie.

Weber dădu din cap și plecă.

Winterfeld îi privi pe toți cei de față.

— Îmi vâjâie capul, spuse el. Ar trebui să ne gândim la o poveste pe care o prezentăm într-un mod acceptabil pentru Bellmann, deoarece dacă îi vom turna toate astea nefiltrate, ori înnebunește el, ori o să creadă că am înnebunit noi.

30.

Clara stătea alături de Winterfeld și de MacDeath în dreptul ferestrei deschise și respira aerul rece. „Să strângi donații pentru a plăti prostituția

infantilă”. Nu putea să își imagineze așa ceva. Ceea ce văzuse pe stick-ul USB fusese atât de groaznic și de revoltător, încât pentru un moment se îndoise că o ființă ca omul avea dreptul la existență în lumea aceasta. Ținea la piept cu ambele mâini cana cu cafea caldă în timp ce privea cerul negru-cenușiu de februarie ce se așternea deasupra Berlinului precum un giulgiu murdar. Winterfeld se uită la ea:

— Nici nu știu pe cine trebuie să vânăm mai întâi. Pe pedofili, bandele, mediul lui Gayo sau poate pe asasinii lui. Își puse o mână în șold și continuă: Să recapitulăm. Este deci cineva motivat religios, sadic, extrem de metodic și care pare atotștiutor. Corect?

— Da. Și pe care îl vom găsi curând, spuse Clara, la câte amprente digitale lasă peste tot în urma lui.

— Ușurel, interveni Winterfeld. Lucrurile care par facile nu sunt totdeauna așa. Și de fapt, medită la modul în care să formuleze fraza următoarea, de fapt, cum de îl vânăm pe acest individ? El omoară indivizi pe care noi ar trebui să îi punem sub lacăt. Și face treaba asta simplu și rapid, fără proces, fără avocați, fără cauțiuni, fără recursuri, fără nimic. Mai exact, el ne face treaba.

Clara clătină din cap:

— Dragul meu director criminalist Winterfeld, nici nu am auzit asta.

— Firește că nu, răspunse Winterfeld și miji ochii. Ne-am strâns și cugetăm asupra poveștii pe care i-o vom spune lui Bellmann. Dar unul dintre noi ar trebui ca înainte de asta să îi pună un calmant în cafea.

La capătul coridorului răsunară pași grei. Era Hermann, care se îndrepta spre ei, în mână cu o hârtie format A3.

— Vin de jos, de la psihologi, spuse el. La asta au ajuns desenatorii împreună cu Lukas. Băiatul a mai desenat încă ceva. Cu creioane pastel. Cele mai multe desene cam sumbre, cu mult roșu și negru.

— Arată-ne, zise Winterfeld.

MacDeath luă desenele băiatului pentru a le analiza mai târziu.

Cu toții se uitară pe desenul realizat de autorul de portrete-robot al LKA. Acesta reprezenta un bărbat de înălțime medie cu un pardesiu negru. Avea părul tuns scurt, fața uscățivă, suptă. Bătători la ochi erau ochelarii lui negri, care îi acopereau mare parte din laterala feței.

— Tipul acesta i-a dat stick-ul lui Lukas? întrebă Winterfeld.

Hermann ridică din umeri.

— Așa se pare. Băiatul nu a putut povesti nimic.

Winterfeld strânse din buze.

— O porcărie. Dacă tipul își scoate ochelarii de soare, probabil că arată cu totul altfel. Nu-i prost asasinul nostru.

— Dacă el este criminalul.
— Să ne gândim puțin.
Clara miji ochii, apoi i se adresă lui MacDeath:
— Spuneați că Albert Fish s-a automutilat, chipurile ca jertfă pentru Dumnezeu, nu?
MacDeath dădu afirmativ din cap.
— Ochelarii de soare nu ar putea acoperi așa ceva?
— La ce vă referiți? întrebă Winterfeld.
— Poate că are ceva, Clara ridică scurt privirea spre tavan, la ochi.
— Vom vedea, zise Winterfeld. Asta va ajunge imediat la BKA și la Erich Weber. Și chestia cu ochii, dacă este ceva cu ea. Și chiar dacă acest bărbat nu este asasinul, este vorba evident despre cineva care știe o mulțime de lucruri despre Gayo. Oricum, mai multe decât știm noi. Dacă îl găsim, am putea…
În acel moment îi sună telefonul.
— Winterfeld… ah, Frau Bories. Da, ora 17:00. Da. Sosim imediat.
El se ridică.
— Bellmann vrea să ne vorbească. Imediat. Deci nu mai avem timp pentru pregătiri. Hermann, continuă treaba jos. Și sună-l pe Weber dacă ai întrebări. Ar trebui să mai fie încă în taxi. Noi vom merge sus să recapitulăm ceea ce știm. Voi doi, îi privi pe Clara și pe MacDeath, voi veniți cu mine. Eu îi prezint povestea și voi mă acoperiți dacă pune întrebări referitoare la detalii, clar?
Amândoi dădură afirmativ din cap.
El închise cu zgomot fereastra, în timp ce afară norii negri-cenușii pluteau leneș pe cer ca niște uriași pești răpitori într-o mare întunecată și nesfârșită.

31.

Lui Hendrik îi plăceau tatuajele.
Mergea alene pe trotuar și se privea în geamurile mașinilor care treceau pe lângă el. Era fan al „culturii Gothic”, în care tatuajele erau ceva obișnuit. Dar acum orice haplea se tatua, de cele mai multe ori cu ideograme chinezești, despre care deseori habar nu avea ce semnifică. Ba chiar și unii funcționari de bancă respectabili aveau pe picioare, acolo unde nu se vedea, semne tribale, care le dădeau acestora sentimentul apartenenței la un anumit grup.
În realitate, aceștia nu țineau de nimeni. Pentru că cine lua în serios tatuarea, acela își expunea tatuajele. Așa cum făcea Hendrik. El era tatuat

până și pe față. Flăcări se ridicau pe obrajii lui până sus, pierzându-se în nori de fum pe țeasta rasă. Chiar și nasul, și tâmplele îi erau tatuate. Doar pe frunte mai era un loc liber, care aștepta o decizie. Hendrik avea să umple cândva și acest petic alb. Dar încă nu știa cu ce. Soarta avea să îi spună, de asta era sigur.

Acasă ținea într-un terariu un șarpe, pe care îl hrănea o dată pe săptămână cu șoareci. Reptila se numea Satana, ca diavolul care îi ademenise în paradis pe Adam și pe Eva. Șerpi, zombii și cranii avea permanent cu el. Morți reînviați, draci și schelete pe pielea înroșită. Iadul, care era el însuși.

Tatuaje. Acestea erau pe de-o parte blindajul care îi camufla interiorul precum o fereastră din sticlă-oglindă, care doar reflecta ce avea în față, dar nu permitea nicio privire dincolo de ea. În același timp, tatuajele erau ca niște cărți pe care le puteai citi. Pielea lui Hendrik era ca un pergament pictat, ca unul dintre acele foliante din Evul Mediu, în care scrisul și ilustrațiile se întregeau într-o genială unitate. „Pictori de monștri" li se spunea pe atunci ilustratorilor și Hendrik chiar arăta ca un gen de carte ilustrată cu monștri.

„Răul și imaginea lui", gândi el. Încă din Epoca Pietrei, oamenii își redau spaimele și dușmanii pe pereții peșterilor, pentru a-i face tangibili și în acest fel a-i învinge. Desenele rupestre au dispărut. Totuși, când credința în mântuire a început să piardă, au revenit. Nu doar pe pereții peșterilor, ci și pe piele.

Pentru Hendrik, totul a început când și-a tatuat numărul 13 pe urechi. „Treisprezece este numărul meu norocos", îi plăcea să spună. Dar nu i-a purtat noroc. Din cauza celor două tatuaje cu „13", vânzătorul la care îl trimisese serviciul de plasare a forței de muncă nu îl acceptase.

Cu timpul, tatuajele s-au înmulțit.

Dar în ultima vreme a mai fost ceva. Ceva care pe Hendrik îl neliniștea. Era acest răpitor negru ce nu putea fi fixat într-un tatuaj, pentru că nici nu exista, dar care îi acaparase spiritul. Animalul de pradă negru ce năvălea uneori peste el și îl lua în stăpânire, îl arunca într-o fântână adâncă și întunecată, din care nu mai ieșea. Unica izbăvire era moartea.

Acestea erau depresii? Ori o tulburare a minții? Se știa despre Churchill că, de fiecare dată când se afla pe un peron, mergea cât mai departe de marginea acestuia, ca nu cumva să cedeze tentației de a se arunca înaintea trenului, ca să scape de tot.

„Cei doi câini negri ai mei", își denumea el depresiile.

Câteodată simțea și Hendrik același lucru.

Sari! îi poruncea uneori o voce când se afla pe o clădire înaltă. Între timp

își propusese să nu mai pună piciorul pe un balcon situat la mare înălțime și să nu mai cumpere aparate de ras cu lamă. Lamele de ras strălucitoare îl atrăgeau prea des.

„Ei, și ce o fi? O mică tăietură. Simți doar cum sângele cald ți se scurge pe braț și pe urmă gata”.

De aceea continuase să se tatueze. Când totul dispărea într-o mocirlă neagră și când el însuși se afunda tot mai adânc în depresie, avea nevoie de tatuaje pentru a-și povesti propria istorie. Pentru a se simți viu cu desenele și culorile și pentru a da mai multă culoare negrului din interiorul lui.

Alții scriau jurnale zilnice pe hârtie. Jurnalul zilnic al lui Hendrik era pielea proprie.

Totuși, întunecarea nu se lăsa alungată. Rămânea. Nici pastilele pe care le lua nu îl ajutau.

Printre norii cenușii răzbi soarele. Hendrik auzise că cele mai multe depresii omoară pe vreme frumoasă. Nu de Crăciun ori iarna, cum credeau toți. Vremea aspră te ajută să îți suporți mai ușor propria întunecare. Când totul era strălucitor și radia, aceasta era mai evidentă, mai mare, mai insuportabilă.

Auzi zgomotul trenului care venea, auzi țăcănitul macazului. Pe unul dintre panourile avertizoare scria că trenul nu oprește. Lui Hendrik, anunțul i se păru izbăvitor. Privi în soare, ale cărui raze se strecurau palide și lipsite de putere printre nori, ca un grav bolnav care, puțin înaintea morții, se mai ridică o dată. Auzi zgomotul trenului care se apropia, imposibil de oprit, simți îndemnul din urechi și, ca printr-o lupă a timpului, își zări picioarele mișcându-se pe peron și îndreptându-se către marginea acestuia.

Mai întâi văzu semnul.

Apoi lumina.

Lumina din mijlocul abisului negru.

Fu momentul în care se întoarse.

Închise ochii.

Și sări.

•

Zgomotul a fost teribil.

Frânele scrâșniră, oamenii țipară, lovindu-se unul de altul.

Trupul strivit se afla pe șine.

Brațul și piciorul drept se ridicau din craterul negru care se căsca în locul unde cu doar câteva secunde în urmă fusese capătul aerodinamic al trenului intercity.

Ochii morți ai lui Hendrik se holbau goi către cer. Fruntea îi era stropită cu sânge. Pe locul pe care îl lăsase gol, până când soarta îi va spune ce tatuaj

era cel mai potrivit acolo. Și îi spusese.

Oriunde s-ar fi aflat acum Hendrik, putea să vadă locul fără a mai folosi oglinda.

32.

Se aflau la etajul patru, în drum spre biroul lui Alexander Bellmann, șeful LKA Berlin. Winterfeld fusese prea nerăbdător ca să mai aștepte liftul, așa că o luaseră pe scări.

— Ne înșirăm unul după altul, spuse el agitând mâna dreaptă. Când Clara și MacDeath se aliniară, continuă: Deci suntem conciși. *To the point,* cum spune englezul. Clar?

Amândoi dădură afirmativ din cap.

— Chiar dacă am aflat o grămadă de lucruri incredibile, avem nevoie de mult timp pentru a lucra mai departe la caz și a asana mlaștina asta. Nu avem timp de discutat ore în șir cu Bellmann. Indiferent cât de lungă ar fi, viața este prea scurtă pentru aceasta. Așadar, *vamos*!

Winterfeld deschise ușa și pătrunseră în hol.

Când Clara, MacDeath și Winterfeld intrară în biroul lui Bellmann, acesta ședea la masa sa mare. Era îmbrăcat ca de obicei, într-un costum închis la culoare, la două rânduri, cu cravată albastră, și vorbea agitat la telefon.

Frau Bories, secretara, îi urma ducând o tavă cu cafea și biscuiți.

— De unde să știu asta? se răsti în telefon Bellmann și le făcu semn celor trei să ia loc la o masă mică pentru discuții, aflată în fața biroului lui, unde secretara așezase tava.

— Gală de rămas-bun pentru Franco Gayo? De ce mă întrebați pe mine? Cine v-a spus? Nu știu nimic despre o gală. Nu, nici departamentul nostru pentru relația cu presa nu vă va putea spune nimic. Noi suntem LKA, nu ZDF. La revedere!

Trânti receptorul în furcă.

— Complet idiot! șuieră el și își aranjă cravata. Mă întreabă pe mine dacă știu că ar fi planificată o gală de adio pentru Gayo. Scoase dosarul cu rezultatele cercetărilor și îi aruncă o scurtă privire lui Frau Bories, care se îndreptase spre ușă. Pe viitor nu îmi mai faceți legătura cu orice ziarist, clar?

Frau Bories se făcu mică:

— Mi-a spus că este de la BKA.

— BKA! șuieră Bellmann. Ăștia au numărul meu direct. Chiar de-ar fi împăratul Chinei. De parcă nu am avea și așa destule pe cap.

Lăsă dosarul pe măsuța de discuții și se așeză și el, după care îi fixă scurt cu privirea pe fiecare dintre cei trei subordonați. Abia acum Clara remarcă bărbatul aflat într-un colț al încăperii, care butona un BlackBerry. Acesta se ridică și se îndreptă spre ei. Era blond, de aproximativ un metru optzeci și purta o cămașă albastră fără cravată, costum maro-cenușiu și ochelari cu rame negre. Nu părea a fi polițist.

— Deci…, începu Bellmann și deschise dosarul. Spuneți-mi tot ce trebuie să știu. Presa ne bombardează permanent cu întrebări. Și primarul s-a interesat de mai multe ori despre stadiul cercetărilor. Este o problemă de ore până când lucrurile vor exploda pe plan federal.

— Dumnealui cine este? întrebă Clara arătând spre bărbatul cu ochelari negri și cu BlackBerry.

— Oh, da, scuzați-mă, nu vi l-am prezentat, răspunse Bellmann. Este dr. Andreas Freese, care ne va sprijini în acest caz pentru relația cu opinia publică și cu presa.

— Am plăcerea, spuse bărbatul și îi salută pe nou-veniți.

„Are plăcerea?” își spuse Clara. „Acum trebuia să se amestece și un caraghios din media? Ca și cum nu aveam și așa destule necazuri”.

— Cu tot respectul, dr. Bellmann, zise ea, dar noi avem nevoie de mai mulți oameni la serviciul de cercetare și la celelalte investigații. Nu știu în ce măsură un expert în presă…

— Îmi permiteți să fiu de altă părere și să lăsați în seama mea planificarea operațiunilor? o întrerupse Bellmann. Dacă detaliile asasinării lui Gayo și posibilele implicații care mi-au fost comunicate ajung publice, noi, ca polițiști, vom avea o uriașă problemă. Comparabil cu asta, Jack Spintecătorul este floare la ureche. Vă mai amintiți ecoul din media produs în ultimul an de Facebook-Spintecătorul?

— Atunci nu am dat nimic presei, explică Clara.

— Nu. Bellmann strânse din buze. A făcut-o criminalul însuși. Pentru a evita acest lucru, îl avem printre noi pe dr. Freese. Dumneavoastră, inspector-șef Vidalis, veți colabora cu dânsul.

Clara crezu că nu aude bine.

— Eu voi… „ce?”

Privirea lui Freese aluneca de la Bellmann la Clara.

— Dr. Freese este cel mai bun, răspunse Bellmann. Lucrează de mulți ani în publicitate și ca purtător de cuvânt. A activat și în senat de mai multe ori în calitate de consilier.

— Tâmpitul slogan *Be Berlin* îi aparține? întrebă MacDeath.

Clara remarcă faptul că fața lui Freese se făcu roșie.

— Nu, spuse Bellmann. Pentru că nu l-am mai fi acceptat.

— Nu dânsul este cel care în iarna 2009-2010 a distras atenția cu atâta succes de la haosul cu zăpada și de la lipsa utilajelor de curățat zăpada, încât a fost denumit Schneefräse[3]?

— Ba da, răspunse Bellmann, chiar el.

De asta se temuse Clara.

Freese se făcuse roșu ca sfecla și nu spunea nimic.

— Și vreți să o mai facem din nou? întrebă Clara. Avem de rezolvat crime. Poveștile din spatele lor sunt suficient de oribile pentru a ne mai stoarce creierii cu noutăți pentru presă. Realitatea este de ajuns.

— Nu credeți că vi s-ar ușura munca, dacă în această situație cineva v-ar acoperi spatele, astfel încât dumneavoastră să nu comentați tot timpul speculațiile presei? întrebă Bellmann.

Câteva secunde, toți se gândiră în tăcere. Pe rând, Winterfeld, MacDeath și Clara dădură afirmativ din cap. În fond, Bellmann avea dreptate, chiar dacă Clara nu înțelegea ce trebuia să facă acest Freese. Dacă cineva avea talentul să liniștească politicienii, media și orice alt curios, acela era Bellmann însuși. Probabil pentru că el gândea tot așa.

— Și pentru asta avem nevoie de dr. Freese? mai întrebă o dată Clara. Chiar este necesar?

— Da, spuse Bellmann pe un ton ce nu admitea contrazicere. Altfel nu aș fi apelat la el. Și acum să revenim la problema noastră. Ieri, Franco Gayo a fost găsit mort în biroul lui. Gayo era șeful organizației *Do ut des,* care se ocupa de copii din regiuni sărace și lovite de catastrofe, și care strângea donații pentru ei…

— Conform versiunii oficiale, interveni Clara.

Bellmann o străpunse cu privirea.

— Toate la timpul lor, zise el. Deci este evident că asasinul a fost cu el tot weekendul.

Arătă către o fotografie dintre cele în care spada ieșea prin gura lui Gayo.

— Așa este, zise Winterfeld. S-a sufocat cu un dragon înțepenit în laringe.

Bellmann continuă netulburat:

— În afară de asta, a lăsat la locul faptei indicii ce v-au determinat să bănuiți că a fost vorba despre o crimă rituală motivată religios?

Acum interveni MacDeath.

— Textul biblic și sculptura-dragon ne permit să bănuim că el s-a identificat cu demoni sau chiar cu dracul. Acest *modus operandi* este o fantezie tipică de dominanță și atotputernicie, ca în cazul crimelor rituale determinate psihopatologic. Căutăm în arhiva BKA profile asemănătoare de

---

[3] *Schneefräse* – freză pentru îndepărtat zăpada.

făptași în cazuri nerezolvate.

— Presupunerea că este vorba despre crime rituale ne ușurează ori ne îngreunează găsirea făptașilor?

Bellmann îi privi insistent, pe rând, pe toți trei.

— Sunt posibile ambele variante, spuse Winterfeld.

— Deci și una, și alta. Bellmann răsfoi dosarul mai departe, în timp ce Freese lua notițe. În acest timp, secretara lui Gayo, Susanne Wolters, a fost omorâtă de un necunoscut, cel mai probabil vineri, pentru ca asasinul să nu fie deranjat vineri seara și pentru a putea pregăti biroul lui Gayo.

— În afară de asta, a fost ucis și Thomas Krüger, îl completă Clara.

— Toate la timpul lor, zise Bellmann și ridică privirea la Winterfeld. Ar putea fi acest necunoscut același cu asasinul lui Gayo?

— Ar putea, dar nu este obligatoriu.

— Când vom ști asta?

— Sperăm că în curând. Winterfeld luă cana cu cafea din fața Clarei și umplu ceștile tuturor. La locul crimei au fost găsite amprente digitale. Sunt examinate acum de laborator.

— Și mai este și sora medicală de la căminul de copii. Degetul lui Bellmann alunecă pe raport. O anume Viktoria Brigl a primit un stick USB cu informații despre Gayo. Numele lui este scris pe stick. Femeia a fost interogată astăzi.

— Nu ea a primit stick-ul.

— Dar cine?

— Unul dintre copiii din cămin. Lui i l-a dat un străin.

— Un bărbat?

— Da.

— Copilul a descris bărbatul?

— Din păcate, nu poate vorbi, dar colegii au realizat un portret-robot. Tot din păcate, bărbatul purta ochelari de soare, de aceea este dificil de identificat. Băiatul a făcut și câteva desene. Le analizăm.

— Această Viktoria Brigl l-a văzut pe bărbat?

— Nu.

— Ar putea el să fie asasinul?

— Posibil.

— Acest copil are vreo legătură cu Gayo?

— Indirect, spuse Winterfeld. Stick-ul USB conține nu doar numele lui Gayo, ci și fișiere mari despre adevărata afacere a lui Gayo.

În timp ce sorbea din cafea, privirea lui Bellmann aluneca peste hârtiile din fața lui.

— Prostituție juvenilă și trafic cu persoane, scrieți dumneavoastră aici.

Winterfeld confirmă.

— Poate acest stick să provină de la același făptuitor? Mă refer la asasinul lui Gayo.

Bellmann privi portretul-robot care reproducea imaginea unui bărbat uscățiv, cu ochelari negri.

— Este posibil, zise Winterfeld. Cel puțin ar exista astfel un motiv pentru făptuitor să îl omoare atât de oribil pe Gayo.

— Știți cine este acest bărbat?

— Imaginea este prelucrată de computerul BKA. Erich Weber a primit și el portretul.

— Ar putea făptuitorul să fi fost victimă a traficului cu persoane practicat de Gayo?

— Atunci ar exista cel puțin un motiv, răspunse Winterfeld. Pe de altă parte, Gayo face asemenea afaceri abia de…

— … patru ani, interveni Clara.

— … de patru ani, termină fraza Winterfeld. Dacă ar fi fost el însuși o victimă, ar fi trebuit să aibă cel mult cincisprezece ani. Mi se pare mult prea tânăr pentru a săvârși o asemenea crimă bestială, ca să nu mai vorbim de planificarea ei.

— Dacă nu este o victimă, ce alt motiv ar putea să aibă?

— Ar putea fi vorba despre o crimă satanistă, spuse MacDeath, un fel de jertfă care îi dă putere asasinului.

Bellmann ridică din sprâncene:

— La ce vă referiți?

— Sataniștii cred că preiau energia vitală a unei victime. Cu cât victima este mai chinuită, cu atât mai bine. Unii făptași preferă victime nevinovate, cum ar fi copiii mici ori animalele. Alții preferă victime aproape tot atât de rele ca ei.

— Totuși, de ce Gayo?

— Pentru că el, aparent, era un om bun, explică MacDeath. Dar în realitate era rău ca Satana.

— Interesant, spuse Bellmann, în timp ce Freese lua silitor notițe. Continuați. Mai sorbi din cafea, se uită pe documente și zise: Mai este cineva. Celălalt despre care tocmai vorbeați. Thomas Krüger, zis Tom, un manager al lui Gayo. Câteva discuții ale lor sunt înregistrate pe stick. În plus, Gayo l-a sunat vineri seara de pe telefonul fix din biroul său. Acest Krüger a fost interogat astăzi și, când un echipaj l-a căutat în locuința din Choriner Straße acum câteva ore, a fost găsit omorât cu un pistol pentru cuie. Bellmann citi mai departe și chipul i se lumină: Amprentele digitale ale posibilului criminal găsite la locul faptei sunt identice cu cele din biroul lui Gayo și cu

cele din locuința Susannei Wolters?

Winterfeld confirmă.

Bellmann aruncă o privire scurtă pe fereastră.

— După părerea dumneavoastră, *modus operandi* din biroul lui Gayo corespunde celui din locuințele lui Wolters și Krüger? întrebă el.

— Este o întrebare cât se poate de îndreptățită, răspunse Winterfeld. Se pare că există diferențe evidente, însă verificăm. O crimă a fost foarte bine pregătită, celelalte au fost săvârșite mai curând la repezeală.

Bellmann îi privi pe rând pe toți cei prezenți.

— Dacă chestiunea cu traficul cu persoane făcut de Gayo este reală, nu ne putem permite să o ignorăm. Dumneavoastră, i se adresă lui Winterfeld, veți coopera din acest moment cu BKA și cu Interpolul, pentru a lichida această rețea. Oricum ați fost propus pentru un post de coordonare a activităților Interpolului cu ale Ministerului de Interne. Pentru un carierist ca Bellmann era încă de neimaginat faptul că Winterfeld refuzase acest post, vrând să lucreze în poliția judiciară. Iar pe Herr Weber îl cunoașteți deja. Va fi principalul dumneavoastră om de legătură la Wiesbaden. În această după-amiază vă voi face cunoștință cu colegii de la Interpol.

Winterfeld se încruntă.

— Îmi retrageți cazul?

Clara simți o împunsătură în stomac. Totdeauna, Winterfeld fusese pentru ea un punct de sprijin, ca un părinte. Și de acum să nu mai lucreze în caz? Tocmai acum?

— Nu ne putem permite să ignorăm aceste evenimente. Apoi Bellmann se adresă Clarei: Dumneavoastră, inspector-șef Vidalis, vă veți ocupa în continuare de cazurile Gayo, Wolters și Krüger. Veți putea schimba în continuare idei cu directorul Winterfeld, în măsura în care acest lucru vă va ajuta în investigațiile reciproce. Și…

Știuse ea. Ce era mai rău urma acum.

— În acest caz îmi veți raporta totul mie direct. Pe lângă asta, vă veți pune de acord cu dr. Freese pentru fiecare pas pe care îl veți face. Și el îmi va raporta de asemenea mie.

— Doar nu vorbiți serios, zise Clara.

— Ba vorbesc foarte serios, ripostă iritat Bellmann. Este o investigație extrem de explozivă, nu suntem la iarmaroc, unde fiecare face ce vrea el.

Clara oftă.

— Da, șefu'.

— Bun. Bellmann își șterse fruntea. Pe urmă ar mai trebui să…

El își îndreptă privirea spre ușa în care se ivise Frau Bories.

— Îmi pare rău, spuse ea. I-am spus colegului că sunteți într-o discuție,

dar a insistat…

— … că este chiar important. Statura masivă a lui Hermann apăru din spatele secretarei. Dr. Bellmann, dragi colegi, îmi pare rău că vă deranjez, dar este important.

Bellmann expiră zgomotos și se uită la Winterfeld, de parcă ar fi așteptat ajutorul lui. Dar și acesta îl privea pe Hermann de parcă se pregătea de sfârșitul lumii.

— Colegii au identificat persoana care este foarte posibil să fie cea care i-a omorât pe Wolters și pe Krüger. Probabil și pe Gayo, pentru că i-am găsit amprentele în biroul lui.

— Cunoaștem făptuitorul?

Bellmann mai că sări de pe scaun.

— Nu făptuitorul, îl corectă Hermann.

Clara avu senzația că fața i se topește ca un ou de Paște din ciocolată sub razele soarelui.

— Ce vreți să spuneți? spuse Bellmann ridicându-se în picioare.

— Făptuitorul, spuse Hermann, este o femeie.

33.

Nori negri-cenușii pluteau pe cerul sumbru și vântul trecea șuierând prin iarba înaltă.

— Ne-ai dezamăgit, spuse bărbatul cu ochelari negri când cele două ajutoare ale lui o duseră pe femeia cu mâinile legate în spatele casei, în grădina care nu se vedea din stradă.

O rază palidă de soare străbătu ceața.

— Noi ți l-am luat, îți amintești? continuă bărbatul, dar femeia se strâmbă de durere. Ți l-am luat pentru că nu ai ascultat. Și tot nu ai ascultat.

Cele două ajutoare împinseră femeia în partea din spate a grădinii, unde doi bărbați cu lopeți stăteau în fața unei lăzi mici.

— De aceea suntem nevoiți să îți mai amintim încă o dată că trebuie să asculți, continuă bărbatul cu ochelari negri. Și să te mai pedepsim încă o dată.

Unul dintre ajutoare o lovi cu piciorul în genunchi pe femeia care se zbătea, silind-o să meargă mai departe. Când ea văzu locul din grădină și lada în fața căreia stăteau bărbații, începu să țipe, cu ochii măriți de groază.

Bărbatul cu ochelari negri își apropie fața de a ei:

— Eu domnesc asupra voastră, zice stăpânul lumii – spuse el cu voce

joasă. El, în mâinile căruia soarele este o spadă strălucitoare, iar luna este un foc care pătrunde prin orice.

Femeia fu împinsă mai departe în direcția grotei, spre bărbații de lângă ladă.

— Stăpânul nostru nu suportă ca slujitorii lui să nu asculte. Și acest lucru, a zis bărbatul apucând-o de păr și trăgându-i capul pe spate, ți-l vom aminti noi acum.

Femeia izbucni în plâns. În minte îi apărură imagini de atunci. Masa cu cuțite, acel ceva mic, sângele. Și țipătul. Țipătul scos de ea, care răsuna atât de tare, de disperat și de îndelungat, încât crezuse că va rămâne mută după ce corzile ei vocale se vor fi dezintegrat.

Dar asta nu era totul. Cel mai rău lucru abia urma. De fiecare dată, amintirea era groaznică și devenea și mai înfiorătoare. Iar lucrul acesta va continua. Ea știa asta. Ani și ani…

Ajunseră la grotă.

— Știi ce am făcut cu el. Din vina ta. Și mai știi și ce trebuie să faci pentru a-ți aminti că a fost vina ta. Bărbații deschiseră lada în fața ochilor ei. Vei ține minte ce gust are să nu asculți de Dumnezeul întunericului și de ordinul lui.

Când unul dintre bărbați deschise lada cea mică, pe obrajii femeii curgeau lacrimi.

La vederea a ceea ce i se înfățișa, o cuprinse o greață cumplită. Se clătină. Doar adrenalina care curgea fierbinte prin venele ei o împiedica să nu își piardă cunoștința.

În ladă se afla ceva putred, negru-maroniu. Pe abdomen se distingeau două răni, urmele unor dinți care păreau să fi mușcat din carne.

Femeia știa că erau propriii ei dinți.

În fața ei, pe o bucată de catifea neagră, se afla ceva ce odinioară fusese al ei. Ei i-l luaseră când acel ceva împlinise două luni.

Era cadavrul negru-maroniu al propriului ei copil.

A DOUA CARTE

FEMEIA ȘI DRAGONUL

Există Satana.
Eu am vorbit cu el de sute de ori.

Don Gabriele Amorth,
exorcist al diocezei din Roma
și exorcist-șef al Vaticanului[4]

1.

Făptașul este o femeie.

Din acest moment, discuția cu Bellmann deveni neimportantă. El însuși își dădu seama de asta, deoarece nu mai scoase niciun cuvânt.

— Iată rezultatul probei ADN găsite de noi în locurile unde au fost uciși Gayo, Wolters și Krüger, spuse Hermann și arătă raportul medico-legal. Mandy Weiss, născută în 1976, domiciliată în Neukölln. Bătu cu degetul pe document și adăugă: Trăiește într-o casă ocupată ilegal. S-ar putea să fie cam dificil pentru noi.

Clara încuviință. A ridica oameni dintr-o casă ocupată ilegal era deseori ca intervenția într-un cuib de viespi.

— Ce mai scrie în dosar?

— Femeia are antecedente penale, răspunse Hermann. Diverse delicte legate de droguri. Este posibil să fie dependentă de heroină, dar lucrul acesta nu este foarte sigur. Infracțiuni săvârșite de dependenți de droguri în scopul procurării drogurilor, tribunalul pentru tineri până la 24 de ani, Hartz IV, prostituție.

Clara încuviință. Cunoștea asemenea destine. Exista o gaură neagră în care puteai să cazi. Și dacă ai căzut, nu mai poți ieși din ea. Totul pornește de la prieteni nepotriviți. De care poți deveni dependent. Ți se spune că banii nu sunt atât de importanți. Ți se oferă să încerci. *O să îți fie mai bine,* ți se

---

[4] Gabriele Amorth, *Ein Exorcist erzählt*, Stein am Rhein, 2009, pg.3.

povestește. Pe urmă încă o dată. Și încă o dată. După care ai nevoie de mai mult. Și tot mai mult. Dar nu ai bani. Cerșești. Ori furi. Sau ambele. Și ajungi să vinzi singurul lucru pe care îl mai ai, propriul trup.

Erau femei ca Mandy, care concurau pe autostradă cu fetele din Europa de Est pe o piață unde totul era de vânzare. Unele încercau să lucreze pe cont propriu. Dar cele mai multe erau controlate de „pești" și trimise să facă trotuarul. Codoșii le spuneau: „Cu cât ai mai multe rețineri, cu atât primești mai puțini bani".

Clara băgase la răcoare un asemenea individ cu ceva timp în urmă, după ce acesta împușcase un adversar. „Ce vreți, de fapt?", întrebase bărbatul. „Sunt donator de organe, sunt filantrop. Eu nu donez doar o dată, ci mereu. Tot corpul".

Clara ar fi preferat să îl ciuruiască.

— Cam câți oameni ar fi în casa ocupată ilegal? întrebă Winterfeld.

— Greu de spus, răspunse Hermann. Poate între cinci și zece. Ar trebui să luăm cu noi câțiva oameni de la MEK[5], în cazul în care s-ar ajunge la încăierări.

— Bine, spuse Clara. Avem nevoie de mandat de percheziție a casei.

— Acum se eliberează, răspunse Hermann. Acesta i se adresă apoi lui Winterfeld: Mai sună-l o dată pe Rathenow. O să îl transmită prin fax.

Winterfeld dădu din cap.

— Rezolv.

Rathenow era prim-procurorul responsabil. Legătura dintre el și Winterfeld era de lungă durată.

— Telefonează-le lui Marc și Philipp de la MEK, zise Clara. Cred că avem nevoie de șase oameni. Plecăm peste o oră? Se poate?

Hermann confirmă.

— Cred că da.

— Eu vorbesc cu Rathenow. Trebuie să urgenteze obținerea mandatului de percheziție de la judecătorul de serviciu.

Freese i se adresă Clarei:

— Se pare că acest caz este aproape încheiat.

— Încheiat? întrebă Clara. Se încheie atunci când ia sfârșit, nu mai înainte.

---

[5] *Mobile Einsatzkommandos* – unități speciale de intervenție ale poliției germane.

2.

Chipul femeii părea o mască murdară, zdrențuită.

Doar că nu era o mască, ci un pustiu de durere și lacrimi, de groază și disperare. Își zgâriase pielea cu unghiile. Răni umede și acoperite cu cruste sub care luceau resturi de sânge cald îi brăzdau obrajii – șanțuri de foc într-un peisaj de iad. Ochii femeii sfrijite ardeau și priveau cuprinși de panică o lume ce-i părea alcătuită doar din durere și frică.

Pierzi putere când compătimești, spusese omul aflat lângă fântână, în timp ce femeia se cățăra spre el. Compătimirea îți sleiește puterea de care ai nevoie să domini, să supui și să omori.

Femeia se cățăra încet pe scara de frânghie din fântână. Articulațiile îi sângerau, unghiile îi erau rupte. Părul îi atârna peste față în șuvițe subțiri, ca de pâslă, pentru că ea își smulsese smocuri întregi, pe care le mâncase împreună cu calcarul și cu pământul din puț. Asta se întâmpla dacă zile la rând nu primeai mâncare. O parte o vomase. Resturi de vomă cu păr amestecat cu nisip i se scurseseră pe piept și încă se mai prelingeau încet pe jos.

Bărbatul cu ochelari negri și cu gura oribilă stătea în buza fântânii, alături de alții doi. Unul ținea în mână un topor, celălalt un bici.

În timp ce femeia urca ultimele trepte ale scării din sfoară, privea ca hipnotizată la bărbatul cu ochelari negri care rostea încet:

— *Mergi cu mine prin timpul fără de sfârșit.*
Îți arăt lucruri nemaivăzute.
Și îți spun lucruri nemaiauzite.

Bărbatul apucă între mâini capul femeii, ca și cum ar fi vrut să îl sărute ori să îl binecuvânteze. Aceasta era aproape sus, cu ochii măriți de uimire. Era liberă?

Bărbatul continuă:

— Privește înțelepciunea unei lumi de mult apuse. Și pășește în lumea care se va naște.

Femeia ieși în întregime din fântână. Unul dintre ceilalți doi bărbați aduse o cupă din argint cu un lichid roșu-maroniu. Cel cu ochelari luă cupa și i-o duse femeii la buze.

— *Privește la ceea ce văd și eu,*
Și la ceea ce va fi viitorul.
Uită tot ce a fost cândva.
Trebuie să mori în noi,
Pentru a trăi din nou.

În negura timpului,
Moartă, dar visând.
Femeia luă cupa. Se uită recunoscătoare la bărbat. Și bău.

3.

Limuzina neagră de lux șerpuia aproape iară zgomot pe serpentinele Alpilor elvețieni. Șoferul era concentrat asupra drumului și răspundea doar când era întrebat. Era oprit și radioul mașinii. Era liniște, exact cum își dorea femeia de pe canapeaua din spate a mașinii.

Isabel Venturas, în vârstă de 42 de ani, era șefa International Cell Laboratories. Avea părul negru, era elegant îmbrăcată și fără îndoială atrăgătoare. Tocmai încheiase o discuție telefonică și își pusese laptopul pe măsuța pliantă din spătarul scaunului din față, urmărind un tabel cu cifre, nume și denumiri ale unor locuri. Erau clienți pe care voia să îi ajute și care vor plăti bine.

Venturas venea de la o conferință internațională, la care încercase să obțină capital suplimentar pentru International Cell Laboratories. Potențialii investitori o ascultaseră cu atenție și ceruseră și alte informații. Dar nu aflaseră chiar totul. Nici nu trebuia, deoarece capitalul lor se îndrepta către acel departament de activitate al firmei care se ocupa cu cercetarea hemoblastelor. Nu fusese menționat de Venturas, care avusese motive temeinice să procedeze astfel.

International Cell Laboratories avea sedii în Zürich și în câteva locuri din Orientul Mijlociu. Firma desfășura lucrări de cercetare și dezvoltare în domeniul hemoblastelor neuronale. Hemoblastele puteau realiza adevărate minuni și pentru minuni se plăteau bani grei. Dar nimeni nu cunoștea acest lucru mai bine decât Isabel Venturas.

Când ziariștii o întrebau ce făcea, de fapt, International Cell Laboratories, obișnuia să le vorbească despre istoria titanului Prometeu, cel care dăduse oamenilor focul, și pe care Zeus îl înlănțuise, drept pedeapsă, pe o stâncă din Caucaz. Un vultur îi mânca în fiecare zi din ficat, care se refăcea însă, ceea ce teoretic și în realitate ar fi trebuit să se întâmple, adăuga de fiecare dată Isabel Venturas, mulțumită cercetărilor unor firme ca a ei. Există totuși și celule somatice care nu se regenerau ca acelea din ficat ori din piele. Celulele nervoase. Și tocmai în acest domeniu, explica ea cu mândrie, aveau un viitor cercetările efectuate de International Cell Laboratories.

Când un om își fractura coloana vertebrală și măduva spinării era lezată,

în cele mai multe cazuri devenea paraplegic și dependent de scaunul cu rotile, pentru că de la creier nu se mai puteau transmite semnale la restul corpului. Deoarece celulele nervoase nu se divizează și deci nu se refac.

În orice caz, așa stăteau lucrurile până acum. Dacă se putea găsi o cale ca celule din măduva spinării să se divizeze și în acest fel să creeze punți, s-ar putea să fie refăcute legăturile distruse, ceea ce ar însemna, de exemplu, ca paraplegicii să poată să meargă din nou și să se miște ca înainte de accidentul suferit, când soarta îi lovise groaznic.

Iar hemoblastele neuronale erau capabile să înfăptuiască această minune. Trebuiau să fie utilizate oarecum ca niște atele pentru măduva spinării, pentru ca acolo să construiască noi legături. Ceea ce nu era simplu. Nu doar din punct de vedere medical și științific. Unele țări sunt de părere că studierea hemoblastelor nu ar fi corectă din punct de vedere etic. La acest gând, Venturas clătină din cap. Ca și cum corect ar fi ca paraplegicii să fie părăsiți în scaunele lor cu rotile.

Totuși, până acum a fost imposibil ca hemoblastele să fie implantate în corpul uman în afara laboratorului, în afara vaselor Petri. Deoarece laboratorul și vasele Petri reprezentau un mediu perfect, nu la fel și organismul uman.

Dar în urmă cu ceva vreme se reușise transplantarea de hemoblaste în măduva șobolanilor. Exemplarele care mai înainte nu își putuseră mișca labele posterioare, putuseră să o facă din nou.

Dar până acum nu se reușise o asemenea minune medicală și la oameni. De aceea aceștia erau gata să plătească aproape orice preț. Sute de mii, ba chiar milioane de euro ori dolari, lire sterline ori franci elvețieni, yeni ori renminbi.

Christopher Reeves, fostul interpret principal din filmele Superman ale anilor ’80, care rămăsese paralizat după ce căzuse de pe cal, donase milioane pentru cercetările în acest domeniu. Totuși, nu se înregistrase niciun succes. Probabil pentru că celelalte concerne farmaceutice și de biotehnologie nu posedaseră know-how-ul de la International Cell Laboratories. Și probabil că nu dispuseseră de medicii de top aduși de Venturas de peste tot, care lucrau la culturile de celule în laboratoarele parțial subterane de la marginea Zürich-ului, cu materiale din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, aduse cu avioane private.

Mai mult ca sigur, concurența nu avea pe cineva ca Isabel Venturas, care reprezenta cauza ei cu un zel misionar.

Dacă natura vrea să îl chinuie pe om, îi trecu ei prin minte, trebuie ca omul să se apere și să încerce să facă posibil imposibilul, și anume cu armele medicinei.

Dar există și excepții, își continuă ea gândul și zâmbi trecându-și mâna peste burta de gravidă. Apoi închise laptopul și își lăsă privirea să alunece peste vârfurile montane prăpăstioase, acoperite de zăpadă, care alergau dincolo de geamul mașinii, în timp ce aceasta lua curbele lin.

Copilul pe care îl aștepta Isabel era singurul lux la care tânjea. Nici nu se punea problema unui avort. Făcuse asta atunci când un copil îi încurca planurile de carieră. Și nu se punea problema nici a unei mame surogat, chiar dacă ar fi putut plăti fără probleme cei 80 000 de euro cât ar costa asta.

Nu, de data aceasta va fi altfel. Clinica privată din St. Moritz, spre care se îndrepta acum, era una dintre cele mai bune din lume. Acolo i se oferea tot ce și-ar fi putut dori: internet, fax, telefon prin satelit. Iar bonele erau deja gata să se ocupe de copil, în așa fel ca Isabel să poată reveni la afaceri la scurt timp după naștere.

O afacere din care ceea ce știa opinia publică reprezenta doar vârful aisbergului.

Astăzi, ea se afla doar la poalele muntelui.

Însă curând va ajunge în vârful acestuia.

4.

— Bem o cafea? întrebă Freese. Oricum, trebuie să așteptați până când vin cei de la MEK. Și am putea folosi ocazia pentru a-mi povesti câte ceva despre munca dumneavoastră.

Pe fruntea Clarei apăru o cută adâncă.

— Nu știu dacă avem timp pentru asta.

— Lui Bellmann i-ar fi făcut desigur plăcere. În definitiv, trebuie să vă sprijin la acest caz. Și voi putea doar dacă știu ce faceți.

Clara se uită la ceas. MacDeath introdusese profilul făptuitorului în calculatorul central al BKA, dar până acum nu se găsise nimic. În plus, trebuiau să aștepte aprobarea judecătorului înainte de a acționa în cazul Mandy Weiss.

— Bine, de ce nu? Oricum aș avea nevoie de o cafea.

Cantina LKA de la parter avea atmosfera anilor ’50, deși clădirea era mult mai recentă. Însă, în mod evident, exista un gen de spirit care impunea ca orice era legat de autoritatea statului să arate la fel. Linoleumul cenușiu care acoperea podeaua părea o imensă băltoacă de lături, în timp ce afară stropii de ploaie loveau ferestrele.

Se așezară la o masă de lângă banda rulantă care transporta la bucătărie

vesela folosită. Cantina era goală. Doar la o masă aflată în apropiere discutau doi colegi de la moravuri.

— Trebuie să aflăm cine a făcut-o, spuse Clara în timp ce sorbeau din cafea. Și pentru asta trebuie să știm ce s-a întâmplat. A fost o crimă? Ori moartea a survenit din cauza rănilor? S-a întâmplat sub impulsul unei tulburări psihice? A fost premeditată crima sau a fost un accident? Ori avem de-a face cu un făptaș căruia îi place să omoare? De ce totul s-a petrecut așa cum s-a petrecut? De ce s-a făcut uz de violență după ce a intervenit moartea, și nu înainte? Cum de nu au fost furate lucruri de valoare? Cum de ușa nu a fost forțată? Pentru că era deja deschisă?

— Ori pentru că victima cunoștea făptașul?

— Foarte frecvent se întâmplă astfel. Urmăriți serialele de la televiziune cu medicii legiști?

— Unele.

— În aceste seriale, cei din familie sunt deseori chemați pentru a identifica un mort. În realitate, nu se întâmplă asta niciodată.

— De ce nu?

— Medicina legală a progresat suficient pentru a identifica un mort și fără asta. Plecând de la dantură și de la ADN, se poate stabili mai tot. De aceea nu este nevoie de aparținători. Dar mai există și un alt motiv. Clara sorbi din cafea și își plimbă privirea prin încăpere. Tavanul și podeaua din linoleum erau la fel de murdare precum cerul de afară. Ar fi contraproductiv să se lase identificarea pe seama aparținătorilor mortului.

— Cum așa? întrebă Freese.

— Pentru că, statistic vorbind, cei mai mulți oameni sunt omorâți de aparținătorii lor.

Freese ridică din sprâncene:

— Deci ar fi posibil ca ei să nu spună adevărul.

— Frumos spus. Da, ar fi posibil.

Freese sorbi atent din cafea și se linse pe buze. Era evident că nu știa că la cantina din LKA cafeaua era foarte fierbinte și, în mod ciudat, se răcea extrem de încet.

— Și la dumneavoastră cum este? întrebă Freese. Ce află cei din familia dumneavoastră despre profesia pe care o aveți? Află, de fapt, ceva?

Clara se uită la el. Privirea lui spunea că îl interesa cu adevărat. Pentru el nu era vorba doar despre o discuție de cunoaștere pe care trebuia să o bifeze pentru a crește în ochii lui Bellmann.

— Sincer, nu ar trebui să lași pe cineva să pătrundă prea mult în viața privată, răspunse Clara și privi în urma câtorva colegi de la investigații, care veniseră să își ia cafea și acum părăseau cantina vorbind și râzând. Pentru că

dacă prietenii și rudele ar ști tot ce știi tu, nu ar mai exista loc fără groază, moarte și criminali.

— Deci dumneavoastră nu povestiți nimic din ceea ce ați văzut în profesia dumneavoastră?

Clara ridică din umeri. Necunoscuților le putea relata mai tot. Precum preotului la spovedania din fiecare an, de ziua morții surorii ei, Claudia. Unii spun că acelora pe care îi cunoști bine trebuie să le spui tot. Dar ceea ce trebuie spus neapărat pentru a-ți elibera inima și sufletul de o povară de cele mai multe ori nu e ceva plăcut. Și atunci pentru ce să transferi această povară celor pe care îi iubești și astfel să creezi pericolul ca spaima să cuprindă și aceste mici insule de pace și siguranță? Doar pentru ca în privirile celor la care tu cauți un refugiu să vezi apoi exact imaginile de care vrei să scapi?

— Păi, da, spuse ea, nu te așezi seara și zici: „Scumpule, azi am umflat un fascinant asasin sadic, care colecționa cadavrele în pivniță, în saci de plastic. Cadavrele ar mai sta și astăzi acolo, dacă sacii nu ar fi explodat din cauza gazelor provocate de putrefacție. Chestia asta aș dori să ți-o împărtășesc și ție, drag prieten, partener, rudă ori iubit. Pentru că împărtășind aceste grozăvii, noi le eliminăm cumva din lume”. Nu ar fi o idee bună, nu?

Freese ridică din umeri.

— Dacă ții prea mult oroarea în tine, continuă Clara, nu ajută la nimic. Ba dimpotrivă. Apucă paharul cu ambele mâini și adăugă: Distrugi ultimul bastion al păcii și chiar în chipurile celor mai buni prieteni vezi oameni care îți amintesc de orori. Sunt lucruri la care trebuie să te limitezi. Sunt ca explozivii a căror rază de acțiune trebuie redusă. Dacă îți infectezi mediul din jurul tău, te distrugi singur.

— Este un fel de autoprotecție? întrebă Freese.

— Eu i-aș spune pactul meu de neagresiune cu nebunia.

Freese mestecă în cafea cu lingurița de plastic.

— Probabil că este destul de greu ca în timpul liber să faci asta să dispară, nu-i așa?

Expertul nostru media nu este chiar prost, gândi Clara.

— Da, așa este. Dacă o prietenă îmi povestește că fiica ei a căzut cu bicicleta și s-a lovit la genunchi, atunci automat eu o văd pe masa de autopsii, moartă. Nu pot altfel. Deși copilul mai trăiește, este sănătos și imediat se suie la loc pe bicicletă. Aceste imagini survin fulgerător și pot scăpa de ele doar făcându-mi meseria cât pot de bine. Și pentru asta am nevoie de adrenalină. Clara arătă către inima ei. Trebuie să fiu foarte rațională să fac față tuturor ororilor care se întâmplă. Compătimesc victimele, privesc fiecare mort în față și îi închid ochii, pentru a se putea

odihni veșnic în pace. Mototoli șervețelul și continuă să vorbească: Totuși, compătimirea nu este suficientă. Noi suntem vânători. Vânători de suflete. Privim în sufletele criminalilor și când le-am înțeles destul, putem să îi prindem.

Sorbi din cafea.

— Dar nu trebuie să ne pierdem vigilența. Dacă ne implicăm prea mult, îi transformăm în ceva profan. Atunci nu îi mai luăm în serios și pierdem respectul. Și adrenalina. Și nu îi vom mai prinde. Pentru că nu mai suntem vânători.

O vreme, priviră amândoi în podea.

— Eu m-am familiarizat oarecum cu tema prin lectură, spuse în cele din urmă Freese. Cei mai mulți asasini în serie se pot adapta excelent, nu-i așa? Am citit că de cele mai multe ori nu recunosc faptul că sunt asasini. Făcu o pauză și continuă: Ed Kemper, prin anii ’70, și-a ucis propria mamă și a omorât peste zece alte femei. Erau toate autostopiste, pe care le lua de pe drum și le omora. Făcea pe grăbitul, ca și cum luându-le își dădea tot programul peste cap. Femeile se gândeau firește că cineva care consideră o povară să le ia cu el nu le va face nimic rău.

Pe chipul Clarei apăru un zâmbet sarcastic.

— Abia după ce capetele lor au ajuns să atârne pe pereții din pivnița lui Kemper, femeile au aflat că gândiseră greșit. Iată o comparație drăguță. Unde locuiesc eu, pe Schönhauser Allee, pe colina de la Choriner Straße, iese metroul la suprafață, face câteva sute de metri și apoi dispare din nou în subteran.

— Ca asasinul?

Clara confirmă.

— Criminalul nu încetează să fie criminal nici dacă nu ucide. Însă nu îl poți vedea cu adevărat decât când intră în acțiune și omoară. Ca metroul, care există tot timpul.

— Cine vrea să îl înțeleagă pe pictor trebuie să îi contemple tabloul, așa a spus cineva.

— Bună comparație, constată Clara. Partea proastă este că noi vedem totdeauna tabloul când este prea târziu. Când artistul termină tabloul, crima deja s-a petrecut.

— Cu puțin timp în urmă, am citit o interesantă poveste de James Joyce, zise Freese. Despre morți și despre ce treabă mai au ei cu lumea viilor. Mi-ar face plăcere să vi-o împrumut.

— Puteți să mi-o aduceți. Dar ce este mort, mort rămâne de cele mai multe ori.

— Ce este mort este mort, fu de acord Freese. Dar există ceva comun la

ucigași? Ceva neobișnuit?

Clara dădu afirmativ din cap.

— Da. Firește că există probleme psihice legate de abuzuri ori alte fapte din copilărie. Dar în afară de acestea, eu am constatat o caracteristică bizară.

— Și care este aceasta?

— Mașina preferată a violatorilor, a celor care comit crime ritualice și a asasinilor în serie este VW – „broscuță". Atât în Europa, cât și în SUA. După o scurtă pauză ea adăugă: De fapt, este logic, nu?

— De ce este logic?

— Mașina asta a fost comandată de un asasin în masă.

Freese se încruntă:

— Din câte știu eu, de către Hitler. Se poate stabili o asemenea legătură?

— Ca atâtea altele în profesia mea: nu trebuie, dar se poate.

Telefonul Clarei sună.

— Trebuie să fie echipa de intervenție, spuse ea, bătu cu palma pe masă și îl privi pe Freese. Acum îi vom face acestei Mandy Weiss o scurtă vizită. S-ar putea să fie ceva cam neplăcut.

— Nicio grijă, zise Freese. Eu am să rămân aici, nu vă stau în drum.

— Ar fi mai bine. Clara sorbi restul de cafea, îl salută pe Freese cu o înclinare a capului și răspunse la telefon în timp ce se îndreptă spre banda care transporta vesela folosită.

Dar telefonul nu era de la echipa de intervenție.

5.

— Weinstein sunt, auzi ea vocea din telefon. Poți vorbi puțin?

Nu se așteptase la un telefon de la medicina legală și de la Weinstein.

— Tocmai efectuam o percheziție domiciliară. Am putea vorbi mai târziu?

— S-ar putea să vă intereseze ceea ce am găsit.

— Probabil un cadavru.

Clara își dădu ochii peste cap. „La ce altceva să te aștepți de la Weinstein? Ori de la îndeletnicirea lui?"

— Da, aveți dreptate.

Clara blestemă modalitatea lui Weinstein de a o tot lungi până ajungea la subiect.

— Știți, cu tot interesul, dar noi lucrăm sub presiune la cazul Gayo și…

— Numele meu este Legiune, spuse Weinstein. Vă mai spune asta ceva?

— Firește că îmi spune ceva, i-o tăie scurt Clara. Asta este scris pe

peretele biroului lui Gayo, cu sângele lui.

— Apare și în acest caz.

— Poftim?

— Avem un tip plin de tatuaje. Păianjeni, capete de mort și pentagrame. Este aranjat rău, dar se mai pot distinge multe. De exemplu, cuvântul Legiune. Weinstein făcu o pauză. Ar putea fi interesant, nu? Dar dacă nu vă interesează este, firește, problema dumneavoastră.

Legiune.

Este o simplă coincidență? Sau avea cu adevărat legătură cu cazul lor?

Mintea Clarei lucra. Ar putea să se ducă repede până în Moabit, să vadă cadavrul, poate să meargă împreună cu MacDeath, apoi să se ducă și la Neukölln, unde se face percheziția, și să vadă ce este cu această Mandy Weiss.

„A putea, a trebui, a avea obligația. Ce frumos ar fi să poți să fii în același timp în două locuri diferite”.

— Bine. Trec pe acolo cu dr. Friedrich, dacă are timp. Dacă va trebui să plec, mai rămâne Friedrich și rezolvă restul problemelor.

— Cu plăcere, răspunse Weinstein. Când ajungeți?

Clara se uită la ceas.

— În douăzeci de minute.

Luă telefonul de la ureche și i se adresă lui Freese:

— Fac un ocol prin Moabit.

— Deja înțelesesem pe jumătate, zise Freese zâmbind. Nu vă voi sta în cale nici acolo.

— În ordine. Clara ridică iarăși telefonul, ca să îl sune pe MacDeath. Ne vedem mai târziu.

— O ultimă întrebare, Frau Vidalis.

— Dar repede, vă rog!

— Pentru ce faceți ceea ce faceți?

Clara ridică din umeri.

— De ce fac oamenii ceea ce fac? Cei mai mulți o fac pentru bani. Ceilalți ori au noroc, ori sunt țicniți.

— Se câștigă aici atât de mulți bani?

Clara clătină din cap.

— Nu.

— Deci dumneavoastră sunteți…?

— Ați ghicit. Sunt țicnită.

•

Pe masa metalică pentru autopsii, Clara văzu mai întâi răni deschise și carne crudă. Abia pe urmă remarcă multiplele tatuaje care acopereau tot

trupul sau ce mai rămăsese din el.

— A fost călcat de tren? întrebă MacDeath.

Von Weinstein confirmă.

— Nu o să credeți, dar așa este. Intercity-ul de Hamburg. În stația Spandau.

— Cauza morții?

— Căutați dumneavoastră una.

— Poftim?

— I-am făcut o tomografie înainte de a începe autopsia. Weinstein scoase procesul-verbal și citi. Explozia cutiei craniene, distrugerea trunchiului cerebral, fractura zonei centrale a feței, atrium posibil sfâșiat, dar asta o vom putea stabili prin autopsiere. În plus, posibile rupturi de ficat, de splină. Fracturi ale vertebrelor cervicale patru și cinci, strivirea toracelui, ruperea plămânilor, secționarea completă a brațului drept și a coapsei drepte, precum și secționarea parțială a mâinii drepte. Lăsă documentul și concluzionă: Cauza morții – politraumatisme.

„Politraumatisme”. Asta înseamnă răni multiple, fiecare dintre ele putând fi cauzatoare de moarte.

— Cum se simte mecanicul locomotivei? întrebă Clara.

Ea îi compătimea totdeauna pe cei care, fără a fi vinovați, erau implicați în tragedii.

Weinstein ridică din umeri.

— Cum să se simtă? întrebați-i pe psihologi. Căile ferate au angajat câțiva psihologi, deoarece fiecare mecanic de locomotivă în cariera lui a călcat, în medie, patru oameni. Este mai bine să fie tratați chiar la fața locului. Așadar, cum să se simtă? În niciun caz nu este bine dispus. Nu este ca și cum ar fi călcat un arici.

Clara îl privi dojenitoare.

— Suicid? întrebă MacDeath.

— L-aș pune pe primul loc, răspunse Weinstein.

— Am să clarific cu colegii din Spandau, la fața locului, spuse Clara. Deci de ce ar fi interesant pentru noi sărmanul individ?

Von Weinstein se apropie de capul mesei și cu un bețișor metalic arătă ceafa bărbatului ras în cap, care era întins pe burtă pe masa de autopsiere.

— Tatuajele nu sunt ceva neobișnuit, spuse Weinstein. Dar aici sunt cam multe. Este al doilea caz în trei săptămâni. Aproape ca la Fisto. Vă amintiți?

Clara își amintea foarte bine. Fisto, un monstru plin de mușchi, înalt de un metru nouăzeci și nouă, a fost un proxenet din mediul homosexualilor, care aterizase pe masa lui Weinstein după ce înghițise o supradoză de LSD și sărise pe fereastră de la etajul opt, luată drept ușa spre terasă. Pentru a

exclude o crimă, LKA ajunsese acolo la scurt timp după incident. Fisto, care se alesese cu această poreclă din cauza preferințelor pentru fisting, își tatuase un etalon corespunzător în centimetri pe antebrațul drept. Pe tot corpul avea tatuați îngeri care se penetrau anal reciproc și își băgau mâinile și pumnii altundeva. Atunci, Clara se întrebase cum se simțeau oameni ca Fisto când ajungeau la optzeci de ani la un cămin de bătrâni. Dar Fisto nu mai ajunsese să fie pus în această situație.

Cu atât mai puțin în acest caz. Dar cel de aici avea cu totul alte tatuaje. Privirea Clarei se plimbă peste mulțimea de dragoni, demoni, capete de mort, flăcări și săbii de pe pielea mortului.

— Să-l lăsăm pe Fisto. Unde se află cuvântul de care îmi spuneați? întrebă ea.

— Aici, răspunse Weinstein. A șaptea vertebră cervicală.

În scriere cu caractere gotice, acolo apărea termenul „Legiune”. Iar dedesubt, o cruce răsturnată.

— Pe ridicătura vertebrei a șaptea. Clara se încruntă. Cam ca la mafia rusească. Ei au totdeauna o cruce pe vertebra șapte. Doar că aici crucea este răsturnată.

Von Weinstein își scoase ochelarii.

— Poate că are legătură cu cazul dumneavoastră.

MacDeath își lungi gâtul și studie tatuajul cadavrului, în timp ce Clara își consulta nerăbdătoare ceasul. Percheziția din Neukölln putea să înceapă în orice moment.

— Știți cine este? întrebă ea. Are vreun document?

— Nu. Nu avea nimic. Doar acest iPhone. Von Weinstein arătă către o pungă în care era un telefon mobil hodorogit. Pare încă în stare funcțională.

— Îl luăm noi, decise Clara. Se va ocupa Hermann de el, când va avea timp. Altceva?

— Nu a fost identificat nici după cercetările privind lucrările dentare, zise Weinstein. S-ar părea că nu a trecut niciodată pe la un dentist.

— Starea danturii?

Weinstein ridică iarăși din umeri.

— Aparent bună. Deși nu a fost niciodată la un dentist, este evident că s-a preocupat de dinți ca de tatuaje.

Clara se mai uită o dată la ceas.

— OK, asta-i tot?

— Nu tocmai. Von Weinstein accesă calculatorul. La tomografie ne-a rezultat ceva bizar, în afară de politraumatisme.

Monitorul se lumină și pe el apăru un obiect lunguleț.

— Acesta este stomacul lui. Iar acesta – Weinstein indică un loc de pe

ecran – este ceva ce nu trebuia să fie aici.

Clara privi monitorul concentrată.

— A înghițit ceva?

Acel ceva nu părea a fi destinat digestiei.

— Așa se pare.

„De ce înghit oamenii lucruri?” se întrebă în gând Clara. „Pentru a le ascunde? Pentru că acestea conțin informații pe care nimeni nu trebuie să le afle? Ca stick-ul cu referiri la Gayo? Dar ce legătură să fi avut acest bărbat cu… El…”

Telefonul ei sună. Era Hermann.

— Plecăm la Mandy Weiss. A sosit ordinul de percheziție de la judecătorul de serviciu. Vrei să vii cu noi? Dar nu te putem aștepta mult.

— Vin direct la Neukölln. Am adresa.

— Bine. La revedere.

Clara închise telefonul și se uită la Weinstein:

— Când îi faceți autopsia?

— Mâine-dimineață. Noi suntem totdeauna în sală de la ora opt până la ora treisprezece, după cum știți. Numai dacă nu vă grăbiți.

— Încercați să o faceți cât mai repede posibil. Vă voi suna după aceea.

Weinstein dădu din cap:

— Este în regulă.

Clara se îndreptă fugind spre ieșire, sări în mașină și plecă spre sud.

6.

Zona din Neukölln unde era casa în care se ascundea Mandy Weiss se dovedi a fi și mai murdară decât cerul plin de nori. Pârâiașe de apă împuțită se scurgeau pe fațadă, precum firele de salivă din gura unui spânzurat, în timp ce canalizarea plină cu apa ploii necontenite dejecta fecale.

„Este una dintre ultimele case ocupate din această zonă”, gândi Clara în timp ce urca treptele spre etajul al doilea împreună cu Marc și Philipp din grupul de intervenții.

O duhoare groaznică îi întâmpină când intrară pe coridorul locuinței, ori ce o fi fost de fapt. Era una dintre acele locuințe pe care le cunoștea și le ura, la care trebuia să îți ștergi tălpile la ieșire, nu la intrare.

În stânga era o bucătărie în care se vedeau doar veselă murdară, recipiente pline până la refuz cu gunoaie, resturi mucegăite de mâncare și pungi din plastic infecte. În dreapta se afla ceva ce odată fusese o baie. La

duș era atâta calcar, încât era evident că nu mai fusese folosit de ani buni. Toaleta mai părea încă utilizabilă, dar nu mai fusese curățată de tot atâta vreme. Mirosea atât de groaznic, încât Clarei îi dădură lacrimile.

Intrară în camera de zi. Podeaua era plină de excremente, doze de bere, cutii de pizza, scule pentru administrarea heroinei, lenjerie de corp, brichete, țigări rulate de mână și batiste pătate cu sânge. Doar o canapea soioasă și plină cu mucegai se înălța solitară ca o stâncă erodată dintr-o mare de murdărie.

Doi vagabonzi somnoroși stăteau chirciți pe podea și se holbară puțin la agenți cu ochi tulburi, apoi reveniră la sticlele lor cu votcă. Fiecare avea în față o sticlă. Contrar opiniei dominante în criminalistică, poliția știa că cele mai multe crime aveau loc în mediile cele mai sărace. Dacă voiai să împiedici o crimă, trebuia să ai grijă ca numărul sticlelor cu votcă ori cu rachiu de secară să se împartă exact la numărul băutorilor. Dacă nu se întâmpla asta, era doar o chestiune de timp până când unuia dintre cheflii i se dădea în cap cu o cărămidă ori cu un scaun.

Femeia aflată în fața lor îi privea cu ochi larg deschiși și injectați.

— Da, eu sunt Mandy, zise ea și zâmbi nesigură.

Era o arătare îngrozitor de slinoasă. Părul blond îi atârna în șuvițe unsuroase peste față și antebrațele îi erau ciuruite de împunsături de ace – „calea cu înțepături”, cum era numită la „antidrog”. Pe lângă toate acestea, Clara mai remarcă cicatricele unor tăieturi, posibil lăsate de tentativele de suicid, care, de obicei, reprezentau doar țipete de ajutor. Era oricum mai probabil ca această femeie să moară din cauza unei supradoze decât în urma unei încercări de sinucidere.

— Mandy Weiss? întrebă Clara.

Ea confirmă încet, mecanic, cu pleoapele tremurând, ceea ce din cauza aspectului ei jalnic oferea o priveliște bizară.

— Vă rugăm să veniți cu noi, continuă Clara. Sunteți suspectă de uciderea acel puțin trei persoane. Strângeți-vă lucrurile și urcați în mașină.

Clara văzu cum Marc și Philipp își încordau deja mușchii. Cei doi cheflii de pe podea priveau tâmp.

Mandy rămase împietrită, apoi își trecu un deget prin șuvițele de păr și începu să își roadă unghiile rupte.

— Să vin… să vin…, îngăimă ea, dar părea să nu dea curs solicitării.

— Frau Weiss, interveni Hermann, vom discuta la secție. Acum veniți cu noi.

— Să vin…, continua ea să mormăie. Din gură i se scurse un fir lung de salivă, ce se prelinse agale pe jacheta ei din denim. Să vin… să vin…

Trei secunde nu mai zise nimeni nimic, apoi Mandy sări.

— Niciodată! țipă ea brusc și se năpusti la Hermann cu dinții rânjiți. Maxilarele îi clănțăneau către gâtul lui Hermann, de parcă ar fi vrut să i-l sfâșie. Hermann o opri cu o palmă, care o nimeri în obraz și o zvârli în perete, de unde se scurse pe tapetul zdrențuit precum o cârpă. Marc era deja lângă ea și o lovi peste genunchi, punând-o la pământ. Cătușele îi țăcăniră pe încheieturile mâinilor.

— Nuuu! strigă Mandy atât de strident încât trebuie să fi fost auzită în tot cartierul. El este zeul focului! Zeul crimei! Ochii ei larg deschiși priveau panicați cerul. Vă va ucide pe toți! Pe toți! Pe toți! Pe toți!

Începu să se dea cu capul de perete, până când Marc o apucă de păr și o trase deoparte.

— Nuuu! continua să țipe Mandy. Ochii lui sunt ca săbiile! Vă va spinteca!

Marc o ridică în picioare și o scoase pe ușă, în timp ce Philipp și Hermann îi urmăreau pe bețivii care încercau să se ridice, dar erau atât de amețiți încât se prăbușiră imediat pe spate. Unul din ei chiar adormi pe loc. Efortul îl epuizase atât de mult încât probabil că avea să iasă din scenă toată ziua.

Clara mai privi încă o dată scena încăperii mizerabile, apoi scoase telefonul mobil.

— Nu am să vă spun nimic! Nimic! Niciodată! se auzi de pe scări vocea lui Mandy, în vreme ce Marc și Hermann încercau să o ajute să coboare pe trepte fără să o bruscheze prea mult. Ce m-ar aștepta pe mine pe urmă este mult mai rău. Mult mai rău. Mult mai rău decât orice!

Zgomotele se depărtau. Clara îi mai auzi vocea încă o dată de pe stradă. Ajunseseră probabil la duba poliției.

— Mai rău! Mai rău decât orice! strigă încă o dată Mandy.

Clara formă un număr. Conform articolului 20 al Codului Penal, persoanele care nu sunt capabile să înțeleagă, să ia decizii sau care au grave deficiențe psihice, nu pot fi considerate responsabile. De aceea sunt internate într-o instituție psihiatrică. Dacă un schizofrenic săvârșește o crimă, are parte de un proces normal. Dar dacă primește de la expert „un 20”, nu i se dă detenție, ci o pedeapsă cu măsură suplimentară de protecție. Având în vedere crimele grave săvârșite de Mandy și comportamentul ei actual, o putea aștepta și pe ea această soartă.

Dar lucrul acesta trebuia să fie decis de alții. Clara formă numărul profesorului dr. Albrecht Marquard, șeful departamentului de psihiatrie judiciară de la Clinica de Boli Nervoase Karl Bonhoeffer din Wittenau, din nordul Berlinului. Era locul denumit de LKA și Bonnys Ranch. Acolo se aflau monștrii care nu vor mai vedea niciodată lumina zilei.

Clara ieși din clădire. Mandy se zbătea între Hermann și agentul MEK. în aerul umed și rece de februarie, mai răsună o dată:

— El vă va omorî pe toți!

Deodată, se petrecu ceva neașteptat.

Privirea lui Mandy se îndreptă în față ca hipnotizată. Pe cealaltă parte a străzii era un bărbat cu un hanorac cu glugă. Acesta ridică degetul arătător și îl mișcă prin fața ochilor ei.

În acel moment, Mandy se prăbuși la pământ. Căzu ca o piatră, fără să mai miște.

Clara le aruncă o privire lui Marc și lui Hermann, care o ridicară pe Mandy inertă și o împinseră în mașină. Apoi privi din nou către cealaltă parte a străzii.

Bărbatul dispăruse.

7.

Creierul uman concentrează doar 2 la sută din masa corporală a unui individ, însă consumă 20 la sută din totalul energiei. Din punctul de vedere al trupului, creierul este un parazit lacom, care consumă tot fără a-și crea rezerve de oxigen și zahăr, cum fac celelalte organe. Ficatul și rinichii pot supraviețui de la câteva minute până la câteva ore fără oxigen. Creierul este ireversibil distrus dacă este lipsit de oxigen și doar câteva minute. La scurt timp are loc moartea cerebrală și posesorul lui devine din viu, mort. Iar dacă a fost o celebritate, devine legendă.

•

Profesorul dr. Albrecht Marquard, șeful departamentului de psihiatrie și psihoterapie, era specializat în schizofrenie, dependențe, psihoză anxioasă și tulburări afective.

Avea sprâncene stufoase, o frunte brăzdată de riduri adânci și niște buze ca un elastic roz-pal. Pleoapele îi erau pe jumătate lăsate, ca și cum ar fi pe punctul de a adormi în orice clipă, și când vorbea se tot ciupea de bărbia dublă, parcă pentru a rămâne treaz. Impresia de „Somnorilă” era însă înșelătoare. Asta o știa și Clara, care mai lucrase cu Marquard în alte cazuri.

Privită de afară, Clinica Karl Bonhoeffer, pentru executarea pedepselor de către bolnavii psihici și toxicomani, părea o fortăreață, dar Bonny Ranch era păzită nu de atacuri din exterior, ci de atacuri din interior. În cele șapte turnuri de pază se aflau oameni cu arme automate. Aici erau închiși asasini în serie, psihopați, ucigași rituali și nebuni, cazuri foarte grave. Cei mai mulți

nu vor mai ieși niciodată dintre aceste ziduri. „Asasini – Derrick[6] nu avem”, spusese unul dintre paznici. Mulți se aflau aici pentru totdeauna, ca măsură de protecție. Alții puteau fi cândva eliberați. Și imediat ce afară recepționau „declanșatorul” specific, focosul era montat și bomba putea exploda oricând din nou.

Clara și MacDeath trecuseră de o mulțime de bariere și grilaje până să ajungă la detectorul bătăilor inimii, care verifica tot ce se transporta afară din închisoare. Rufe, mobilier stricat, chiar și cadavrele bărbaților și – mai rar – femeilor care mureau în detenție. Dacă un deținut se ascundea în încărcătură pentru a ieși, senzorii ascunși în caroseria camionului îi detectau bătăile inimii.

— Femeia pare să se teamă foarte tare de ceva, spuse dr. Marquard. De ceva anume?

Clara și MacDeath se aflau într-una dintre încăperile destinate supravegherii, în timp ce monitorul reda imaginile din celula în care îngrijitorii o închiseseră pe Mandy Weiss. Nu mai avuseseră de ales. La început o aduseseră pe Mandy, care stătuse câteva ore nemișcată, într-o celulă normală, în care ar fi rămas până la obținerea rezultatelor analizelor. Dar după un somn comatos se trezise brusc cu un urlet groaznic, demolase tot ce era în încăpere și încercase să își taie arterele cu așchii de lemn din dulapul făcut țăndări. Înghițise cuie și alte așchii de lemn, se repezise la un îngrijitor și îi vărsase în față un amestec de sânge și vomă.

Cum de fusese în stare un om atât de decăzut să săvârșească o crimă atât de bine planificată asupra lui Gayo era un mister nu numai pentru MacDeath. Poate că nu fusese singură? În definitiv, vorbea mereu despre un „Dumnezeu al crimei”, căruia ea trebuia să îi dea ascultare.

Totuși, Clara și MacDeath știau că psihopații se pot preface excelent. Anumite celule nervoase din creier, așa numiții neuroni-oglindă, au capacitatea de a te face să caști când altcineva cască. Ori să tresari și să te încrunți când altcineva se taie la un deget. Neuronii-oglindă sunt creatorii empatiei și compătimirii. În mod normal, psihopaților le lipsește această empatie, dar ei pot înșela când este vorba să lase o anumită impresie și să nu pară ceea ce sunt: psihopați.

Marquard îi pusese lui Mandy „întrebarea cu copilul” – o metodă rapidă pentru a stabili dacă cineva este psihopat. „Vă aflați în mijlocul unui război civil și vă ascundeți de milițiile care caută să vă lichideze. Acestea sunt foarte aproape. Dumneavoastră sunteți ascunsă după un colț. Brusc, în imediata dumneavoastră apropiere țipă un copil mic. Ce faceți?”

---

[6] Derrick – titlul unui serial polițist difuzat de televiziunea germană.

Cei mai mulți oameni sunt puși în încurcătură de o asemenea întrebare, însă psihopatul răspunde în mod normal direct: „Îl omor imediat pe copil”.

Totuși, Mandy nu răspunsese, continuase doar să țipe. Și din nou își puseseră toți întrebarea cum putuse o astfel de femeie să săvârșească o astfel de crimă – dacă totuși o săvârșise ea.

Dar asta nu era singura nelămurire. Ce făcuse bizarul bărbat în hanorac negru cu glugă? Ce rezultat avusese gestul lui? Clara nu credea în magia neagră, însă bărbatul nu făcuse nimic altceva decât să ducă două degete paralel cu nasul și, brusc, Mandy căzuse la pământ țeapănă ca o scândură. În timpul drumului nu se mișcase, nu spusese nimic, nu mai țipase, iar pulsul abia i se simțea.

— Femeia are o inteligență normală, zise Marquard. Procesele vegetative sunt foarte bune. Niciun semn de debilitate mintală, nicio tumoare cerebrală. Electroencefalograma și tomografia prin rezonanță magnetică sunt analizate și așteptăm și rezultatul testului pentru droguri. I-am studiat mai întâi, cât s-a putut, motricitatea, capacitatea de a recunoaște cifre, reflexele, coordonarea, vorbirea, funcțiile nervilor cerebrali, mirosul, vederea, mimica. Arătă către o folie în negru și alb de pe perete și adăugă: Am supus-o și examenului la Röntgen.

— S-ar putea să se afle sub influența drogurilor? întrebă Clara.

— Foarte posibil, răspunse Marquard. I-am recoltat sânge și vom vedea dacă a luat ceva, ce a luat și dacă asta explică comportamentul ei. Eu le suspectez pe cele uzuale: amfetamine, barbiturice, halucinogene, opiate, LSD, cocaină și ce dracului o mai fi. Pe de altă parte…

— Ce anume? întrebă Clara.

— Dacă are o psihoză indusă de droguri, deci un efect îndelungat al unei dozări greșite a unui drog, ce acționează direct asupra creierului, acest efect poate dura nelimitat. Nu vom putea identifica o substanță, dar femeia se va comporta totuși ca o drogată. El arătă către monitor și continuă: În orice caz, i-am administrat preventiv benzodiazepine, pentru ca prin reacția organismului față de oprirea administrării unor substanțe să nu aibă un șoc.

Benzodiazepinele sunt calmante extrem de puternice, care produc somnolență și înlătură teama.

— Dar ar mai fi o chestiune, continuă Marquard.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Clara.

— Sexul. Femeile sunt afectate de două ori mai mult de tulburări afective, de tulburări ale sistemului de autoreglare a neurotransmițătorilor și de alte chestii similare.

— Și asta ar putea explica faptul că cineva urlă ca un sălbatic, pentru ca imediat să se prăbușească precum un sac la podea? întrebă MacDeath.

— Și mai ales dacă un individ ciudat, în hanorac, face un semn bizar? îl completă Clara.

Începuse deja căutarea misteriosului bărbat, dar pentru că nu mai știau nimic, în afară de faptul că purta un hanorac, nu îl găsiseră încă. În Neukölln erau mulți indivizi în hanorace negre.

— Din păcate, nu l-am văzut pe acest bărbat, spuse Marquard, și nu am văzut nici reacția femeii, însă cred…

Se ciupi din nou de bărbia dublă, ca și cum ar fi vrut să nu cadă totuși pradă somnului.

— Dumneavoastră credeți că…

— … că asta are de-a face cu surescitarea nervoasă, răspunse Marquard, ori cu o psihoză indusă prin drogare, despre care încă nu știm nimic.

Clara rămăsese totuși cu gândul la gestul făcut de bărbatul îmbrăcat în hanorac. I se păruse că Mandy reacționase la acel gest precum o marionetă dependentă de cel care o mânuia.

— Nu s-ar putea ca ea să fi trebuit să se calmeze? interveni MacDeath. Există culte care își obligă membrii la un asemenea comportament.

— Posibil, confirmă Marquard. Dar nu este obligatoriu. Cineva care are o psihoză schizofrenică poate suferi un asemenea declic indiferent de cult, grup, ordin sau ce o mai fi. Este suficient să aibă un neurotransmițător prea mult ori prea puțin.

— Și furia? întrebă Clara. Aceasta poate fi controlată?

— Acești oameni pot fi extrem de calculați, chiar dacă la prima vedere comportamentul lor pare haotic. Și furia, cum îi spuneți dumneavoastră, poate fi o parte din psihicul lor.

— Oricât ar părea că e nebunie, e totuși o nebunie bine chibzuită, spuse încet MacDeath.

Dr. Marquard se întoarse către el:

— Poftim?

— Shakespeare, răspunse MacDeath. Hamlet.

— Da, așa este. Cine spunea asta? Hamlet ori Polonius? Marquard râse scurt și adăugă: Mereu cu Shakespeare al dumneavoastră.

— Dăm peste el mereu. MacDeath ridică din umeri, dar se vedea cât se bucura că Marquard cunoștea citatul. Apoi adăugă: Ca și răul.

Cu mâinile în șolduri, Clara privi din nou monitorul pe care vedea chipul inexpresiv al lui Mandy.

— Putem să facem ceva acum?

Marquard clătină din cap.

— Doar să așteptăm până vom avea rezultatul testului pentru drog. După aceea vom ști mai multe.

— Și atunci ce posibilități există?

Marquard ridică degetele mâinii drepte.

— Dacă ne gândim, trei. Ori este dependentă de droguri, ori este nebună, ori… El se întoarse spre MacDeath: ori conștiința ei este controlată de cineva. Ceea ce eu nu prea cred. Dar dacă este totuși așa, acel „cineva” nu este un om drăguț.

— Excelent, spuse Clara. Ne bucurăm de lucrul ăsta.

8.

Lumina farurilor automobilului brec străpungea întunericul de pe autostradă, în timp ce șoferul privea în noapte prin ochelarii lui negri, rânjindu-și dinții din când în când și murmurând cuvinte neinteligibile, jumătate în gând, jumătate cu voce tare.

Lupii poartă cu ei numele meu în urletele lor din miez de noapte și fiecare voce mă cheamă de departe. Fiecare voce care mi se adresează din nesfârșitul universului.

Mai vechi decât viața, mai întunecat decât moartea.

Iar eu voi scrie numele meu în cartea morților, în cartea Pământului negru. Și tot ce voi ucide voi ucide în onoarea lui Satan. Iar ei vor deveni servitorii mei în criptele arzătoare ale iadului în vecii vecilor.

Pentru că oamenii nu știu nimic despre groaza din cotloanele de dincolo de timp și nici despre poartă. Despre poarta ce duce afară. Prin care vor intra ei.

Pentru că eu am găsit poarta care duce afară. Cele 6 000 de trepte. Ritualul care sparge veriga intermediară. Ritualul prin care lumina vieții pâlpâie încă puțin, chiar dacă trupul este deja mort.

Ei, cei care caută intrarea în lumea noastră, o vor primi. Iar cei care au fost răi vor merge în iad. Eu voi domni peste ei ca arhidemon și îi voi lovi cu aripi de fier, și ei vor fi sclavii mei pe veci.

Vocea se pierdea în zgomotul motorului și șuieratul vântului, în timp ce mașina, sub secera ca un scalpel a lunii, aluneca în noapte, dispărând în întuneric.

9.

— Cel mai puternic simțământ al omului este frica. Și forma cea mai rea a fricii este frica de necunoscut.

Acest lucru nu îl pot contesta nici cei mai veseli optimiști, pentru că în timp ce iubirea ne atrage spre un om, fără de care poate că nu vrem să trăim, frica ne ține departe de lucruri care ne pot răni sau omorî. Fără frică nu am mai ajunge bătrâni. Un pas făcut corect ne satisface și ne bucură, un pas greșit ne poate însă ucide. Așa că frica de grozăvii este permanent mai puternică decât bucuria frumosului.

Iar frica lui Mandy era profundă.

Pe monitorul din biroul lui Marquard, Clara o privi pe Mandy Weiss, care ședea pe podeaua capitonată a celulei ei, ca o boccea strâns legată, și mormăia cuvinte fără nicio noimă. Freese fusese și el trimis acolo de Bellmann. Își tot pipăia ochelarii și părea că nu prea știe ce să mai creadă despre Mandy și despre bizarul raport. Cu atât mai puțin despre misteriosul bărbat cu hanorac negru, care îi făcuse lui Mandy acel ciudat semn. Nu era deci de mirare că părea la fel de nedumerit precum Clara și MacDeath. Era descumpănit că bărbatul cu hanorac nu fusese găsit și, probabil, nici nu avea să fie. Din cauză că în Neukölln mai toți purtau hanorac și că nimeni nu îl văzuse bine, deoarece, când Mandy căzuse ca bolovanul în fața mașinii pentru intervenții, atenția tuturor se concentrase asupra ei.

Îmi este frică, spusese ea, îmi este groaznic de frică.

Nimeni nu știa de ce îi era frică și nu ajuta la nimic să o întrebe de ce. Cum putea să se teamă cineva care săvârșise crime atât de înfiorătoare. Totuși, lui Mandy îi era o frică nebună.

— O tratăm cu neuroleptice, îi informă dr. Marquard. Nu se poate altfel. I-am administrat clorpromazină, un blocant al dopaminei. Sperăm să ajute. Îi putem da alte benzodiazepine ori neuroleptice eficiente după ce aflăm dacă tulburările de comportament sunt induse de drog. Efectele secundare ne pot face viața un iad.

Clara își aminti de accesele de furie ale lui Mandy. „Deja ne-au făcut-o”, îi trecu ei prin minte.

Neuroleptice. Blocanți ai dopaminei. Neurolepticele blochează receptorii dopaminei, activi în special la halucinații, obsesii, tulburări de comportament și dereglări psihomotorii. Tulburări care, de exemplu, sunt provocate de amfetamine ca speed și ecstasy.

Clara învățase multe despre aceste lucruri când se pregătise să devină expert în psihopatologie judiciară și purtase multe discuții cu MacDeath,

care era un cunoscător de excepție în domeniu. Dopamina provine din aminoacidul tirozină, care se sintetizează din hrană. Este substanța care ne spune „Go”, motivând activitatea și acțiunea. Este un premergător al adrenalinei, excită și stimulează, uneori chiar agresiv. Clara auzise de bande care își stimulau membrii cu amfetamine. Acestea se mai foloseau și pentru câinii de luptă.

În urma unei supradoze de dopamină, omul devine hiperactiv și este în stare să nu doarmă nopți întregi. Exact ceea ce voiau consumatorii de ecstasy, speed și cocaină. Și ei erau la fel de excitați ca schizofrenicii. Din acest motiv, neurolepticele, care trebuiau să trateze schizofrenia, împiedicau și funcționarea receptorilor dopaminei. Pacientul devenea mai calm. Aici intra în joc serotonina, transmițătorul care liniștește, induce starea de bine. Lipsa de serotonină produce frică, nesiguranță și depresie. Din acest motiv, pacienții cu depresii primesc inhibitori selectivi ai receptării serotoninei, care ridică nivelul de serotonină din creier. Amfetaminele care activează dopamina pot provoca efecte similare cu ale schizofreniei. De aceea încă nu era clar dacă schizofrenia lui Mandy era cauzată de droguri ori de o boală psihică.

Oricum, ea se mai liniștise puțin când se trezise din starea de șoc, după ce făcuse în celulă un tămbălău de nedescris.

— Nu a consumat droguri? întrebă Freese, ca și cum ar fi fost imposibil ca o persoană să își piardă controlul dacă nu ia un drog. Îl privi insistent pe Marquard: Nu?

— Am găsit în sânge urme de amfetamine, dar foarte slabe. Au fost probabil tablete de amfetamine, de exemplu dexedrin. Combinat cu heroina, poate fi fatal.

— Dar concentrația nu era suficientă pentru a-i explica comportamentul?

Marquard clătină din cap.

— Nu. De aceea trebuie să așteptăm rezultatele testului complet. Atunci vom putea găsi explicația. Luă în mână documentele și adăugă: Firește că este posibil să fi luat un amestec de amfetamine și barbiturice care se cheamă Purple Hearts. Ori metamfetamine, crack ori ice.

— Nu poate fi și Chrystal Meth? întrebă MacDeath.

Chrystal Meth. Acest drog fusese introdus în urmă cu câteva luni în Berlin și avusese efecte puternice. De la granița cu Cehia, aflată la doar 40 de kilometri, oricine putea cumpăra acest drog pe sub mână. Crystal Meth acționează inițial prin excitare și eliberare de complexe și te ține treaz mai mult de 70 de ore. Dar, ca toate drogurile, în timp, distruge. Dinții se macină, temperatura corporală crește până la febră, iar pe sub piele, în urma unor eczeme supărătoare, se formează insecte fără ochi, care ies din corpul

drogatului ca dintr-un zombi viu, când acesta se scarpină. Așa se explică rănile groaznice apărute prin tăierea cu lame de ras ori forfecuțe de unghii, pe care și le fac consumatorii, și care rămân vizibile mulți ani. Insectele nu există în realitate, sunt halucinații, dar urmările drogului sunt reale. După ce efectul euforic trece, trupul putrezește.

— Nu, nu este Crystal Meth. Marquard clătină din cap. Are alte efectele secundare. Și nu doar Crystal Meth induce psihoze. Mai există și altele.

— Dacă într-adevăr este vorba de psihoză indusă de droguri, zise MacDeath.

— Ce altceva să fie? întrebă Freese. Credeți că bărbatul cu hanorac îi controlează mintea?

MacDeath îl privi:

— *Mind control*? De ce nu?

— Asta este o prostie, spuse Marquard și se ciupi din nou de bărbie. Pacienții schizofrenici susțin că sunt conduși, că aud voci și că o putere le cere să facă ceva, dar asta se întâmplă doar în mintea lor. Unii spun că cineva le citește gândurile și le influențează voința.

El își vârî mâinile în buzunarele halatului alb.

— Schizofrenie paranoidă, nu? spuse MacDeath.

Dr. Marquard clătină în silă din cap. Clara desluși o anumită tensiune între cei doi bărbați.

— Mandy se simte controlată de zeul crimei și vorbește de locuitorii focului.

MacDeath se uita ba în dosar, ba la monitorul pe care se vedea Mandy stând apatică în celula ei.

— Tace imediat ce observă că o auzim, ca și cum i-ar fi teamă de consecințele vorbelor ei.

Marquard dădu iarăși din cap, de data aceasta mai cooperant.

— Este surescitată și se teme, dar nu știm de cine îi este atât de frică. În plus, manifestă o puternică autoagresiune. Gândiți-vă la tentativa de suicid cu cioburi și la sputa sângerândă pe care a scuipat-o în fața îngrijitorului.

— Nu se poate ca cineva să fie interesat ca ea să se sinucidă ca să nu mai poată da informații? întrebă MacDeath.

— Se poate, dar este foarte puțin probabil.

— Având însă în vedere dedesubturile crimei, este mai curând probabil decât improbabil, spuse MacDeath.

Marquard ridică din umeri. Se părea că MacDeath îl cam călca pe nervi. Clara nu era sigură dacă Marquard vedea în el un coleg cu care putea să discute de la egal la egal ori un tip „care le știe pe toate” și devine agasant.

— Posibil, zise Marquard.

— Ce putem face? vru să afle Freese.

— Să așteptăm rezultatele testului de droguri, îi răspunse Marquard.

— Și dacă acesta este negativ? întrebă Clara.

— Să vedem dacă este o psihoză indusă de droguri.

— Se poate afla asta? insistă Clara. Nu este așa că o psihoză poate apărea și la mult timp după descompunerea drogului?

— Psihozele induse de droguri pot persista ani buni, este adevărat. Tocmai de aceea, drogurile sunt atât de periculoase.

— O psihoză indusă de droguri poate face ca o persoană să cadă la pământ țeapănă ca o scândură când cineva face un anumit semn? întrebă MacDeath.

— Prin anumite atitudini comportamentale, se pot induce psihoze, spuse Marquard. Dar înainte de a trage concluzia asta, ar trebui să știm dacă femeia s-a drogat ori dacă nu are probleme psihice.

— Și dacă toate testele sunt negative și medicamentele dumneavoastră nu ajută?

Marquard strânse din buze:

— Ultima posibilitate rămâne terapia electroconvulsivă.

— Șocuri electrice?

Marquard confirmă.

— Declanșăm o criză epileptică prin administrarea de șocuri electrice cutiei craniene a pacientului sedat. Facem acest lucru, de exemplu, în cazurile tulburărilor depresive severe cu pericol de suicid.

— Și dacă dăm greș? întrebă Clara.

— Oricum, nu putem afla mare lucru de la ea.

— Mai nimic?

Marquard respiră zgomotos.

— Cam așa ceva.

Clara își privi telefonul mobil. Primise un SMS de la Weinstein.

Suntem gata, dacă și dumneavoastră sunteți, vă așteptăm.

Va începe autopsia tânărului tatuat.

— Noi plecăm în Moabit, zise Clara și îl privi pe Freese. Vreţi să vedeţi ceva scârbos?

— De ce nu? Sunt aici ca să învăț. Și poate că m-aș putea revanșa.

— Cum anume?

— Aș avea o idee. O veți găsi-o fie trăsnită, fie genială, dar va trebui să o auziți.

— Îmi povestiți în mașină, spuse Clara. Trebuie să plecăm.

10.

— Cunosc o persoană interesantă, spuse Freese, aflat în dreapta Clarei, care conducea mașina pe Invalidenstraße, în plină ploaie. Un pic neconvențională, dar dacă v-am înțeles bine, nu vă displace neconvenționalul.

— Da, nu ne displace, zise MacDeath, care își împrăștiase documentele pe bancheta din spate. Ce aveți pentru noi?

Clara conducea încordată mașina printre grămezile de nisip și delimitări de șantiere, unde și acum, ca în toate cele 365 de zile ale anului, nu era nici urmă de muncitor, iar excavatoarele și alte utilaje stăteau părăsite în ploaie ca niște relicve uitate. Se întreba uneori dacă ar remarca cineva furtul acestor utilaje nefolosite. Și dacă bandelor de hoți est-europeni nu le venise deja această idee. Cu siguranță că în China utilajele din construcții sunt folosite. Acolo chiar se construiește. Nu se aduc doar excavatoare pe terenuri împrejmuite.

— Pe bărbat îl cheamă Joseph Kremmer, spuse Freese, și este un fost cadru STASI. îl cunosc de la prelegerile de criminalistică de la Universitatea Humboldt, unde a predat până de curând. Știți că la Humboldt catedra de criminalistică era, de fapt, o subsecție a STASI, a Ministerului pentru Securitatea Statului, ca să fie mai clar.

— Ministerul pentru securitatea statului, murmură Clara. Sunteți din Est, dacă îmi permiteți să întreb?

— Nu, dar câțiva ani am făcut marketing la Institutul pentru privatizare. Iar acolo mai înveți câte ceva în materie de relații.

— Și ce făcea acest Kremmer la STASI?

— Lucra în domeniul securității statului, intern, la serviciul BCD, care se ocupa de arme și chimie. Și pentru așa-numita dezvăluire a activităților de demoralizare inamice, și pentru protecția tuturor organelor înarmate ale RDG. În competența lui se afla și un resort strict secret, despre care nu puteți citi nicăieri.

— Care ar fi acesta?

— Dotarea armatei populare naționale cu droguri stimulatoare.

— Armata perfectă? întrebă MacDeath. Care luptă permanent, fără frică și nu doarme niciodată?

— Cam așa ceva, da.

— Și un asemenea om este gata să discute cu noi?

Freese ridică din umeri.

— Sunt chiar sigur că va vorbi cu plăcere cu poliția.

— Cum așa?
— Kremmer nu vede nimic necurat în ceea ce a făcut el la STASI. E de părere că slujba lui era să se ocupe de liniște și ordine. Freese îi privi pe Clara și pe MacDeath, apoi spuse: și că asta este și munca dumneavoastră.
— Ne consideră aliați?
Freese zâmbi:
— Se poate spune și așa. Privi strada inundată de ploaie și adăugă: Dacă vreți, vă pot pune în legătură cu el. Îl puteți vizita amândoi.
— De ce nu veniți dumneavoastră?
— Dacă aș veni, s-ar teme că întreaga chestiune ar putea ajunge în presă.
Clara îl privi pe MacDeath în oglinda retrovizoare.
— Merită să încercăm, nu? Mai întâi mergem la Weinstein, apoi la acest Kremmer. OK?
MacDeath fu de acord.
— OK. Trebuie să avem în vedere totul. Îl putem salva doar pe cel care vrea să fie salvat.
Freese privi în spatele lui.
— Faust, așa-i?
MacDeath confirmă.
— Cântecul îngerului.
— Unde îl găsim pe acest Joseph Kremmer?
— În Berlinul de Est, unde altundeva? În ADK.
— ADK? întrebă Clara.
— Allee der Kosmonauten.

11.

Cadavrul și așa ciopârțit al tatuatului se mai alesese cu alte tăieturi în urma autopsiei. Freese privea mortul cu un amestec de scârbă și fascinație morbidă, mai ales resturile tatuate ale acestuia, cuțitele și fierăstraiele cu care un asistent tocmai secționase cutia craniană, pentru a scoate creierul.
Weinstein i se adresă lui Freese:
— Ați mai văzut așa ceva?
Freese clătină negativ din cap.
— Mă gândeam eu. Nu avem nevoie aici de o moarte eroică, clar? Dacă vi se face rău, ieșiți imediat afară. Nu o să chemăm un medic de la urgențe doar pentru că dumneavoastră vă prăbușiți și vă loviți cu capul de podeaua din gresie. Ci vă vom coase noi cu ață pentru cusut cadavre. Capito?

— Am înțeles.

Freese dădu din cap resemnat.

— Acum să trecem la treabă, interveni Clara. Ce are în stomac?

— Pe asta am lăsat-o deoparte, special pentru noi, spuse Weinstein.

Își introduse mâinile în abdomenul deschis al cadavrului și, din două tăieturi, îndepărtă stomacul. Apoi puse organul pe masa pentru autopsii și îl tăie cu o foarfecă. Era o foarfecă bine ascuțită, dar cu vârful bont, acoperit cu un bumb. Vărsă într-un recipient gradat conținutul stomacului, un amestec terciuit de orez, bucăți de legume și carne pe jumătate digerate.

— A mâncat un meniu chinezesc, mormăi Weinstein în timp ce Freese se încrunta.

În recipientul gradat se auzi un zgomot înfundat.

— Iată. Weinstein scoase din amestecul mucilaginos ceva de forma unui cocon, cam de șase centimetri lungime. Spălați-l! i se adresă el unui asistent, care îl puse sub jetul de apă din chiuveta mesei.

Clara se aplecă în față:

— Asta ce este?

— Are bandă adezivă, răspunse asistentul. Parcă ar fi înfășurat ceva cu ea, pentru a-l înghiți mai ușor.

Înfășurat și înghițit.

Clara cunoștea metoda „bodypacker” numit și „mules”, un ambalaj pentru transportul drogului prin înghițire. Era folosită de amărâții care aduceau cocaina în Europa din America de Sud. Introdusă în prezervative, înghițite unul după altul. Treceau prin vamă și așa marfa interzisă urca în avion. În niciun caz prezervativele nu trebuiau eliminate înainte de aterizare. Clara auzise povești dezgustătoare despre acei „bodypacker”, care reînghițeau prezervativele eliminate în toaletele avioanelor și apoi, la vamă, atrăgeau atenția prin duhoarea insuportabilă a gurii. Și dacă un asemenea prezervativ crăpa, ceea ce se putea întâmpla oricând, traficantul murea imediat din cauza supradozei. Clara și echipa ei găsiseră asemenea *mules* morți într-un container cu gunoi din Tegel ori Schönefeld, aruncați de cei care îi angajaseră, ca să nu răsufle nimic.

Dar de ce acest bărbat avea ceva în stomac? se întreba ea acum. Și ce era acest ceva? Poate tot un stick USB?

— Îl putem despacheta? întrebă ea.

— Evident.

Asistentul scoase banda adezivă și ieși la iveală ceva colțuros, argintiu. Un obiect pe care bărbatul nu l-ar fi putut înghiți fără a-l înfășură cu bandă adezivă, pentru că avea canturi prea ascuțite.

— Arată ca o…, începu Weinstein.

— … o cheie, îl completă Clara, care se apropie și mai mult.

O cheie de la o casetă pentru bagaje. Ce se afla în casetă?

— Mai avea altceva la el? întrebă ea.

Weinstein arătă către o pungă de plastic cu tot felul de mărunțișuri, aflată lângă masa de autopsiere.

— Batiste, picături pentru nas, aspirină, gumă de mestecat. Și telefonul care deja este la voi.

Clara se uită la ceas. Omul de la STASI, cu care Freese le făcuse legătura, îi aștepta deja.

— Bine, spuse ea. Puteți duce cheia aceasta la LKA? Să stabilească rapid la ce cutie se potrivește și să se confiște conținutul relevant. Îl sun pe Hermann de pe drum. Mai privi cadavrul pentru ultima oară și adăugă: Trebuie neapărat să se decodifice iPhone-ul. Să sperăm că astfel vom afla cui aparține și vom avea acces la contul lui de e-mail. OK?

Weinstein dădu din cap și își scoase mănușile din cauciuc.

— Permanent la datorie.

Clara i se adresă lui MacDeath:

— Mergem acum la STASI?

Acesta confirmă.

— Cu cea mai mare plăcere.

Freese suportase totul cu stoicism. Treptat, culorile îi reveneau în obraji.

— Transmiteți-i lui Kremmer salutări de la mine, spuse el.

— Sigur.

12.

ADK. Allee der Kosmonauten. Strada cu mai multe benzi, numită odinioară Springfuhlstraße, prin mijlocul căreia circula tramvaiul, unea sectoarele berlineze Lichtenberg și Marzahn-Hellersdorf, și fusese botezată în amintirea zborului navetei rusești Soiuz 31 până la stația cosmică Saliut 6, în anul 1978. Lumea îi spunea pe scurt ADK. Cine lua taxiul de la aeroportul Tegel și îi cerea șoferului să meargă la ADK, dar cu gândul la Akademie der Künste, dacă dădea peste un conducător auto din estul orașului, se putea trezi pe această stradă străjuită de construcții din plăci prefabricate.

În fața casei cu numărul 33, Clara și MacDeath coborâră din mașină.

Primul lucru pe care îl auziră a fost lătratul unui câine.

— Calm, Wotan, interveni o voce răgușită.

Lătratul încetă imediat. Apoi se întredeschise ușa asigurată pe dinăuntru

cu un lanț.

— Da? întrebă vocea.

Clara văzu un ochi privind-o de după niște ochelari gălbui, probabil de prin anii ’60.

— Clara Vidalis, LKA Berlin, se prezentă ea, și arătă legitimația. Dumnealui este colegul meu, profesorul Friedrich. Avem întâlnire cu Joseph Kremmer.

— Eu sunt.

Kremmer deschise larg ușa. Niște ochi de un albastru spălăcit priveau obosiți de pe un chip ce arăta ofilit ca un cotor de carte care a stat pe raftul ei mereu în lumina orbitoare a soarelui. Părul îi era pieptănat cu cărare făcută cu grijă. Clara simți izul de votcă și de țigară.

— Valetul meu are liber astăzi, dar Wotan vă ține cu plăcere de urât.

Kremmer afișă un zâmbet și arătă spre labradorul negru ce ședea la picioarele lui și îi privea pe nou-veniți curios, dar calm.

— Am avut mai de mult un ciobănesc german, dar animalele sunt supraselecționate. După un timp, șoldurile le cedează, apare displazia ori cum se numește, și trebuie eutanasiate, cum a fost Erich al meu. Nu vreau ca și Wotan să moară înaintea mea.

— Un câine cuminte, zise Clara.

I-ar fi făcut plăcere să îl mângâie, dar avu o reținere în a-i cere permisiunea lui Kremmer.

— Educația este totul, spuse Kremmer. Acesta purta papuci de casă din pâslă, cămașă albastră prost călcată și un jerseu soios. Ochelarii gălbui erau prinși cu un lănțișor de gât. La câini este ca la oameni. Trebuie să le arăți până unde să se întindă. Dacă fiecare face ce vrea, și cel mai tare stat se prăbușește.

— Este un labrador, nu-i așa? întrebă Clara.

Kremmer confirmă.

— În limba spaniolă labradorului i se spune „țăran”. Noi doi suntem ultimul bastion al statului muncitorilor și al țăranilor. Wotan este țăranul, eu sunt muncitorul. Tuși, apoi adăugă: Puteți să îl mângâiați fără nicio grijă.

— Mă bucur că v-ați făcut timp pentru noi, spuse Clara, în timp ce îl mângâia pe cap pe Wotan, care se bucură.

— Dacă la anii mei am ceva, atunci este vorba de timp, ripostă Kremmer. Mă cunoșteați cumva dinainte? Vreau să spun de dinainte să vă spună ceva Freese, limbutul ăsta care colportează tot.

Clara clătină din cap.

— Doar de la Freese. Înainte nu auzisem nimic despre dumneavoastră.

— Nici eu despre dumneavoastră. Doar că la mine este intenționat, la

dumneavoastră, nu. Râse scurt și răgușit, dar râsul nu îi cuprinse întreaga față. Dar intrați.

Își conduse vizitatorii în camera de zi. Mobilierul crea un decor de anii ’50. Clara gândi: Cam așa trebuie să fi arătat locuința lui Schabowsky, cel care prin declarația sa de presă ajutase enorm la căderea zidului.

Remarcă însemnul STASI care atârna, bineînțeles, pe perete. Sub el erau cuvintele „Scutul și spada partidului”, și data întemeierii – 8 februarie 1950. În dreapta lui se afla o fotografie alb-negru cu o femeie cam de 30 de ani. Sub fotografie apărea citatul în latină *Tempus fugit, amor manet* – Timpul trece, dragostea rămâne. Când se separase această dragoste de viața lui Kremmer? Nu va afla niciodată.

— În STASI erau aspecte dure și aspecte blânde, spuse Kremmer pe când intrau în cameră. Aspectele dure erau tortura și crima la comandă, aspectele blânde erau obținerea devizelor, răscumpărarea deținuților și expulzarea în Vest a cetățenilor nedoriți. Eu mă ocupam de aspectele blânde, care uneori puteau deveni și ele dure.

— V-a plăcut la STASI?

Clara considera întrebarea cam nepotrivită, dar Kremmer păru suficient de cinic pentru a da un răspuns cinstit.

— Apartenența la STASI avea multe avantaje.

Kremmer se așeză într-unul dintre fotoliile-cocktail în stilul anilor ’60, care ar fi fost socotite cool în câteva taverne berlineze din zona Prenzlauer Berg, în timp ce Wotan se întinse la picioarele lui. Kremmer le arătă Clarei și lui MacDeath alte două fotolii. Acesta continuă:

— Primeai o mașină imediat, o locuință cu mai multe camere, bilete bune la concerte și spectacole de teatru. Privi în jur: Acum nu mai am nimic, nici măcar o mașină, deși astăzi poți obține așa ceva mult mai repede și mai simplu. Dacă trebuie să mă deplasez, folosesc linia 8 a metroului. Kremmer făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Atunci când Schabowsky a încurcat lucrurile, am știut că s-a terminat. Mielke a fost arestat și închis la Hohenschönhausen, unde trimisese atâția. Foarte comic.

Își aprinse o țigară fără filtru, evident rusească, și trase câteva fumuri.

— Cum se face că ați fost pensionat?

Kremmer zâmbi strâmb.

— Uneori, trebuie să știi când se întoarce foaia. Markus Wolf de la Serviciul de Informații Externe, îl știți, locțiitorul lui Mielke. El mă cunoștea și mă aprecia. Datorită acestui lucru aveam acces la câteva evidențe privind mobilizarea, pentru care CIA avea mare interes. Fără mine nu le-ar fi obținut niciodată. I-am ajutat nițel. Își stinse țigara. Wotan clipi obosit. Apoi reluă firul amintirilor: Pentru asta, CIA a obținut din partea instituției lui Gauck

imunitatea mea și în schimb a transmis guvernului federal o parte a dosarelor. Făcu o mutră ca și cum ar fi vrut să se scuze: Nicio grijă, nu am să vă expun toată biografia mea. Freese spunea că vă interesează povestea drogurilor pentru armata națională populară?

Cei doi confirmară.

— Hm… povestea are legătură cu documentele pe care le-am subtilizat pentru CIA. Drogurile stimulatoare pe care STASI le-a dezvoltat, dar nu le-a inventat.

— De unde proveneau inițial aceste droguri? întrebă MacDeath.

— De la cei fără de care Republica Democrată Germană nu ar fi existat. De la Wehrmachtul german din cel de al Treilea Reich.

13.

Limuzina aluneca în continuare pe șoseaua alpină, în timp ce Isabel Venturas cu căștile Bluetooth pe urechi se întreținea în engleză cu un client putred de bogat din Rusia.

— Da, avem în Pakistan un club fitness, unde puteți… să zicem, viziona trupurile. Arată foarte bine. Nicio grijă.

Interlocutorul spuse ceva.

— Știu, răspunse Isabel. Nu trebuie să vă scuzați, în Rusia se bea cu plăcere. Nu și în țările musulmane. Privirea ei alunecă peste vârfurile montane înzăpezite. Vă promit că veți primi suplimentar un ficat aproape feciorelnic. Femeia chicoti și scrise pe laptop un mail. Colegul meu vă va transmite dimensiunile, fotografiile și toate celelalte.

Ea ascultă cu atenție. Apoi spuse:

— Sper că o vom rezolva curând. Nu este ușor, în special în privința fuziunii, a legăturii cu măduva. Dar vom găsi curând soluția. Ea începu să tasteze din nou. Vreți poate să vă vedeți viitorul trup? Live, vreau să spun. Poftim? Da, firește, există. Momentan se antrenează pentru olimpiadă. Oricum, asta este versiunea pe care i-o spunem noi.

Ea zâmbi. Afacerea asta îi va aduce zece milioane, dacă totul decurgea bine. Atât de mult costa o nouă viață.

Ascultă iarăși.

— Procedăm așa…, zise ea în cele din urmă. Dar contractele le veți semna dumneavoastră. După cum v-am spus, nu putem garanta nimic. Sigură este doar moartea. Și noi vrem să o evităm. Pe curând.

Isabel încheie discuția și privi panorama montană. Vârfurile se înșirau ca

diagramele de plăți. Euro, dolari, lire sterline, franci elvețieni. Zece, douăzeci, cincizeci de milioane.

Bani. Foarte mulți bani.

Se rezemă de spătar și surâse.

14.

— STASI nu avea neapărat ceva cu naziștii, spuse Kremmer, care trăgea acum dintr-o altă țigară. Exact ca în Vest, după capitularea din 1945, era criză de personal instruit, așa că mulți naziști au rămas în posturile lor. Noul STASI, înființat cinci ani mai târziu, avea de lucru cu denazificarea. Pentru a-i vâna pe naziști, trebuia ca mai întâi să îi cunoască. Știți proverbul chinezesc: *Ca să prinzi ceva, întâi trebuie să dai drumul.*

Clara urmări privirea lui Kremmer. Abia acum remarcă portretul lui Mao de pe perete.

— Asta înseamnă că denazificarea a fost una dintre primele acțiuni ale STASI?

— Nu numai asta. Noi am și învățat multe de la naziști. De exemplu NVA – Armata Națională Populară a fost după război organizată după modelul Wehrmacht-ului. Tovarășul Stalin a vrut așa. Avea un mare respect pentru Wehrmacht. În timp ce soldații Bundeswehr-ului vostru umblau în uniformele lălâi ale soldaților americani, trupele NVA aveau aceleași cizme, mantale și căști ca ale Wehrmacht-ului. Iar NVA era cea mai bună armată a blocului răsăritean, cu excepția Armatei Roșii. Peste tot făcea ordine. În Angola, Mozambic, Algeria, Libia, Irak. Șaisprezece generali activaseră în Wehrmacht. Și aceștia aduseseră ceva cu ei.

— Ce anume? întrebă MacDeath.

— Engleza mea nu este așa de bună, dar noi îi spunem „Wehrmacht on Speed”.

Mintea lui MacDeath lucra.

— Am auzit de așa ceva.

— A început cu experimentele din lagărul de concentrare Sachsenhausen. S-a descoperit acolo o nouă pastilă energizantă denumită D-IX. Deținuții trebuiau să înghită o pastilă și apoi să alerge în cerc cu o raniță de douăzeci de kilograme în spate. Pastila conținea, printre altele, cocaină. Era ultima armă secretă a lui Hitler pentru câștigarea unui război de mult pierdut. Interesant este că, în cel de al Treilea Reich, consumul de droguri era pedepsit cu moartea. Pentru civili, nota bene! Pe front, drogurile și alcoolul

erau în regulă. Evident, și pentru Führer. Hitler lua din 1942 metamfetamină și cocaină împotriva durerilor. Precum și morfină. Despre Honecker se poate zice orice, dar cel puțin el nu era dependent de droguri.

Kremmer strivi țigara și îl mângâie pe Wotan.

— Indivizii din lagărele de concentrare puteau să ducă ranițe grele și să nu mai doarmă, până cădeau morți. Ceea ce reducea foarte mult costurile de eliminare a deșeurilor. Nu tu pensii, nu tu spitale și așa mai departe. Indivizii care alergau totdeauna în cerc erau denumiți „patrula pastilelor".

MacDeath notă ceva într-un carnețel.

— Și cine s-a ocupat de experiment?

— În Kiel existau o organizație SS și un profesor de farmacologie, care căutau un drog pentru o unitate specială. Ei au dezvoltat substanța. În trupele de elită SS au existat indivizi de care sovieticii se mai tem și astăzi. Divizia Viking, Leibstandarte Adolf Hitler și așa mai departe. Erau mașini de ucis. Doar numele „Viking" era suficient ca Armata Roșie să facă în pantaloni.

Kremmer părea să manifeste o fascinație deosebită față de cel de al Treilea Reich învins.

— Au folosit acest drog? întrebă Clara.

— Sau un precursor. Stalin și generalii din NVA erau atât de convinși de efectele lui, încât l-au dezvoltat. Voiau să îl folosească pentru comandouri sinucigașe NVA. Acestea trebuiau să execute în Germania de Vest acțiuni de sabotaj înainte de lansarea unui atac atomic. Sărmanii băieți ar fi fost radiați ori ar fi murit, dar asta nu mai conta. Și din cauza drogului, nici nu ar fi suferit.

Clara simți fiori reci pe șira spinării. Strategia era la fel de ucigașă și dezumanizantă ca aceea a trupelor SS. Și asemănătoare cu cele petrecute cu Mandy și forțele funeste care o manipulau.

— Ne puteți spune ceva despre compoziția drogului? întrebă MacDeath. Pare o stimulare pe bază de amfetamine.

— Chiar așa este, confirmă Kremmer. Compoziția o mai știu și acum. Vreți să o notați? Se rezemă de speteaza fotoliului, ca și cum formulele îi apăreau în fața ochilor minții. D-IX conținea cinci miligrame cocaină, trei miligrame pervitin și cinci miligrame eukodal. Este preparatul cu morfină contra durerii. La asta se mai adăuga cocaină pură sintetică de la firma Merck. Era important să fie pură.

— De drog nu se moare, interveni MacDeath. Se moare doar de droguri proaste. Keith Richards a spus asta.

— Pe acesta îl știu chiar și eu, este de la Rolling Stones, zise Kremmer. Produsul a fost realizat de fabricile Temmel din Berlin. Din 1938, ei au livrat mai mult de treizeci de milioane de tablete către armata de uscat și către

aviație. De asemenea, flotilelor de submarine și scafandrilor de luptă ai comandourilor SS. Ca și armatelor care au atacat Franța. S-ar putea spune că *blitzkrieg* a fost plin de Speed. Băieții aveau, astfel, nevoie de doar două-trei ore pe zi de odihnă în timpul marșurilor lungi. Și de doar trei ore de somn pe noapte.

— Preparatul se administra oral? întrebă MacDeath.

— Da, trebuia să fie simplu. Prin injectare ar fi fost prea complicat. Kremmer își șterse ochelarii de cămașa mototolită. Pe atunci, acestor pilule li se spunea ciocolată-Panzer, tablete-Stuka sau pastile-Hermann-Göring.

MacDeath nota cu sârg.

— Produsul a trecut apoi de la generalii din Wehrmacht ai NVA la armată și la STASI. Kremmer zâmbi din nou cu chipul imobil. Și la mine.

Se uitară unul la celălalt. Păreau că se gândiseră la același lucru.

— V-au mai rămas câteva pastile?

Kremmer miji ochii și se ridică în picioare. Acum zâmbea cu adevărat.

— Una sau două. Pentru dumneavoastră.

15.

Pe drumul de întoarcere de la Kremmer pe Allee der Kosmonauten, sună Hermann.

— Treceți repede pe aici, dar mai înainte beți o cafea tare.

— Ca să fiu mai trează decât sunt acum? întrebă Clara.

— Ai dreptate, de fapt, nu este indicat. Ia mai bine valium.

— Ajung imediat.

Clara ajunse la biroul supraaglomerat al lui Hermann după ce lăsase pastilele date de Kremmer profesorului Marquard la Bonnys Ranch.

— Mortul se numește Hendrik Ostmann, spuse Hermann. L-am putut identifica datorită amprentelor digitale.

— Are dosar?

— Nu tocmai. Hermann căscă și căută niște hârtii prin haosul de pe biroul lui. A făcut parte mai de mult din câteva bande. Furt din magazine și așa ceva.

— Avem adresa lui?

— Este tot din Spandau. Colegii se deplasează acolo. Vrei să mergi și tu?

— Mă tem că nu pot, răspunse Clara. Ea se gândi la MacDeath, la Mandy și la multe altele care nu se puneau cap la cap. Oricum, avem nevoie de un mandat de percheziție. Anunță-mă când îl avem.

Aruncă o privire pe fereastră.
— Ați rezolvat cu cheia? întrebă ea apoi.
Hermann clătină din cap.
— Am făcut zece cópii după ea. În acest moment, zece agenți se calcă în picioare pe la bănci. Mai întâi am crezut că este vorba de o casetă pentru bagaje de la o gară, dar acolo toate cheile sunt de același tip. Oftă, apoi continuă: Ar fi fost prea simplu. Oricum, lucrurile se mișcă. Chiar acum voi suna să vedem dacă sunt noutăți.
— Asta era informația pentru care aveam nevoie de valium?
Hermann zâmbi.
— Nu tocmai. Se aplecă în față și adăugă: Privește! Apăsă pe un buton al video-playerului de pe computerul său. Se văzu mai întâi o șină de cale ferată. Apoi o siluetă întunecată deplasându-se încet, parcă teleghidat, spre șine. Brusc, silueta dispăru. În același moment trecu ca un fulger trenul intercity, ca un uriaș șarpe pe șine. Părea că înghițise silueta întunecată. În realitate, segmente de trup se răspândiseră printre șine.
Clara își ținea cana de cafea cu ambele mâini.
— Imaginea este din Spandau? întrebă ea.
Hermann confirmă.
— Tocmai ne-au trimis-o cei de la transportul feroviar. S-a petrecut ieri, la ora 15:30, pe linia trei. Apare și în câteva ziare.
— Știu. Clara oftă. Freese și Bellmann avuseseră grijă ca totul să pară un suicid „obișnuit”, pe paginile patru și cinci ale tabloidelor locale. Nicio referire la cheia din stomac ori la tatuajul „Legiune”. Asta ar mai fi lipsit acum.
— Și de valium ai nevoie acum, zise Hermann.
Derulă filmul și dădu un zoom pe partea din spate a peronului. În clipa aceea, Clara fu cât pe ce să scape cana din mâini. Acolo, între zona pentru fumători și un chioșc, se afla o siluetă întunecată, cu o gluga neagră trasă mult pe față. Silueta ridică mâna dreaptă și trecu palma prin fața ochilor. În acel moment, intercity-ul intră în stație.
Trenul intercity care îl înghițise pe Hendrik.
Clara văzu negru în fața ochilor.

16.

— A ieșit testul drogului, spuse Marquard.
Preparatul dat de Kremmer fusese analizat în Clinica Karl Bonhoeffer și

fuseseră căutate urme ale acestui drog în organismul lui Mandy. Era posibil ca acela care îl folosise să fi avut acces la acest drog, care nu mai exista acum în această formă. Totuși, rezultatele obținute de Marquard erau dezamăgitoare.

— Nu s-au găsit urme ale acelui drog.

— Deci nici pervitin ori ceva asemănător, ce ar fi putut explica această schimbare de comportament? întrebă Clara.

— Nimic, răspunse Marquard. Iar metamfetamine doar în doză extrem de mică. În orice caz, insuficientă pentru a explica starea ei.

Clara își imagina figura dezamăgită a lui Freese când va afla că o dăduse în bară cu suspiciunea lui privind drogul.

„Dumnezeul morții", își spuse în gând Clara. „De unde provenea această supunere necondiționată? Cine putea provoca așa ceva? Cine putea să controleze astfel oamenii?"

— Mai există o problemă, continuă Marquard. Nu o mai putem lăsa pe Mandy să mănânce singură. Trebuie să o alimentăm intravenos.

— De ce?

— A încercat iar să se sinucidă. Marquard făcu o pauză. A încercat să inhaleze ceaiul.

Uitându-se în fereastra care îi oglindea chipul, Clara văzu cum îi cădea falca, de parcă musculatura maxilarului cedase complet.

A încercat să inhaleze ceaiul…

— Am supus-o tratamentului cu calmante, continuă să vorbească Marquard. Presupun că puteți vorbi cu ea cel mai devreme mâine. El trase adânc aer în piept și adăugă: Dacă va spune ceva.

— Fără droguri, repetă Clara mai mult pentru sine.

A încercat să își inhaleze ceaiul…

— Profesore Marquard, de unde această loialitate absolută, dacă ea nu este indusă prin drogare? De unde această frică de zeul focului, care este atât de puternic încât vrea să se sinucidă decât să ne spună ceva?

Clara bănuia că răspunsul la această întrebare putea fi găsit la ciudatul bărbat cu hanorac negru, care printr-un gest o paralizase pe Mandy într-o secundă.

— Aș putea să vă explic, însă nu cred că acum este momentul potrivit, răspunse profesorul. Totuși, un prețuit coleg de-ai dumneavoastră o poate face cu siguranță mai bine. Din câte știu eu, condiționarea și programarea a fost tema dizertației sale la Universitatea din Virginia.

— Vă referiți la MacDeath?

— Eu îi spun încă Martin Friedrich, zise Marquard. Dar chiar la el mă refer.

17.

Clara se afla cu MacDeath în biroul acestuia. Ambii aveau în față câte o ceașcă aburindă de Earl Gray cu lămâie. Clarei îi vâjâia capul. Tatuatul despre care aflase că se numește Hendrik avea și el un mister. Mandy, ca urmare a unui semn tăcut de un bărbat funest îmbrăcat cu un hanorac negru, se prăbușise, dar Hendrik se aruncase înaintea trenului.

Se pornise o adevărată vânătoare a misteriosului bărbat, dar înregistrările camerei de luat vederi nu arătau mai nimic.

Cine era acest bărbat care își trăsese pe ochi gluga neagră și dispăruse în mulțime? Era capabil să determine oameni să cadă țepeni ca o scândură la pământ sau să se sinucidă. Chiar era posibil așa ceva? Și era vorba despre un singur bărbat?

— Condiționare? întrebă Clara. Asta nu este povestea cu câinele lui Pavlov?

— Exact, spuse MacDeath. Să presupunem că câinele lui Pavlov aude un semnal acustic. El ciulește urechile, dar nu face nimic altceva. Dar combinând semnalul acustic cu primirea hranei, la auzul semnalului, câinele va începe după un timp să saliveze. Asta se cheamă o reacție condiționată.

— Asemănător cu alarma aeriană în timp de război? întrebă Clara. Sunetul sirenelor mai provoacă încă teamă oamenilor mai în vârstă, pentru că în timpul celui de al Doilea Război Mondial au trăit sub bombardamentele aviației.

— Așa este.

— În acest fel, oamenii pot fi condiționați și puși să facă un anumit lucru?

MacDeath confirmă.

— Se poate ajunge la programare chiar. Dacă, de exemplu, copilul A este bătut regulat de către copilul B, lui i se face frică doar când îl vede pe copilul B. Dar dacă el nu este bătut când copilul C este de față, este suficientă prezența copilului C pentru a-i crea copilului A sentimentul de siguranță. MacDeath își trecu degetele peste filele unei cărți aflate pe masă. Asta se cheamă programare. Se dictează modul de reacție al unui om. Există scenarii de amenințare și scenarii de salvare și de eliberare. Făptașii îl determină pe respectiv să facă ceva. Îndeosebi din frica de pedeapsa care ar urma. Dacă făptașii au programat victima corect, pot obține reacția dorită și prin alte soluții de excitare, care nu au nimic de-a face cu un scenariu de amenințare.

— Precum la un șobolan, care la un anumit sunet este supus unui șoc electric? întrebă Clara. Și care apoi intră în panică la auzul acestui sunet, chiar dacă nu mai este urmat de șocul electric?

— Exact. Psihiatrul Frederik Skinner a descoperit că reacția șobolanilor testați nu era dependentă doar de stimuli anteriori, ci și de toți excitanții ulteriori acestora. Așadar, de consecințe.
— Care ar putea fi acestea?
— De exemplu, o răsplată. Asta poate fi aplicată și oamenilor. Oamenii pot fi determinați să facă lucruri pe care instinctiv ar refuza să le facă, prin promiterea unei răsplăți dacă acceptă o anumită suferință ori un anumit pericol.
— De exemplu să treacă lama unei spade prin trupul lui Franco Gayo?
— Da, de exemplu.
— Cât de persistente sunt aceste proceduri?
— Fiind înspăimântătoare, sunt foarte persistente. MacDeath își îndreptă ochelarii și continuă: în creier există două sisteme – amigdala și hippocamp. Un om aflat în stres traumatic înmagazinează toate percepțiile situațiilor traumatizante – de exemplu imagini, cuvinte și sunete – în corpul amigdalin, în așa-numitul sâmbure de migdală, pentru ca ulterior să poată reacționa mai repede într-o situație asemănătoare, pentru a evita noi vătămări. Asta înseamnă că amintirile, în mod deosebit cele traumatizante, vor fi memorate în acea parte a creierului, în care totul există în timp real. Spaimele trecutului devin un prezent veșnic și îngrozitor. După ce sorbi din ceai, el adăugă: Schimbul de amintiri în timp real este un bun instrument pentru a-l face pe om supus. Victima se comportă ca și cum s-ar afla deja într-o anumită situație, în care, de fapt, nu se află. Este un semnal care face apelul la acea situație.
Clara închise ochii și medită câteva clipe.
— Individul cu hanorac negru a făcut un gest și Mandy a înțepenit. Lucrul acesta poate avea o legătură cu ce ați spus?
MacDeath își scoase ochelarii și se frecă la ochi.
— Dacă plecăm de la premisa că acest bărbat nu avea puteri magice și că Mandy nu putea fi prefăcută în piatră, atunci ar putea fi o condiționare relativ complexă. Ceea ce se cheamă un „mind control".
— Și ce s-ar fi putut întâmpla?
— S-ar fi putut ca într-o situație de stres extrem, provocată prin condiționare, o parte a personalității să se scindeze. Aceste personalități diferite pot fi imaginate ca niște utilizatori care se loghează pe același computer cu nume diferite. În literatura de specialitate se spune că se poate ajunge până la trei sute de personalități diferite.
— Trei sute? exclamă Clara. Într-unul și același om?
— Da.
Clara se gândi la cele scrise pe peretele biroului lui Gayo: *Numele meu*

este Legiune. Ca mine sunt mii.

— Și de ce iau naștere aceste personalități diferite?

— Pentru că suferința produsă la condiționare și programare este în mod normal prea mare pentru un singur om. Mai ales când se utilizează violența extremă sau când victima este martoră la torturi și crime. Creierul împarte suferința între mai multe personalități, pentru a o face suportabilă. O personalitate suportă suferința, alta crede că ea nu a fost produsă. Și dacă programatorul are noroc, cele două personalități nu sunt conștiente una de alta.

— Ca Dr. Jekyll și Mr. Hyde?

Clara remarcă faptul că MacDeath se strădui să își stăpânească un zâmbet.

— Aproximativ. Doctor gata de sacrificiu, Jekyll ia un drog și se transformă în răul Mr. Hyde, care viețuiește ascuns în el și, în timpul raidurilor nocturne, nu se dă în lături nici de la crimă. Cu ajutorul unui al doilea drog, el poate, în cele din urmă, să redevină pașnicul și modestul dr. Jekyll.

MacDeath se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos prin fața dulapului, în timp ce își lovea ușor incisivii cu rama ochelarilor.

— Așa cum spuneam, trăirile extrem de traumatizante pot produce o astfel de tulburare ori o disociere a personalității. Cei în cauză trăiesc apoi cu mai multe personalități. Aceste tulburări disociative de identitate se regăsesc uneori în crima organizată, mai ales în rândul adepților unui cult. O personalitate săvârșește o crimă. Cealaltă personalitate a aceluiași om nu știe nimic despre asta și nici nu poate, din neatenție, să pălăvrăgească despre ea.

El își reașeză ochelarii pe nas.

— S-ar putea ca aici să avem de-a face cu un grup ai cărui membri să fie condiționați în acest mod din motivație satanică? întrebă Clara. Un cult al Satanei?

MacDeath dădu afirmativ din cap.

— Este posibil și nici nu ar fi ceva nou. Cunoaștem așa ceva de la secta Aum, din Tokio, care în 1995 a săvârșit atentatul cu gaze din metroul capitalei Japoniei. Ori de la David Koresh cu davidienii lui, care s-au sinucis în grup în Texas.

— Și această condiționare este posibilă la orice om?

— Din ce știu eu, condiționarea funcționează în combinație cu disocierea personalității doar la copii de până la cinci ani, dar experții se contrazic în privința limitei de vârstă. Dacă persoana este mai în vârstă, după suferințele produse de condiționare, ea își pierde rațiunea.

— Ce se întâmplă în cazul condiționării? întrebă Clara.

— Copiii trebuie, de exemplu, să asiste la o crimă. Ori trebuie să ucidă ei înșiși. Un animal. Ori chiar un alt om. Deseori, suferința este atât de extremă, încât personalitatea copilului nu o suportă.

— Atunci se ajunge la disociere?

— Până în cel de al cincilea an de viață, creierul învață să înlocuiască alte zone. Este posibilă chiar înlocuirea unei jumătăți, fără ca asta să producă daune, pentru că funcțiile sunt preluate de cealaltă jumătate a creierului.

— Și ce se petrece cu cei de vârstă mai mare de cinci ani?

— Între trei și cinci ani, personalitatea-eu evoluează complet. Când copilul trece de cinci ani, el înnebunește și sfârșește într-o instituție specializată.

— Există condiționări tipice, care apar mereu?

— Da, există câteva… să le spunem clasice. Un copil este închis într-o ladă și aude o anumită muzică. Copilul se sufocă și se sperie de moarte. Înainte de a se sufoca ori de a muri de frică, este scos din ladă și este silit să omoare un animal.

— Și apoi?

— Copilul omoară animalul de frică să nu fie închis din nou în ladă. După ce chestia asta se repetă de câteva ori, este suficient să audă muzica, pentru ca acel copil să facă ce i se cere. De exemplu, să omoare un animal. Pedeapsa este frica de a fi reînchis în ladă. Răsplata este faptul că nu mai este închis în ladă. Asta este condiționarea simplă.

— Înseamnă că există și o condiționare mai complicată? întrebă Clara.

— Se numește „condiționare complexă”. Se desfășoară astfel: copilul este lăsat odată cu o altă melodie în ladă, până când personalitatea lui se disociază în baza trăirilor traumatizante. Personalitatea disociată nu îl recunoaște pe făptuitorul care mai înainte a închis copilul în ladă, ci îl vede în el pe salvator. Așa se obține loialitatea. Apoi această personalitate este utilizată pentru crime, pentru torturi, ritualuri ori alte infracțiuni. Ori victima trebuie să servească drept jucărie sexuală în cadrul orgiilor acestor secte.

— Mandy poate fi o asemenea personalitate?

— Poate. Doar că pare imposibil să scoatem de la ea ceva.

— Aveți vreo idee cine ne-ar putea ajuta?

MacDeath zâmbi.

— Fără îndoială. Chiar dacă mă tem că mă veți lua drept sărit de pe fix în cazul în care vă spun.

Clara zâmbi și ea și ridică din umeri.

— Cu siguranță nu mai mult decât vă cred deja. Privi ceasul și spuse: Mă

duc puțin până jos, la Hermann. Să văd ce face cu Hendrik. Iar dumneavoastră îmi veți spune apoi cine este misteriosul expert.

18.

Hermann, cu un teanc de fotografii în față, mesteca ursuleții de gumă preferați. Tocmai se întorsese de la locuința lui Hendrik și își aerisise biroul. Răceala umedă a zilei ploioase încă se simțea.

Fotografiile de pe masă arătau o locuință complet demolată. Dulapuri răscolite, geamuri sparte, comode răsturnate. Peste tot erau împrăștiate hârtii și îmbrăcăminte. Podeaua era murdară. În mijlocul haosului găsiră un mare șarpe alb.

— Un boa constrictor alb, spuse Hermann când remarcă privirea mirată a Clarei. Sunt cam rari. A ieșit din terariul distrus.

Clara se așeză lângă el.

— Se pare că a răscolit cineva după ceva.

Hermann confirmă.

— Și l-au lăsat nervii negăsind ceea ce căuta.

— Se întâmplă asta frecvent. Asta ce este?

Clara arătă o pungă aflată pe masă. În ea se aflau cablul pentru acumulator al unui calculator Apple și resturi dintr-un monitor.

— Asta a fost un laptop. Un MacBook Air. Pentru un iPhone. Și iPhone-ul e praf, deși la prima vedere ar părea întreg.

Ambele aparate fuseseră negre.

— Nu mai sunt utilizabile, nu? întrebă Clara.

— Aparatele nu, dar există ceva denumit iCloud. Știi ce este?

— Un server exterior?

— Exact. Îți poți consulta pe el e-mailurile, calendarul, îți poți păstra documente. Și poți să îl sincronizezi cu toate aparatele. Există doar la Apple.

— Și?

— Am cerut furnizorului de servicii telefonice datele lui Hendrik. Cartela SIM se afla în telefonul mobil. Astfel am aflat contul iCloud și am putut să îl accesăm.

Clara ridică din sprâncene.

— Interesant. Și ce ați aflat?

Fu rândul lui Hermann să ridice o sprânceană. Era un mail vechi de două săptămâni.

— Care aduce oarecare lămuriri. Iată, acesta este primul mail. Contul a

fost șters din nou. Probabil că este de la cei care i-au răscolit locuința.
Clara citi:

Suntem în taberele depărtate de oameni, la malurile cenușii ale timpului, dincolo de capătul lumii. Nu vom tolera ca unul dintre servitorii noștri să nu ne fie credincios. Stăpânul nostru nu tolerează nicio slăbiciune, nu tolerează nicio evadare.
Lașii, cei slabi și infidelii sunt executați. Încet. Și înspăimântător.
Alege din care grup vrei să faci parte.
EXECUTORII

— Iar aici, spuse Hermann, este răspunsul.

Nu mai vreau să am de-a face cu voi. Dați-mi pace. Ultimul stick l-am depozitat într-un loc sigur. Doar eu știu unde este. Dacă nu mă lăsați în pace, stick-ul va ajunge la poliție.
HENDRIK

— Un stick, spuse Clara uluită. Chiar este vorba despre un stick. Ca și cum nu m-aș fi așteptat la asta. Iar acesta pare a fi foarte important pentru cei care îl caută.
— Atât de important încât un om să se sinucidă din cauza lui? Pentru că se teme de consecințe, dacă ar fi ajuns pe mâna celor care nu ar trebui să ajungă la el?
— Ori a fost determinat cumva să se sinucidă, pentru a nu trăda nimănui locul în care era păstrat stick-ul.
Hermann se rezemă de speteaza scaunului:
— Și să păstreze cheia acelui loc în propriul stomac.
Clara oftă.
— Adevărul este că trebuie să găsim afurisita de casetă. Soluția este acolo. Ori nicăieri.

19.

Continua să plouă. Clara se afla din nou în biroul lui MacDeath și aștepta ca acesta să scoată din pălărie un tip exotic.
— Bărbatul care ar putea să ne ajute trăiește la Roma, spuse MacDeath și

o privi încordat pe Clara. Nu îl cunosc direct și l-am văzut o singură dată. Un bun coleg de-ai mei ne-a făcut cunoștință. Mai turnă ceai, apoi continuă: Este vorba despre profesorul Di Silva, un expert în boli mintale, influențe rituale. Profesorul Di Silva ținea un colocviu pe probleme de psihopatologie și parapsihologie la Universitatea din Bologna și avea un lector-oaspete cam exotic. Acest bărbat consilia poliția italiană din Roma în cazurile de crime sataniste. Cunoaște cultele sataniste și practicante de magii nu doar din Italia, ci și din întreaga Europă. Este un susținător al ideii că granița dintre fenomenele naturale și cele supranaturale este variabilă, fiindcă, după propriile afirmații, a simțit asta deseori.

MacDeath suflă în ceai. Clara se întrebă dacă interlocutorul ei va ajunge, în cele din urmă, la subiect și îi va spune despre cine era vorba.

— Iar acest Di Silva credea că sunteți interesat de el?

— Corect. Spunea că eu și acest bărbat luptăm amândoi împotriva forțelor răului și din acest motiv am fi un fel de colegi, dacă nu chiar aliați. Se așeză picior peste picior și adăugă: După care mi l-a prezentat pe acest domn vârstnic, elegant, dar oarecum înspăimântător, care era cel mai priceput în materie de psihopatologie, cu toate că nu părea.

— Dar cum arăta?

Clara se aplecă în față.

— Purta o sutană neagră. Iar la gât avea o cruce mare din argint.

— Un preot?

— Nu doar. MacDeath zâmbi: Un exorcist!

20.

Se înnoptase.

Un exorcist, spusese MacDeath. Clara auzise că delirul mistic se putea vindeca doar apelând la religie. Deci nu un exorcist ajuta, ci credința că doar o religie „bună” va putea înlătura „răul”. Mulți considerau că exorcismul este ceva depășit, dar se mai practica și astăzi și putea avea urmări dramatice, cum se întâmplase în cazul Annelisei Michels, din Bavaria. Acolo se petrecuseră, prin anii ’70, evenimente bizare. Se spunea că femeia fusese posedată de diavol și că murise la izgonirea acestuia.

Să fi fost acest lucru improbabil? De ce principele întunericului însuși să nu fi fost model pentru cel mai înfiorător criminal? Nu îl salutase oare Richard Ramirez pe judecător „Heil Satan”? Și Charles Manson, asasinul Helter-Skelter, nu se autointitulase Satana în persoană?

Dimpotrivă, Mandy era doar înspăimântată. Ori nebună. Ori amândouă. Dar Satana? Putea juca el un rol aici?

Clara o privi pe Mandy în ochi, se uită apoi la peretele căptușit și la cămașa de forță care o imobiliza. Ajunsese iarăși la psihiatrie. Bonnys Ranch arăta precum clasicul ospiciu dintr-un film cu dr. Mabuse, dar aici nu mai era un film. Era realitate. „Cimitire ale celor vii” se numeau asemenea locuri, dar ele erau necesare pentru a-i proteja pe ceilalți de oameni ca Mandy. Și pentru a proteja oameni ca Mandy de ei înșiși. Părea un film, dar era real. Real pentru că Mandy ar încerca din nou să se sinucidă. Pentru că frica ei era mai puternică decât rațiunea.

Clara privi iarăși în ochii femeii, lipsiți de orice expresie, ca niște ochi de mort. O să vrea vreodată să discute cu mine? se întrebă Clara. Făptașul era Mandy, știa asta, dar ceva îi spunea că Mandy nu fusese singură. Că exista probabil un păpușar care o amenințase cu cele mai oribile lucruri dacă nu făcea ceea ce îi cerea.

Dacă nu vrea să vorbească, poate e bine dacă vorbesc eu. Prin empatie. Da, poate că ajuta dacă ea îi povestea lui Mandy istoria ei. Dacă ea, Clara, o făcea să înțeleagă că și ea suferise. Că și ea fusese o victimă.

Așa că îi vorbi despre moartea surorii ei, Claudia, și despre fatala zi în care o văzuse pentru ultima oară, când îi promisese că o va lua de la școala de muzică. Despre neliniștea părinților când, la ora 20, Claudia încă nu ajunsese acasă. Despre telefonul dat la poliție și despre informația primită de acolo, că trebuie să treacă cel puțin 24 de ore înainte ca o persoană să poată fi declarată dispărută. Despre disperatele telefoane la prieteni și rude, care însă nu o văzuseră. Și despre temerea ce se infiltra treptat că se întâmplase ceva. Că fata dispăruse probabil pentru totdeauna. Că ea căzuse în mâinile unei bestii, mâini în care niciodată un om nu trebuia să ajungă.

A doua zi, urmase acțiunea de căutare. Clara povesti cum tatăl ei telefona mereu la poliție, pentru că mama ei nu se mai putea stăpâni, și cum polițiștii încercau să îi încurajeze.

Apoi îi vorbi despre telefonul care îi spulberase viața. Când poliția i-a comunicat tatălui că găsiseră „ceva”. Clara nu înțelesese tot, dar un instinct, căruia îi plăcea să dezvăluie adevărul groaznic cu ascuțișul unui scalpel, o făcuse să își dea seama atunci când auzise cuvinte ca „luminișul pădurii”, „sac din plastic” și „expertiza dentară” că se petrecuse ce era mai rău.

Clara se gândi dacă îi mai putea povesti lui Mandy și ceea ce se întâmplase pe urmă – ce aflase despre asasinul surorii ei și despre ce făcuse acesta cu cadavrul –, când auzi un cuvânt. Un cuvânt, o propoziție. Rostite de o gură până atunci mută.

— Vă este frică de el? rostise vocea.

Era vocea lui Mandy, care întorsese încet capul spre Clara. Vorbea speriată, frica i se citea în ochi, dar vorbea.

— Frică de criminal? întrebă Clara.

Mandy dădu din cap.

— Nu, spuse Clara. Este mort.

— Asta este bine, spuse Mandy pe un ciudat ton. Este bine când răii sunt morți. Ridică ochii pe jumătate deschiși către tavan. Răul nostru nu este mort. Încă nu, este viu pentru încă mult timp… Nouă ne este frică.

— Vă mai este frică acum?

Ea clătină din cap încet.

— Acum ne este mai frică.

„Răul nostru”, spusese Mandy, și „Ne este frică”.

Clara se gândi la vorbele lui MacDeath. „Condiționare. Disocierea personalității. Un om singur nu poate suporta”.

— Și atunci? În timpul crimei?

— În timpul crimei? repetă Mandy. Nu. Atunci nu ne era frică.

O fixa cu privirea pe Clara. Gura și ochii erau tot ce putea mișca Mandy, împachetată ca un cocon. Dacă nu îți este frică, le este frică celorlalți.

— Dar de „rău” vă este frică?

Mandy dădu încet din cap afirmativ.

— De el, da. Mereu și pretutindeni.

Clara încerca să răspundă cât mai calmă posibil, fără a o agita pe Mandy. Orice cuvânt greșit putea provoca reînchiderea în sine.

„Răul. Cine era Răul?”

— Cine este el, Mandy?

— El? Mandy lungi foarte mult cele două sunete, privind-o țintă pe Clara. Este zeul crimei. Locuitor al focului.

— Locuitor al focului?

— Noi toți suntem locuitori ai focului. Noi ucidem pentru zeul crimei. Ucidem pentru dragoni.

Dragonul.

Clara o privi atentă pe Mandy, fără a se apropia de ea ori a face vreun gest care ar fi putut să o înfricoșeze pe aceasta.

— De ce ucideți voi pentru Dragon?

— De ceee? Buzele lui Mandy susurară o melodie înainte de a continua să vorbească. Pentru că nu putem face altcumva. El nu ne poruncește doar, el este în noi. Este ca lamele din măruntaiele noastre, care ne ciopârțesc din interior dacă nu mai ascultăm.

„Dacă nu mai ascultăm”.

— Ce se întâmplă dacă nu mai ascultați?

— Dacă nu mai ascultăm? Mandy se balansă înainte și înapoi și repetă propoziția. Dacă nu mai ascultăm? Ea își arătă colții. Atunci trebuie să mâncăm lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Tot felul.

— Tot felul?

— Vii și moarte.

Clara auzise de ritualuri în care oameni fuseseră siliți să mănânce murdării și fecale. Ori bucăți din cadavre. Ori bucăți din oameni în viață.

— Ce mâncați voi mai exact?

— Noooi? întrebă iarăși Mandy pe un ton melodic. Mâncăm tot ce nu ne mănâncă.

Mereu „noi”, gândi Clara. Trebuiau să fie și alții în afară de Mandy. Poate mult mai mulți.

— Cine „noi”? întrebă Clara. Câți sunteți?

— Noi suntem mulți, spuse Mandy pe un ton neutru și privi fix peretele. Suntem mulți.

Inscripția cu sânge de pe peretele biroului lui Gayo îi reveni în minte Clarei. *Numele meu este Legiune. Ca mine sunt mii.*

— Bărbatul cu hanorac negru, spuse atentă Clara. Nu va scoate nimic de la Mandy, știa asta, dar poate că în acest fel primea un indiciu. Bărbatul care a făcut gestul.

Văzu cum ochii lui Mandy se măresc. Dar altceva nu se mai petrecu.

— El este?

— El? Mandy clătină încet din cap. El este puternic. Și teribil. Dar el este doar unul dintre cei mulți. Nu el este Dragonul.

Mandy privi un timp peretele în tăcere, apoi continuă:

— Dragonul. El ne-a spus ce se va întâmpla dacă nu facem ce vrea el. Dacă nu facem cu victimele ce vrea el. Dacă noi nu… Ea înlemni brusc, ca și cum cineva ar fi întrerupt filmul. Nu! țipă ea. Nu! Nu trebuie să vorbim!

— Mandy, eu sunt aici ca să vă ajut. Eu pot…

— Nu! strigă Mandy. Și fața ei se întoarse fulgerător către Clara, ca ciocul unei păsări de pradă. Dumneavoastră puteți doar să ajutați, dumneavoastră… dumneavoastră…

Clara lăsă să se scurgă câteva secunde, ca întrebarea ei să nu pară provocatoare:

— Cum pot să ajut?

— Lăsând cazul baltă.

Clara ridică din sprâncene.

— Ce să fac?

— M-ați înțeles, răspunse Mandy. Brusc, vocea ei deveni rece și controlată. Altfel, el, altfel, Dragonul… Privirea lui Mandy o străpunse pe Clara. Ochii ei, până atunci inexpresivi, păreau acum clari și duri ca diamantul. Altfel, el se va ocupa și de dumneavoastră.

— Se va ocupa de mine? Clara simți cum i se încordau mâinile. Este o amenințare?

— Nu, răspunse Mandy, și se retrase câțiva centimetri în cămașa ei de forță. Nu este o amenințare. Este o promisiune.

21.

Bărbatul cu ochelari negri se plecă în fața celor patru siluete îmbrăcate în negru din luminiș, care stăteau la marginea cercului format din pietre mânjite cu sânge. În mijlocul cercului ardea un foc. Deasupra focului era atârnat un cazan cu un lichid roșu-închis.

— Întunecatule, care călărești pe vântul abisului și chemi creaturile nopții dintre vii și morți, vorbi una dintre siluete, trimite-ni-l pe Marele Bătrân al lumii groazei, ale cărui cuvinte le respectăm până la sfârșitul somnului nemuritor.

— Din văgăunile de pucioasă cu ciuperci descompuse și în fața monoliților gigantici și hidoși, îl completă o a doua siluetă.

— Marele pustiu al apei negre și al vântului urlător în care am trăit noi în vremurile trecute, se ridică vocea celei de-a treia siluete. Ascultă nemuritorii și discută cu mine chemarea șarpelui veșnic ce doarme.

Bărbatul cu ochelari negri se mai plecă o dată. Apoi zise:

— Eu domnesc asupra voastră, spune stăpânul pământului, în ale cărui mâini soarele este o spadă sclipitoare, iar luna un foc ce trece prin orice. El cufundă căușul în cazan, apoi continuă: Noi suntem frați. Noi suntem surori. Nu prin rudenie, ci prin sângele vărsat.

•

Apelul primit pe telefonul mobil o trezi pe Clara dintr-un somn ca de plumb. Prin paharul cu whisky aflat pe noptieră, în care mai era o jumătate de deget de alcool, văzu ceasul. Era ora 5:40.

Brusc, în minte îi reapăru seara de ieri, ca o scenă orbitoare, pe care cortina somnului o acoperise doar pentru scurt timp și care acum fusese brutal trasă deoparte.

Nu este o amenințare, spusese Mandy. Este o promisiune.

După aceste cuvinte, Mandy parcă împietrise, nu mai scosese o vorbă.

Era în pericol? În profesia ei era mereu în pericol, dar amenințarea lui Mandy, chiar dacă ieșise din gura unei femei traumatizate și oarecum teleghidate, fusese suficientă pentru a o sili să bea trei pahare cu whisky, ca să poată adormi. Iar acum, după doar patru ore de somn și după alcool, nu se simțea prea bine. Spera ca vocea să nu îi fie prea răgușită când va răspunde. Apelul era de la un număr din Berlin.

— Vidalis.

— La telefon este Marquard. Îmi pare rău că vă trezesc, dar este ceva important.

„Ospiciul", îi trecu prin minte Clarei. „Bonnys Ranch".

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea alarmată.

— Mandy este moartă.

Clara înlemni.

— Moartă? Trecu telefonul la cealaltă ureche și se așeză pe pat. Cum a murit? A pătruns cineva la ea în celulă?

— Suicid, răspunse Marquard abia șoptit.

— Sinucidere? Dar purta cămașa de forță. Și, oricum, nu avea obiecte ascuțite. Pereții celulei erau capitonați și era alimentată aproape exclusiv cu lichide. Nu putea…

— Lichidul, zise Marquard. Aici a fost problema.

— Ce vreți să spuneți? Ce s-a întâmplat?

Marquard nu răspunse imediat, parcă ar fi vrut ca mai întâi să își facă ordine în gânduri. Afară era încă o noapte neagră ca smoala și zgomotul penetrant al ploii și întunericul pâclos făceau din această dimineață o capodoperă complexă a monotoniei.

— Mandy se văitase în ultimele zile de puternice dureri de cap, spuse în cele din urmă Marquard. De aceea i-am administrat un medicament pe bază de acid acetilsalicilic. Știți că este substanța activă și în aspirină. Are pe lângă efectul de alinare a durerii și unul de subțiere a sângelui.

— Da, și?

— Din păcate, nu îl voia pentru dureri de cap. Ci pentru subțierea sângelui. Nu înghițea tabletele. A reușit să le ascundă și le-a luat pe toate odată.

— A murit din cauza asta? întrebă Clara afectată.

Subțierea sângelui. Sângele se coagulează mai încet și curge mai rapid. Curge mai mult.

— Nu asta a fost cauza directă, spuse Marquard.

— Dar care a fost?

— Și-a înghițit limba.

Clara avu în fața ochilor imaginea lui Mandy, când vorbele lui Marquard îi

răsunară în cap.

— A lăsat un mesaj, continuă psihologul.

— Un mesaj? Cum putea să scrie, când era imobilizată?

— A scris mesajul cu sângele ei. Înainte de a-și fi retezat complet limba.

•

La un sfert de oră după ce primise telefonul, Clara intra în instituția de sănătate mintală. Îngrijitorul care văzuse primul cadavrul lui Mandy se afla la tratament psihologic în staționar.

Mandy era întinsă lângă pat, încă în cămașa de forță. Gura îi părea o gaură neagră, sângerândă, iar pe podea, lângă ea, se vedea ceva care arăta ca un mic biftec.

În jurul ei era sânge. Pe podea. Pe pat. Pe cămașa de forță. Pe perete.

Tot acolo, scris cu sânge, era și mesajul ce făcea cunoscut fără urmă de emoție de ce Mandy nu putuse proceda altfel când îi făcuse lui Gayo exact ceea ce îi făcuse. Ceea ce „maestrul”, Dragonul, îi spusese clar. O logică în care morala ducea o luptă aspră cu instinctul de autoconservare, în care, în mod normal, învingea instinctul de autoconservare. O logică la fel de crudă ca bărbatul că le-o impunea slugilor lui.

Privirea Clarei trecea de la o literă scrisă cu sânge la alta, în timp ce gura neagră și goală a lui Mandy îi apărea mereu și mereu în fața ochilor minții.

ORI O FACI TU CU EL.

ORI O FAC EU CU TINE.

22.

Zgomotul avioanelor care aterizau sau decolau se contopea cu foșnetul ploii.

Clara și MacDeath se grăbeau pe culoarele înguste ale aeroportului Schönefeld Berlin, care, ca și aeroportul Tegel, se afla în stare de conservare, pentru că plănuitul mare aeroport nu era terminat și nici nu va fi terminat vreodată.

Situația cu care Clara și alți investigatori se confruntau era confuză. Era vorba despre un cult? Existau mai mulți făptuitori? Exista o condiționare, așa cum i-o zugrăvise MacDeath? Erau droguri în joc? Ori altceva inexplicabil?

Când nu mai știai cum să progresezi, o luai pe ocolite. Și acest ocol îi conduse pe Clara și pe MacDeath în orașul către care duceau toate drumurile. Roma. La Don Alvaro de la Torrez. Căci așa se numea exorcistul

despre care îi vorbise MacDeath și cu care el, după ce discutase la telefon cu profesorul Di Silva, stabilise o întâlnire.

După cele petrecute la Institutul de Psihiatrie Charité, Clara și MacDeath făcuseră rezervări în mare grabă și mai prinseseră locuri la un easyjet care zbura din vechiul aeroport Schönefeld al fostei capitale RDG direct la Ciampino – Roma. Un membru al secției de intervenții a LKA îi condusese la aeroport, în timp ce criminaliștii inspectau celula lui Mandy.

MacDeath, care își conectase telefonul mobil direct la ureche, îl sună pe profesorul Marquard și făcu rapid câteva adnotări într-o agendă jerpelită, în timp ce împreună cu Clara înainta cu viteza melcului spre controlul de securitate.

În întortocheatul aeroport răsunau anunțuri sâcâitoare într-o înșiruire haotică. Clara urmărea obosită cu privirea un angajat al controlului de securitate, care cu un sârg aproape pervers răscolea geanta unei tinere, ca un psihopat necrofil un cadavru deschis.

MacDeath încheie convorbirea telefonică și i se adresă Clarei:

— Cei de la medicina legală au fost la fața locului. Femeia și-a retezat limba cu dinții, spune Weinstein. El vârî telefonul în buzunar și continuă: Pe maxilare nu există urme de apăsare, deci nu s-a exercitat o violență externă. În plus, pe lângă cuvintele scrise de ea cu limba sângerândă pe perete, a fost găsită și salivă de-a ei. Deci înseamnă că a acționat singură. M-ar fi și mirat să se fi petrecut altfel.

MacDeath privi îngrijorat pista de decolare învăluită în ceață.

— Dacă cineva a obligat-o să săvârșească această crimă perversă, acest cineva, își întoarse din nou privirea spre Clara, cum să mă exprim, trebuie să fi fost în capul ei.

După trei hopuri lungi, avionul ateriză pe pista aeroportului pentru chartere Ciampino. Era după-amiaza târziu.

Clara și MacDeath închiriaseră o mașină, cu care acum străbăteau Via Appia Nova spre centrul orașului, printre pâlcuri de plopi și pini.

Clara își auzi semnalul sonor al mailbox-ului. Patru vești, dintre care trei neimportante. Însă una era de la Hermann, pe care îl sună imediat.

— Am găsit cutia, spuse Hermann.

— Ce bine! Clarei i se tăie respirația. Și? Un stick?

Trecu telefonul pe difuzor. Aflat la volan, MacDeath asculta atent.

— Un stick inscripționat „Venturas”.

— Venturas? Ca la Gayo?

— Posibil. *Modus operandi* asemănător. Stick-ul este plin cu fișiere pdf și alte date. Încercăm acum să descâlcim haosul.

— Anunță-ne imediat ce aveți ceva. Oricând. Și descoperiți cine este

Venturas.

— Tragem tare, zise Hermann. Oricine ar fi, se află în pericol extrem.

23.

Era atâta liniște în munții elvețieni, încât clinchetul unor cuburi de gheață puse într-un pahar se putea auzi până jos, în vale. Munții și văile amplificau zgomotele într-un fel propriu, imprevizibil. Un sunet auzit la un kilometru distanță, la doar câțiva metri nici nu era perceptibil. Și ceea ce inițial părea încet putea deveni deodată foarte zgomotos.

Dar la această oră era liniște.

Liniște, dar nu pace.

Siluetele îmbrăcate în negru înconjuraseră clinica. Mai înainte montaseră un dispozitiv de bruiaj care putea întrerupe semnalele telefoniei mobile și bloca liniile de telefonie fixă. După care pătrunseseră în clinică.

Mult timp nu se auzi nimic.

Până când izbucni strigătul.

Acesta dură mai mult de zece secunde, pentru ca apoi să amuțească brusc, în așa fel că liniștea instalată era mai înfricoșătoare decât strigătul însuși.

Zece dintre indivizii în negru se apropiaseră de personalul de serviciu, înarmați cu cuțite ascuțite, ca teroriștii de la 11 septembrie. Aceia avuseseră cuțite pentru covoare, cei îmbrăcați în negru dispuneau de cuțite de vânătoare. Arme puține, dar uneori este de ajuns să fii hotărât.

Ce-i drept, nu ar fi trebuit să păteze prea mult cu sânge halatele medicilor și uniformele surorilor. Dar în cele din urmă, s-a recurs totuși la dotări.

— Maestrul va fi foarte mulțumit de noi, spuse bărbatul cu ochelari negri și cu gura strânsă.

Bărbații și femeile în negru, cu fețe palide și cuțite sclipitoare, se înclinară supuși.

Apoi Dragonul scoase un telefon cu cartelă preplătită și trimise un SMS:

Am terminat.

•

La distanță de mulți kilometri, șoferul limuzinei citi SMS-ul pe telefonul mobil personal. Discret, tastă răspunsul:

Suntem pe drum.

Apoi se întoarse către pasagerul de pe bancheta din spate.

— Ajungem în două ore.

Femeia din spate dădu din cap.

Șoferul adăugă:
— Are să vă placă, Frau Venturas.

24.

După o oră, Clara și MacDeath ajunseră la capela Santa Maria Immaculata din inima Romei. Se afla pe o colină de pe malul Tibrului, vizavi de Castel San'Angelo, oferind o priveliște asupra masivei cupole a Bazilicii Sfântului Petru.

Soarele apunea. Razele lui scăldau piața, coloanele și turnulețele într-o lumină roșie-portocalie și transforma fluviul într-o mare de aur. La Roma, această însorită seară de februarie era mult mai plăcută decât în cenușiul și cețosul Berlin, în care iarna era încă stăpână.

Alvaro de la Torrez locuia într-o clădire de lângă capelă, de la al cărei balcon, după cum auzise MacDeath, se putea admira cea mai frumoasă priveliște a Cetății Eterne.

Când intrară în curte, îi întâmpină un bărbat înalt, în vârstă cam de patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat într-o sutană croită perfect pe trup. Avea părul cenușiu-închis, chipul îngust și ascetic și ochii albaștri, cu care le aruncă o privire tăioasă noilor sosiți. Mersul lui elastic era tipic unui bărbat obișnuit să pretindă de la trupul și spiritul lui cele mai înalte performanțe. Se opri în fața Clarei și a lui MacDeath și schiță o scurtă plecăciune.

— În căutați pe Don Alvaro? întrebă el cercetând chipurile celor doi. Vizitatorii din Berlin?

Clara și MacDeath confirmară.

— Bun venit la Roma, spuse bărbatul și le strânse mâinile. Eu sunt Tomasso Tremonte, secretarul personal al lui Don Alvaro.

El arătă către capela din care ieșise.

— Citește liturghia. Dar intrați, nu vă va strica, adăugă preotul.

Intrară în biserică.

Ochii lor se acomodară cu greu în interiorul luminat doar de câteva lumânări. În capelă erau mai mulți credincioși, majoritatea femei, îngenuncheați în așteptarea euharistiei.

Clara și MacDeath se așezară în partea din spate a capelei și priviră cum Don Alvaro încheia slujba. După ce credincioșii părăsiră Santa Maria Immaculata, Tomasso Tremonte îi conduse în față, la altar, unde Alvaro curăța cu grijă pocalul și recipientul pentru ostie. Tomasso se aplecă spre bătrânul preot și îi șopti câteva cuvinte la ureche. Alvaro se întoarse către

cei doi. Îi privi cercetător câteva momente, apoi veni spre ei.

— Martin Friedrich, se prezentă MacDeath bătrânului preot. Am vorbit la telefon. Mi-ați fost recomandat de profesorul Di Silva de la Universitatea Bologna. Am mai schimbat câteva cuvinte la colocviul de parapsihologic de la Universitatea din Bologna, poate vă mai amintiți. Iar dânsa este colega mea, inspector-șef Clara Vidalis.

Don Alvaro le strânse mâinile în timp ce o examina pe Clara cu ochii lui albaștri în ciudat contrast cu chipul măsliniu, de om al sudului, și cu părul alb.

— Suntem compatrioți? întrebă el.

Clara zâmbi.

— Posibil. O parte a familiei mele vine din Alicante, cealaltă din Italia.

Alvaro zâmbi și el.

— Familia mea este din Sevilla. Ați văzut vreodată cum se serbează acolo Paștele?

Clara dădu afirmativ din cap.

— Mai cu viață decât la noi, în Germania.

— Cu mai puțină viață nu prea merge. Și cealaltă parte a familiei provine din Italia?

— Da. Străbunicii mei au trăit în Trastevere, nu departe de aici.

— Trastevere, repetă Alvaro dus pe gânduri. De cealaltă parte a Tibrului. Înainte vreme, nu era bine văzut, astăzi, Trastevere este unul dintre cartierele cele mai la modă. Toți vor acolo. Zâmbi și adăugă: *Tempora mutantur, nos et mutamur in illis.* Vremurile se schimbă și noi ne schimbăm odată cu ele. Ceea ce odată era un cuvânt jignitor a devenit acum râvnit.

— De cât timp trăiți la Roma? întrebă Clara.

Don Alvaro îi devenise simpatic de la bun început.

— De patruzeci de ani. După atâta vreme, când este vorba de Roma, vorbim despre noi și ne considerăm romani. Veniți cu mine, vă rog.

Clara și MacDeath îl urmară pe Alvaro la altar, unde acesta strânse pânza albă și o puse cu grijă peste potir. Duse apoi în încăperea alăturată ustensilele necesare slujbei.

— Dar cu siguranță că nu ați venit ca să vorbim despre Roma. Cred că este vorba despre o problemă nefericită.

Clara confirmă.

— Rar se întâmplă să ne ocupăm atât de mult de ceva îmbucurător.

Alvaro închise ușa sacristiei și dădu din cap.

— Așa este și la noi.

— Vă referiți la lupta cu crima, cu răul? întrebă Clara când, conduși de Tomasso Tremonte, traversau curtea trecând pe lângă statuile Fecioarei

Maria și a Sfântului Ieronim.

Din loc în loc se vedea câte o floare înflorită, primii vestitori ai primăverii.

— Da, și voi purta această luptă cât va voi Domnul, răspunse Alvaro serios și deschise ușa casei alăturate.

— Și cum rămâne cu pensionarea?

— Pensionare? Moarte plătită de stat? El strânse ochii înainte de a urca scările care porneau dintr-un coridor întunecos. Cu pensionarea nu rămâne în niciun fel. Eu sunt pe pământ pentru a-l sluji pe Dumnezeu și oamenii, nu pentru a lenevi. O privi pe Clara și adăugă: în cele din urmă, amândoi combatem răul, și această luptă nu va înceta niciodată.

— Iar noi, investigatorii, nu știm nici măcar cine este răul, și nici când va comite următoarea faptă, spuse Clara.

Alvaro dădu din cap.

— Poate fi neliniștitor să nu știi tot, nu? Și cu atât mai liniștitor este să existe cineva care să știe tot. Dumnezeu știe când și cum veți muri. El știe acum și a știut mereu. Vă neliniștește acest gând, Frau Vidalis? Ori vă dă siguranță să știți că Dumnezeu este totdeauna cu dumneavoastră, chiar și în clipa morții?

Clara nu mai apucă să îi răspundă preotului, pentru că acesta deja deschisese ușa.

— Veniți cu mine, spuse el. Cred că avem multe de discutat.

25.

Mai întâi, Clara sesiză mirosul de tămâie. Apoi remarcă o statuie mare din lemn a Fecioarei Maria ținând în brațe pe pruncul Iisus și având atârnate de degete un rozariu. Cărți de vechimi diferite, unele dintre ele foliante îndoite, roase de care, se înălțau până în tavan pe polițe masive din lemn de stejar. Pe o servantă se afla o geantă uzată din piele. Alături erau o cărticică, un alt rozariu, o cruce și o casetă din argint, din care se putea stropi apă sfințită. Uneltele unui exorcist.

— Michela, menajera mea, ne-a pregătit un mic întăritor, zise Alvaro. Cred că am putea lua o gustare.

Pe masă erau pâine, măsline, antipasti și brânză. Două carafe cu apă și vin roșu.

— Desigur că nu aveți nimic împotrivă ca secretarul meu să rămână cu noi. Alvaro arătă către Don Tomasso. El nu este doar omul meu de încredere, ci și asistent al Congregației Sfântului Scaun și predă dogmatica la câteva

universități papale. Pentru activitatea de acolo îi sunt deja îndatorat. Zâmbi scurt și adăugă: Față de el nu am secrete.

— Cum doriți dumneavoastră. MacDeath așeză pe masă o parte a documentelor rezultate din investigații. Am dori să vă relatăm ceva despre un caz, care în câteva privințe ne-a… să zicem nedumerit. Este vorba despre crime rituale. Posibil satanism. Poate și posedare, dacă există așa ceva.

Ochii lui Alvaro scânteiară când MacDeath continuă să vorbească. Tomasso asculta tăcut.

— Problema este că în investigațiile noastre ne mișcăm pe o gheață subțire. Deoarece imediat ce abordăm teme posibil supranaturale, ne pierdem credibilitatea în fața superiorilor.

Alvaro clătină din cap.

— Oh, da, știu asta. Toți se îndoiesc și între timp răul se răspândește netulburat. Puterea diavolului este cea mai mare acolo unde nu te-ai aștepta.

El turnă vin și apă în pahare.

— Și atunci când credința scade, cresc superstițiile. Făcu o pauză și apoi adăugă: în special în vremuri pretins luminate ca acestea, când știința crede că poate să explice totul, deși la fiecare răspuns găsit de cercetători se pun din nou mii de noi întrebări. Dar să revenim la cazul dumneavoastră.

MacDeath îi întinse lui Don Alvaro câteva fotografii. Ochii bătrânului exorcist se măriră când le văzu.

— Aceasta este prima victimă a crimelor, spuse MacDeath. I-a străpuns tot trupul cu o spadă, până când aceasta i-a ieșit pe gură. El arătă cu degetul fotografia. S-ar putea ca spada ce iese pe gură să aibă o semnificație? Ceva simbolic, pe care asasinul vrea să ni-l sugereze? Aveți o idee?

Don Alvaro îi privi pe rând pe cei doi.

— Da, spuse el. Este îngerul cu spada. Din prima carte a Apocalipsei.

— Îngerul din Apocalipsă? întrebă Clara.

— Evanghelistul Ioan a avut la vârsta de aproape nouăzeci de ani, în insula grecească Patmos, o viziune cu Iisus Cristos. O viziune despre distrugerea lumii și Judecata de Apoi. Iisus îi apare lui Ioan ca înger răzbunător care judecă oamenii la sfârșitul timpurilor.

Don Alvaro îi făcu un semn lui Tomasso. Acesta se ridică și aduse de pe o poliță o Biblie în format mare. Degetele lui Alvaro alunecară pe text când citi fragmentul, dar Clara avu senzația că acesta cunoștea fiecare cuvânt pe dinafară.

— *Capul său și părul erau albe ca lâna, ca zăpada, iar ochii lui ca flacăra focului. Și când l-am văzut, i-am picat la picioare ca mort. Dar el a pus mâna pe mine și a vorbit: Nu te teme. Eu sunt primul și ultimul și cel în viață. Eu am fost mort și, privește, sunt viu în vecii vecilor. Și am cheia morții și a*

iadului. Bătrânul făcu o scurtă pauză, apoi continuă: *Și el avea șapte stele în mâna dreaptă, iar din gura lui ieșea o spadă ascuțită cu două tăișuri.*

— El l-a reprezentat pe Gayo ca Iisus Cristos? întrebă Clara. Și de aceea l-a ucis așa?

— Explicația aceasta este evidentă. Și prin ea făptuitorul se identifică cu Satana, răspunse Don Alvaro. Ce mai aveți?

— Aceasta este Mandy Weiss, explică MacDeath. Ea a săvârșit două crime. Unei victime i-a spart craniul cu un târnăcop, iar pe cealaltă a împușcat-o de aproape cu un pistol pentru cuie. În ambele cazuri, fapta semăna cu o execuție. Probabil că Mandy Weiss l-a ucis și pe Gayo, dar încă nu avem toate rezultatele investigațiilor. Este posibil să fi săvârșit crimele din ordinul unui bărbat, căruia ea îi spune Dragonul.

Sprâncenele lui Tomasso se ridicară brusc. El îi aruncă lui Don Alvaro o privire semnificativă.

— Dragonul, repetă Alvaro și dădu din cap. Și Dragonul apare în Apocalipsă. El o atacă pe Maria pentru a-i mânca copilul.

Degetele sale alunecară iarăși peste rânduri când citi din nou din Biblie: *Și pe cer apăru un semn – o femeie îmbrăcată în soare, cu luna sub picioare, iar pe cap cu o coroană cu douăsprezece stele. Ea era gravidă și țipa de durerile nașterii. Și mai apăru al doilea semn pe cer, un dragon mare, roșu, cu șapte capete și zece coarne, iar pe capetele lui, șapte coroane*; *coada lui mătură a treia parte din stelele de pe cer și le aruncă pe pământ. Iar dragonul se înfățișă în fața femeii, care trebuia să nască, pentru ca după ce năștea să îi mănânce copilul.*

Clara simțea că i se umeziseră ochii. Copilul care va fi mâncat. De câte ori auzea așa ceva, gândul o ducea la sora ei, Claudia.

Don Alvaro observă, dar nu spuse nimic.

— Asta ar fi o interpretare logică, spuse MacDeath. El își spune Dragonul și se consideră dragonul din Apocalipsă, care vrea să mănânce copilul Mariei. Și prima lui victimă este simbolic Cristosul Apocalipsei, căruia îi iese spada din gură.

— Totuși, în Apocalipsă, interveni Tomasso, arhanghelul Mihail îi protejează pe mamă și pe copil și alungă Dragonul, care este diavolul, în iad.

— Totul este o luptă fără de sfârșit, spuse Don Alvaro. Femeia contra dragonului, Iisus contra Satanei, Ierusalimul contra Babilonului, diavolul contra mielului.

MacDeath luă din dosar portretul-robot întocmit de psihologii și de desenatorul poliției pe baza descrierii făcute de micul Lukas. Acesta îl reprezenta pe bărbatul care îi dăduse lui Lukas stick-ul USB – bărbatul cu hanorac negru, față slabă și ochelari negri.

Alvaro privi un timp desenul.

— Credeți că el este adevăratul criminal?

Se aplecă în față și Tomasso și examină imaginea atent.

— În orice caz, el cunoaște mai multe decât oricare altcineva despre întunecatele secrete ale victimelor, răspunse MacDeath. Dar noi nu știm dacă așa arată în realitate. Și tot atât de puțin știm cine este. Nici Mandy Weiss nu ne-a putut spune.

— Ce v-a spus?

Clara interveni:

— Că ei sunt locuitorii focului, ce o fi însemnând asta. Și că îi este o frică nebună de un bărbat care, evident, este în capul ei.

— Locuitor al focului, murmură Don Alvaro. De asta am mai auzit o dată. Un cult. Cam mic, dar deosebit de periculos.

— Aveți mai multe informații despre cultul acesta? întrebă Clara.

Don Alvaro clătină resemnat din cap.

— Doar ceea ce v-am spus deja. Dar ce s-a întâmplat cu această tânără femeie?

— Și-a înghițit propria limbă și și-a provocat o hemoragie ce i-a fost fatală, spuse MacDeath.

Don Alvaro se cruci.

— Dumnezeule atotputernic! șopti el.

Apoi privi din nou portretul-robot.

— El poartă acești ochelari spre a-și ascunde ochii, zise el.

MacDeath confirmă.

— Asta ar putea avea o semnificație simbolică. Poate că el crede că este ceva cu ochii lui. Mulți pacienți schizofrenici cred că au ochi de foc, care trebuie ascunși de lume.

Don Alvaro dădu afirmativ din cap.

— Se poate ca și acest bărbat să creadă așa ceva. Dar s-ar mai putea să fi pățit ceva la ochi. Ceva ce alții nu trebuie să vadă.

— Ori ceva ce el crede că ceilalți nu au voie să vadă, adăugă Clara.

— Am văzut asemenea cazuri, zise don Alvaro. Poate el crede că posedă ochi prăpăstios de negri. Ori ochi de răpitor. Că este un demon. Ori că el, privirea ochilor lui albaștri se opri pe Clara, poate să vadă ceea ce alții nu văd. Că el poate privi în alte lumi și alte sfere. Că el vede altfel decât ceilalți. Cu alți ochi. Ori chiar fără ochi. În orice caz, el crede asta.

— Atunci s-ar putea ca el să se dezvăluie în momentul în care își omoară victimele? întrebă MacDeath. Să își scoată ochelarii atunci?

Don Alvaro confirmă.

— Din păcate, nu avem imagini cu el fără ochelari, spuse Clara. Și nici nu

cunoaștem pe cineva care să îl și văzut fără ochelari înainte de moarte. Iar cei care ar fi putut să știe, precum Gayo, nu ne mai pot spune.

Cei trei tăcură câteva momente, fiecare adâncit în gândurile lui.

— Ajutorul aceasta, spuse în cele din urmă Alvaro. Această Mandy. Ce simptome prezenta ea?

— Mandy Weiss avea probleme psihice grave de natură schizofrenică, zise MacDeath. Ceea ce ne-a surprins a fost dependența față de maestrul ei, cum îi spunea ea. Era o dependență ce nu avea nimic de-a face cu psihozele induse de droguri, ci era de natură mentală, ori să îi spunem sufletească. În spatele ei trebuie să se afle altceva. Mai ales dacă avem în vedere și ce s-a mai întâmplat.

— Ce s-a mai întâmplat?

MacDeath îi relată cum Mandy înțepenise brusc și se prăbușise la pământ când misteriosul bărbat cu hanorac negru făcuse un semn. Și îi mai povesti și despre Hendrik, care se aruncase în fața trenului, și că și în cazul acestuia se acționase prin condiționare și programare.

— Ar putea fi o condiționare, spuse Alvaro. Acesta este un fenomen foarte laic, cu care am avut de-a face deseori în lupta noastră cu răul. Secretarul meu personal s-a preocupat intens de această temă și cu siguranță vă poate spune mult mai multe decât mine. Totuși, este foarte posibil ca la acest cult satanic, dacă chiar este vorba despre așa ceva, să joace un rol și practicile supranaturale. El se frecă pe bărbie și adăugă: Dar toate la rândul lor. Doriți să începem cu dimensiunea lumească?

26.

— Să recapitulăm, spuse Tomasso, care tăcuse mai tot timpul, și se adresă Clarei. Acest bărbat cu hanorac negru a făcut un gest și această femeie s-a prăbușit. Iar tânărul bărbat Hendrik s-a aruncat în fața trenului. De fiecare dată a fost vorba despre un bărbat în negru, care a făcut același gest, ținând degetele paralel cu nasul.

El făcu gestul respectiv, de parcă l-ar fi văzut.

— Cunoașteți acest gest? întrebă Clara.

— Firește. Se folosește pentru punerea în mișcare sau înlemnirea membrilor sectelor. Se dă un semnal, iar victima reacționează în modul corespunzător. Secretul constă în controlul deplin.

— Și cum este posibil ca o femeie ca Mandy să înlemnească dintr-odată?

Don Tomasso oftă.

— De exemplu, victima este ținută închisă într-o ladă până când aproape paralizează. Atunci se aude un anumit semnal. Apoi victima este influențată de acest semnal și „paralizarea” este condiționată de experiența cu lada. Asta înseamnă că victima devine țeapănă ca în ladă de câte ori aude semnalul. Ca să spunem așa, este telecomandată.

MacDeath clătină din cap.

— Și cu acei oameni se poate face orice.

— Da. În cercurile sataniste, și probabil și la locuitorii focului, există așa-zisul sfat al celor șapte. Ei sunt conducătorii. Ei știu multe, dar doar toți la un loc știu totul despre cult. Se controlează reciproc, așa că niciunul dintre ei nu poate lua singur puterea.

— Și cum își recrutează supușii? întrebă Clara.

— Cei mai mulți le aparțin prin naștere.

— Lucrul acesta ar trebui totuși să fie remarcat de cei din afara cultului, zise Clara mirată.

— Nu neapărat. De exemplu, la anumite culte pot rămâne însărcinate doar femeile supraponderale, la care nu se observă că sunt însărcinate. Uneori, femeile sunt tratate cu hormoni, ca să nască gemeni. Și dintre gemeni este înregistrat un singur copil, ca totul să pară în ordine. Celălalt copil va fi tratat ca un sclav și va fi folosit în ritualuri.

— Ce fel de ritualuri? întrebă Clara.

— De exemplu, jertfe omenești.

— Iar aceste femei își aduc copiii pe lume acasă?

— Dacă nașterea trebuie să rămână secretă, nu există altă posibilitate. Și la femei nu reușește totdeauna. Se administrează hormonii fetelor de unsprezece – doisprezece ani, pentru a putea naște. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Cu cât mai multe, cu atât mai bine.

Clara răsuci în mână paharul cu vin. Este prea puțin credibil ca dintre aceste monstruozități revoltătoare să iasă ceva la suprafață.

— Dar trebuie să fie vorba despre ceva mai mult decât despre controlul reciproc. Cum se face că totul rămâne ascuns? Ce se întâmplă, de exemplu, cu morții?

Tomasso zâmbi resemnat.

— Asta rămâne secret pentru că toți colaborează. Un medic aparținător al cultului emite un certificat de deces și se rezolvă.

Clara oftă. În realitate, era mai simplu decât te gândeai. Deseori ajungea un certificat de deces întocmit de un medic și cadavrul dispărea sub pământ. În Germania, în majoritatea cazurilor, nu se făcea autopsie, spre deosebire de SUA, unde fiecare cadavru trebuia prezentat unui medic legist oficial împuternicit pentru examinarea cadavrului.

— Iar groparul, continuă don Tomasso, îngroapă un sicriu gol.
Clara rămase stupefiată.
— De ce gol?
— Părți ale cadavrului pot fi folosite pentru diverse ritualuri necromantice. Sau, Tomasso își drese glasul, sunt mâncate. Unele suflete nefericite, mai devreme ori mai târziu, înnebunesc. De cele mai multe ori, acestea sunt folosite la treburi josnice. Pentru tentative de crime la care nu este atât de important dacă reușesc ori nu. Sau pentru pornografia infantilă și prostituție. Uneori și pentru acele filme înfiorătoare în care sunt redate crime reale.
— Vă referiți la *snuff movies,* interveni Clara.
Tomasso confirmă.
— Da, așa se numesc. Pentru ele se plătesc până la douăzeci de mii de euro.
— Există mame care își pun copiii în siguranță?
— Da, însă pedepsele sunt draconice. Aceste mame trebuie să își tortureze propriii copii. Ori trebuie să îi omoare. Și dacă încalcă iarăși legile ordinului, trebuie uneori să își dezgroape cadavrele copiilor… Ezită, apoi adăugă: Sunt obligate să mănânce din ele.
— Dumnezeule! șopti Clara.
— Această tânără femeie, Mandy Weiss, a luat parte la ședințe spiritiste? întrebă Tomasso.
MacDeath răsfoi documentele.
— Da, avem declarațiile celor care au locuit cu ea în Neukölln. Ședințe de spiritism, întoarceri de pahare, jocuri cu pendulul. În plus, a fost convinsă să ucidă un iepure. Una dintre prietenele ei afirma că în măruntaiele lui se poate citi calea către un viitor mai bun.
— Un viitor mai bun! interveni disprețuitor Tomasso. Acum, această sărmană femeie a fost mințită. Dumnezeu să o ierte.
De mânie, pe fruntea lui Alvaro apăruse o cută adâncă.
— În Italia avem mai mulți clarvăzători și vrăjitoare decât preoți, murmură el. Asistența spirituală înseamnă astăzi pentru oameni ghicitul în cărți și întoarcerea paharelor. Și aceste culte înfiorătoare au mulțimi de adepți.
— Da, toate acestea reprezintă iadul, spuse Tomasso. Dar, credeți-mă, adevăratul iad este și mai rău. Însă despre asta vă poate povesti mai multe Don Alvaro.

27.

Se lăsase noaptea. Tomasso aprinsese și alte lumânări prin colțurile încăperii, care fu învăluită într-o lumină fantomatică pâlpâitoare.

— Iadul…, începu Don Alvaro, și un moment privi prin fereastră un punct aflat departe pe cerul nopții ce cuprindea Roma. Clara observă cum Don Tomasso îl urmărea cu atenție pe șeful lui.

— Escatologia este doctrina ultimelor patru lucruri, continuă el în cele din urmă. Cer și iad, moarte și Judecata de Apoi. În Vechiul Testament se vorbește despre valea Hinnom din Ierusalim, în care canaanienii sacrificau zeului Moloh, prin ardere, primul lor născut. Valea Hinnom, Gey Hinnom, a devenit, în cele din urmă, Geheena, cuvântul arab pentru iad. Iisus vorbește de focul veșnic și de chinurile veșnice ale iadului, unde viermele nu moare și focul nu se stinge.

Clara se cutremură și își cuprinse pieptul cu brațele.

— Cine este în iad?

— Nu putem ști, răspunse Alvaro. Există două credințe, dar în mod sigur sunt false: una pleacă de la ideea că iadul este gol, cu siguranță neadevărat. A doua este aceea că noi știm cine se află în iad, ceea ce nu este cazul. Pentru că este posibil ca în ultima secundă a vieții lui un om să se căiască din adâncul sufletului și de aceea să primească iertarea.

— Și pedeapsa cu iadul? întrebă Clara. Cum o vedeți dumneavoastră, ca înalt prelat?

— Există imagini și există viziuni ca aceea de la Fatima, de la începutul secolului al XX-lea. Don Alvaro își mângâie barba. Mulți spun că iadul ar fi un abis imens, alții au văzut în viziunile lor un gigantic tunel, de câțiva kilometri, prin care sufletele zboară spre o uriașă poartă din fier. O poartă care se deschide doar o dată, după care se închide din nou. Pentru totdeauna. Există relatări ale cercetătorilor care au ajuns adânc în interiorul pământului, precum inginerul rus Azzacov. El a efectuat în Siberia forări până la cincizeci de kilometri. Pe undeva, din acele abisuri s-au auzit strigăte. Fiind comunist, nu cred în Dumnezeu și în paradis, a spus Azzacov, dar de când am auzit țipetele, cred în iad. Oceanografului francez Jacques Cousteau i s-a întâmplat ceva asemănător în Triunghiul Bermudelor, în 1993. El își privi vizitatorii și adăugă: Aceste înregistrări există. Și ceea ce se aude este extrem de straniu. Într-adevăr, sunt strigăte. Nu sute, nu mii, ci milioane.

El tăcu un moment înainte de a continua gânditor:

— Iadul se află într-adevăr în interiorul pământului? Nu prea. Este el în

afara lumii noastre? Mai curând. Niciun om viu nu a ajuns acolo până la Iisus Cristos, care a doua zi după moartea sa pe cruce, de Sâmbăta Mare, a coborât printre morți, cum ne rugăm noi în crez. *Descendit ad inferos.* Coborârea în imperiul morții. El este singurul care s-a întors. Toți ceilalți trebuie să rămână acolo veșnic. În iad nu pătrund nici rugăciunile. Pentru toți cei aflați acolo, nu mai există speranță. Alvaro își împreună mâinile și se întoarse către Clara: Dar dumneavoastră ați întrebat despre pedeapsă.

Clara confirmă.

— Deci există două pedepse. Prima este de a sta departe de Dumnezeu. Aceia care în viață s-au ținut departe de Dumnezeu vor fi departe și în viața de după moarte. A doua pedeapsă este chinul veșnic al iadului, focul iadului, pe care copiii de la Fatima l-au văzut în viziunea lor, și în care cei blestemați înoată fără greutate și fără echilibru, întrerupți doar de strigătele de durere și de disperare, de care nu vor scăpa în vecii vecilor.

— La Dante, adâncurile iadului sunt din gheață, interveni MacDeath. Acolo se află Satana cu trei capete, care mestecă marii păcătoși ai umanității, de exemplu pe Iuda Iscariotul.

— Corect. Îl cunoașteți foarte bine pe Dante al dumneavoastră. Dante era italian. Pentru un italian, perspectiva gheții este mai rea decât a focului. În orice caz, atât timp cât nu este vorba despre înghețată. Pe chipul lui se așternu un zâmbet. Cu totul altfel este cu eschimoșii. Când misionarii catolici le-au povestit acestora despre iad, ei au întrebat: Noi cum ajungem acolo?

Clara și MacDeath zâmbiră.

— Oricum, Lucifer s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și a fost aruncat în iad. Și Adam a cedat promisiunilor diavolului mâncând din pomul cunoașterii și aducându-le astfel oamenilor moartea. Al doilea Adam, Iisus Cristos, a ales să asculte de Domnul, chiar dacă fidelitatea față de acesta l-a costat renunțarea la regatul pământesc și moartea prin răstignire pe cruce.

Privind tensionată pe fereastră, Clara zise:

— Totuși, imaginea unui iad, a unui loc al disperării fără speranță și mângâiere… Unde este permanenta milă dumnezeiască?

— Mila Domnului este oferită celor care au meritat-o, ripostă hotărât Alvaro. Și în ce privește iadul, acesta nu poate fi imaginat. La fel nici cerul. Dar pentru că vorbiți de îndurare: imaginați-vă că nu există iadul și că toți ajung în paradis. Atunci veți trăi veșnic alături de criminali, cei care în această viață v-au chinuit, și pe care dumneavoastră îi vânați. O imagine nu tocmai frumoasă, nu?

Clara nu răspunse.

— Cine conduce iadul, după părerea dumneavoastră? întrebă MacDeath. Există un gen de ierarhie, așa cum știm din operele din Evul Mediu?

— Există cei trei stăpânitori ai iadului, răspunse Don Alvaro. Satana, Lucifer și Asmodeus. Li se spune Triumviratul. Ei sunt cei mai bătrâni, cei mai puternici și cei mai periculoși dintre toți. Sunt menționați în primele scrieri ale Vechiului Testament. Au fost de față la răzvrătire. Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu.

— Eu gândeam că Satana și Lucifer sunt identici, spuse Clara.

Alvaro clătină din cap.

— Lucifer a fost cel mai strălucitor dintre toți îngerii. Totuși, el s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și a fost zvârlit în iad.

— Și Satana? Satana nu este Lucifer?

— Nu, nu este, chiar dacă nu corespunde doctrinei obișnuite. Dar padre Amorth și cu mine am descoperit asta în miile de discuții cu posedații și cu demonii.

— Gabriele Amorth a fost înaintașul dumneavoastră? întrebă mirat MacDeath. Fostul exorcist-șef al Vaticanului?

— Da. Și el a vorbit deseori cu demonii. Ca și mine.

— Și astfel ați descoperit că Satana nu este același cu Lucifer?

— Lucifer, spuse Don Alvaro în loc de răspuns, s-a ridicat ca cel mai mare dintre îngeri împotriva lui Dumnezeu. Satana a fost, de asemenea, un înger de rang înalt, dar el era altfel decât Lucifer. Mai calculat, mai crunt. Iar Lucifer a fost dublu umilit.

— În ce fel?

— După căderea în iad, nu a devenit stăpânul acestuia. John Milton, autorul cărții *Paradise Lost,* scria că este mai bine să stăpânești în iad decât să servești în cer. Dar aici nu avea dreptate. Pentru că lucrul acesta nu s-a întâmplat. Adevăratul stăpân al iadului nu a fost Lucifer, ci…

Clara îi încheie propoziția:

— … ci Satana?

— Așa este, confirmă Don Alvaro. Dumnezeu a făcut perfectă umilirea lui Lucifer.

— Și cine este al treilea în acest triumvirat?

Chipul lui Don Alvaro se întunecă.

— Unii îi spun Abaddon, rege al iadului. Pentru prima dată este menționat în *Cartea lui Tobias,* o scriere apocrifă, ce nu apare în toate versiunile Bibliei. Luther, de exemplu, a eliminat-o. Asmodeus se presupune că a îndemnat orașele Sodoma și Gomora la viciu și păcat, ceea ce, în final, a dus la distrugerea lor. Apocalipsa lui Ioan vorbește de o stea căzută din cer după ce îngerul Domnului a suflat a cincea oară în trâmbiță. Steaua avea cheia infernului, de unde la sfârșitul timpurilor vor ieși târându-se creaturile iadului și vor năvăli asupra lumii. Și regele acestor creaturi este Asmodeus.

El făcu o scurtă pauză.

— Și Asmodeus este pretutindeni, continuă el, jumătate pentru el, jumătate pentru Clara și MacDeath. Cât de des m-am întâlnit cu el…

Vorbea de parcă ar fi avut de-a face cu un vechi dușman.

— Și acest… Aveți informații chiar de la demoni? Clarei nu îi venea să creadă. Vorbesc ei cu dumneavoastră?

— Nu, oamenii vorbesc. Posedații.

— Deci ați aflat prin…

— Prin gura celor posedați, spuse Alvaro cât se poate de serios.

— Și de câte ori ați realizat aceste exorcizări?

Don Alvaro clătină din cap.

— Aproximativ de douăzeci de mii de ori.

Telefonul mobil al Clarei sună din nou.

Era tot Hermann.

Ea se simțea deja ca posedată.

28.

— Vă rog să mă scuzați un moment, se adresă ea lui Alvaro și lui Tomasso. Din păcate, slujba nu ne dă pace nici aici.

Ea răspunse apelului.

— Ce este, Hermann?

Se ridică și se duse la fereastră. MacDeath se apropie de ea și Clara cuplă difuzorul.

— Vești foarte proaste, spuse Hermann. Iarăși un stick USB plin de orori. Este de groază.

— Cine este Venturas?

— Isabel Venturas, patruzeci și doi de ani. După cât se pare, activează în domeniul farmaceutic. Oficial, este șefă la International Cell Laboratories, o firmă elvețiană specializată în implantul de hemoblaste. Firma face cercetări pentru ca paraplegicii să poată să meargă din nou și alte probleme de genul acesta. Ți-am trimis și o fotografie.

Clara deschise mailul și privi fotografia brunetei și foarte atractivei Isabel Venturas.

— Oficial, este vorba de implantul de hemoblaste, spuse Clara. Și neoficial?

Hermann făcu o pauză.

— Ai auzit de Robert White? întrebă el.

Clara clătină din cap.

— Nu.

— A retezat capul unor maimuțe Rhesus și l-a transplantat altora. Probabil cu scopul de a face cândva și oamenilor același lucru. În orice caz, nu a avut nicio reținere de ordin moral să efectueze aceste transplanturi de cap.

Clara se cutremură.

— Din ce știu eu, așa ceva nu a mers niciodată. Remarca îi aparținea lui MacDeath, care vorbea în microfonul telefonului mobil. Maimuțele au supraviețuit câteva zile. Apoi fețele și limba li s-au umflat și la puțin timp animalele au murit.

— Da, așa este. Dar de atunci a trecut ceva vreme, zise Hermann. Astăzi, medicina a făcut pași importanți.

— Cât de importanți?

— Astăzi se fac transplanturi de cap și la oameni, după cum se pare.

Clara strânse pumnii.

La oameni. Ce gând înfiorător. Un om se trezește din anestezie și constată că un corp străin are pe umeri capul său…

— Și unde este Venturas?

— Încă nu știm, spuse Hermann. Vă ținem la curent.

29.

Don Alvaro vorbise cu demonii. Iar din gura posedaților aflase secretele lor despre iad și chiar despre ei înșiși.

Se pare că și Clara avusese de-a face cu un demon, aflat permanent cu câțiva pași înaintea ei și căutând victime ce purtau în ele un secret funest. Aceeași situație era și cu Isabel Venturas.

— Odată, într-un avion, mi s-a întâmplat ceva straniu, povesti Don Alvaro, care în ciuda orei târzii părea proaspăt, ceea ce la vârsta sa era surprinzător. Afară era o noapte ca de tăciune. Pe vremea aceea eram mai tânăr și încă elev al lui Gabriele Amorth. În fața mea ședeau două prietene. Eu mă rugam, așa cum făceam zilnic. Clara privea statuia Mariei de pe servantă și rozariul pe care aceasta îl ținea în mână. Prelatul continuă: Am văzut-o pe una dintre fete întorcându-se pentru că o deranja rugăciunea mea și deodată am simțit acea forță tenebroasă. Atunci am știut că această fată era posedată.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Clara.

— Orice preot are puterea de a exorciza. Trebuie doar să aibă aprobarea

episcopului său pentru a profesa exorcismul, la fel cum un medic ori un avocat are nevoie de o aprobare oficială. Nu poate oricine să practice exorcismul cum vrea și când vrea.

Privirea lui alunecă pe o diplomă înrămată cu grijă, prin care fusese numit exorcist-șef al diocezei Roma. Purta semnătura episcopului Romei, al Cetății Eterne, care era chiar papa. Sigiliul acestuia se vedea în partea de jos a diplomei.

Don Alvaro continuă:

— Deci mă aflam în avion și fata aceea mă privea fix. Atunci am rostit cuvintele destinate să îl silească pe demon să se arate – în toată furia lui, înspăimântător și respingător de urât.

— Care cuvinte?

— *In nomine Iesu principe, manifesta*!

— Acestea ce înseamnă?

— În numele lui Cristos, arată-te!

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a petrecut ceea ce în italiană se cheamă *trance di possessione.* Clipa în care demonul ori spiritul necurat se înfățișează. De obicei, atunci se aude și bubuitul.

— Bubuitul?

— Da. Americanii îi spun *satanic growl.* Și fata scoase acest sunet profund. Prelatul îi privi pe Clara și pe MacDeath: știți filmul *Exorcistul*? Zgomotul pe care îl face micuța Regan?

Clara dădu negativ din cap, dar MacDeath confirmă. Tomasso confirmă și el.

Don Alvaro scoase un sunet ce venea din adâncul laringelui, mai profund decât un hău fără de fund, un sunet plin de disperare și gol. Putea probabil să îl imite, pentru că îl auzise atât de des de la posedați. Ori putea să pronunțe cuvinte care nu sunau a vorbă omenească. Niciuna dintre cele două variante nu o liniștea pe Clara.

De parcă Don Alvaro i-ar fi citit gândurile, acesta își opri privirea asupra ei.

— Acest sunet este totdeauna același. Când îl auzi, știi că persoana respectivă este posedată. La acest sunet, pupilele se ridică sau coboară, astfel că se mai vede doar albul ochilor. Este un semn că un spirit necurat a ocupat corpul respectiv.

— Și fata din avion a scos acel sunet?

— Cu o voce ce nu putea să îi aparțină. Și-a desfăcut centura de siguranță, a sărit în picioare deși avionul tocmai decola, s-a întors și m-a lovit în cap. A fost prima mea întâlnire cu demonul. După ce zâmbi cam crispat, adăugă:

Dar nu și ultima.

— Ați amintit de pupile, zise Clara. Are vreo însemnătate sensul în care se deplasează?

Ea se gândi că în medicina legală se vorbește despre așa-numitele poziții predilecte ale pleoapelor, după care se putea stabili dacă o persoană a fost sugrumată. Sângerările punctuale treceau drept semn de aplicare a violenței pe gât. De exemplu, sugrumarea, strangularea și spânzurarea.

Don Alvaro confirmă.

— Noi punem ușor două degete pe ochi și ridicăm pleoapele în anumite momente ale rugăciunii de alungare, explică el. Mai totdeauna ochii sunt albi. Apoi folosim cealaltă mână ca să vedem dacă pupilele sunt deplasate în sus ori în jos.

— Și care este deosebirea?

— Dacă pupilele sunt deplasate în sus, este vorba de spirite din grupul scorpionilor, al căror stăpân este Lucifer. Dacă sunt deplasate în jos, sunt spirite din grupul șarpelui. Stăpânul lor este Satana.

— Asta pare medicină legală, spuse Clara. Chiar ceva mai exotic.

— Hm… Fie că vă place sau nu, dar primele ritualuri de exorcizare sunt din secolul al VIII-lea. Deci am putea spune că noi suntem fondatorii medicinei legale, zise Don Alvaro zâmbind.

— În ce privește posedarea, este mai frecventă la femei ori la bărbați?

— La femei. Ele vor să meargă la esența lucrurilor, și de aceea ele, Alvaro își caută cuvintele, dau peste prieteni greșiți. Pentru că demonul se prezintă drept prieten.

— Acesta este singurul motiv pentru care femeile sunt mai numeroase? întrebă Clara.

— Nu, răspunse Alvaro. Când Satana ispitește femeile, ispitește totodată și bărbații. A făcut-o deja cu Adam și Eva. Femeile au mai multă influență asupra bărbaților decât invers. Chiar dacă nouă ne place să credem că este altfel. Preotul îl privi pe MacDeath cu ochii mijiți: Cel puțin Eva s-a lăsat ispitită de Satana, deci de un înger. Dar Adam, doar de Eva – o femeie. Întrebarea este care dintre ei a fost mai prost.

Telefonul Clarei se auzi iarăși.

— Scuze, ea se ridică și se depărtă câțiva pași. Da, Hermann, ce este? Unde este Venturas?

— Nu dăm de ea. Cu telefonul ei mobil se petrece ceva. Nu am găsit-o în niciunul dintre locurile unde am presupus că s-ar afla. Am apelat la Interpol. Pentru moment, nu putem face mai mult. Ea este undeva în Elveția. Mai mult nu știm.

Clara privi gânditoare în noapte prin fereastră, la cupola Bazilicii Sf.

Petru.

Și Isabel Venturas pare să fi săvârșit fapte îngrozitoare, de care nimeni nu trebuia să afle. Hermann i-a spus că voia să transplanteze capete umane, un gând abominabil, profund amoral, ba chiar o blasfemie.

Totuși, cineva știa de acestea. Și anume cel care în niciun caz nu avea voie să știe. Și acela o putea omorî pe Venturas într-un mod oribil.

— Așadar, femeia nu se află acolo unde ar fi trebuit să fie, concluzionă Clara. Ca și cum…

Hermann îi termină propoziția:

— … ca și cum cineva nu vrea ca ea să fie găsită. El coborî vocea și adăugă: Înainte de a termina el cu ea.

30.

Șoferul îi deschise lui Isabel Venturas portiera mașinii. Spitalul cu ziduri albe, îngrijite, se ridica maiestuos pe cerul iernii elvețiene.

— Am vorbit cu asistenta-șefă, spuse șoferul. Camera dumneavoastră este gata. Vă vom duce imediat bagajele sus. Puteți să luați o gustare.

O asistentă medicală cu păr negru și cu buzele acoperite cu ruj roșu îi întâmpină.

— Ne bucurăm să vă avem printre noi, doamnă Venturas. Dacă aveți nevoie de ceva, spuneți-ne, vă rog.

Străbătură culoarele lungi și elegante ale clinicii private. Era o clădire mică, dar bine dotată; totuși, Isabel se miră de cât de puțini pacienți văzu.

De parcă i-ar fi ghicit gândul, asistenta medicală spuse zâmbind:

— Noi avem o filosofie. Avem pacienți puțini, dar acestora le oferim întreaga noastră atenție.

Îi deschise ușa unei camere splendide.

— Medicul-șef vă primește imediat. După ce apar durerile, survine nașterea. Dacă doriți o naștere înainte de termen, se poate, spre exemplu, face cezariană.

Asistenta afișă din nou un surâs roșu ca cireașa.

— Mulțumesc, răspunse Isabel, și intră în spațioasa încăpere cu un mare pat.

Zâmbi.

Se simțea din primul moment ca acasă.

31.

— Bărbatul și femeia, spuse MacDeath. O temă de veșnică zăpăceală. A spus-o și Freud.

— Veșnică zăpăceală? Mai curând de haos fără soluție, zise Don Alvaro. Legământul de castitate și de celibat al preoților o fi el dur, dar scutește de multe. În orice caz, Satana a fost gelos. Este și acum. Și va fi mereu. Mai întâi pe Dumnezeu, apoi pe arhangheli, pe Cristos, pentru că era fiul Domnului, și în final pe oameni, pentru că fuseseră creați asemenea Domnului. El i-a combătut pe toți aceștia, pe toți i-a ispitit. La bărbat a reușit să o facă prin femeie.

— Ce se întâmplă cu cei posedați? întrebă Clara. Nu știa dacă trebuia să creadă toate acestea, dar pentru că se afla în fața unui înalt om al Bisericii și expert recunoscut, voia să se folosească de ocazie pentru a-și lărgi orizontul, cu toate că unele afirmații făcute de cei doi prelați i se păreau, elegant spus, absurde. Sunt definitiv posedați ori doar temporar?

— Chestiunea aceasta cu demonii și cei posedați trebuie imaginată ca situația celui bogat, care deține mai multe automobile. Bogatul este demonul.

— Iar automobilele sale sunt cei posedați?

Alvaro confirmă.

— Bogatul nu poate circula în același timp cu toate mașinile. Astăzi circulă cu un automobil, mâine cu altul. Atât timp cât circulă cu un posedat, acesta prezintă semnalmentele de posedat. Dar și ceilalți sunt posedați, pentru că, să zicem așa, fac parte din același parc auto. Altfel stau lucrurile cu demonii triumviratului – Satana, Lucifer și Asmodeus. Ei sunt capabili să posede în același timp mai multe trupuri.

— Câte?

— Mii.

— Și care sunt semnele posedării? întrebă Clara.

— Semnele clare sunt vorbitul în limbi necunoscute, limbi pe care cel posedat nu le-a învățat niciodată.

— Ce fel de limbi sunt acestea?

— Multe. Inclusiv limba lui Satana – latina inversă.

— Unii spun că posedații vorbesc în limbi străine doar când o altă personalitate a unei victime condiționate iese în față, zise MacDeath abordând o privire simultan interesată și critică.

— Posibil, ripostă Don Alvaro, dar indiferent câte personalități ar exista, asta nu explică de ce un posedat poate brusc să zboare, adică să leviteze.

— Ce se întâmplă la levitație? întrebă fascinată Clara. Oamenii chiar plutesc liber în spațiu?

— Da. Până la înălțimea de douăzeci de metri, a plafonului unei biserici. Am văzut eu însumi. Am văzut, de asemenea, un om care plutea șerpuitor prin încăpere. A fost cel mai bizar lucru care s-a petrecut sub ochii mei.

MacDeath se încruntă.

Don Alvaro aruncă o scurtă privire pe fereastră.

— Și mai este și aversiunea față de tot ce este sfânt, de cruce, rugăciuni, apă sfințită, Biserică. Însă cele mai sinistre sunt cazurile în care scuipă lucruri pe gură.

— Ce lucruri?

— Cuie, mici figurine, lame de ras…

— De unde provin obiectele acestea?

— Ele se materializează în gura posedatului. Puțin înainte de a fi scuipate.

— Poftim?

— Dacă acești oameni sunt examinați cu aparatul Röntgen mai înainte, obiectele nu se văd, Alvaro își căuta cuvintele, probabil că provin din iad.

Don Alvaro se duse la biroul său și alese dintr-un teanc o fotografie. În aceasta se vedea un cui ruginit, care semăna cu o piuneză cu care se fixează anunțuri pe avizier. Doar că era mult mai mare, mai întunecată și mai ruginită.

— Acesta se numește cui satanic. A fost scuipat de o fată de optsprezece ani, din Milano. Se întâmplă în timpul exorcizării. Uneori, aceste obiecte sunt scuipate de către cel posedat, alteori apar, pur și simplu, pe masă, venind de nicăieri.

— Ce se face cu aceste cuie?

— Nu trebuie să fie atinse. Trebuie distruse ori aruncate în foc. Sunt periculoase. Sunt adunate de sataniști. Există o piață neagră a acestor cuie. Ca și pentru ostiile sfințite, care sunt pângărite în timpul unor liturghii negre.

— Am auzit odată că spiritele necurate, dacă ele există, pot privi în viitor.

Don Alvaro clătină din cap.

— Nu, nu pot face asta, deși le place să o spună. Ele nu știu nimic despre viitorul absolut. Pentru asta ar trebui să existe în veșnicie, în absența absolută a timpului, acolo unde timpul se transformă în spațiu. Dar în veșnicie există doar Dumnezeu. Însă spiritele pot să spună ceva despre viitorul nemijlocit. Să spunem că dumneavoastră vreți să plecați peste două săptămâni în concediu. Un spirit ar putea ca, într-o ședință de spiritism, să spună unde veți pleca peste două săptămâni.

— Și de unde știe el acest lucru?

— De la alții, la care a tras cu urechea. Demonii pot să se deplaseze într-o fracțiune de secundă dintr-un loc al lumii într-altul. Vorbesc toate limbile. Ca spirite fără de trup, pot să viziteze orice loc și să tragă cu urechea la ce spune oricine. Și unul dintre spirite poate că a auzit ce ați discutat dumneavoastră cu o prietenă. Și astfel pare că poate prezice viitorul.

— Cu câteva cunoștințe poți face impresie, spuse MacDeath. Asta îmi amintește cumva de politicieni.

— Este în firea demonilor să-și dea importanță.

— Dacă așa stau lucrurile, zise MacDeath, și dacă pot fi documentate aceste fenomene, diavolul dovedește existența răului.

MacDeath părea să accepte în cele din urmă existența unui vinovat în haosul tuturor teoriilor despre boli, psihiatrie și relativism, chiar dacă acesta este un personaj satanic medieval.

— În același timp, ies din biserică mii și mii, deoarece cred că învățăturile acesteia au devenit irelevante. Dar dacă răul este atât de prezent, trebuie să existe și bunul, adăugă MacDeath.

Don Alvaro dădu din cap.

— După cum spunea papa Ioan Paul al II-lea: Cine nu crede în diavol nu crede în Evanghelie.

— De ce nu poți arăta răul, pentru a dovedi existența bunului? insistă MacDeath. De ce nu poți arăta posedații care scuipă cuie, pentru a dovedi existența lui Dumnezeu?

Clara îl studie pe MacDeath. Ca mulți oameni cu o cultură temeinică, și el s-ar declara recunoscător pentru orice indiciu care să plaseze existența supranaturalului în domeniul posibilului și să pună în discuție lumea sa științifică rațională. Ei nu discutaseră despre asta niciodată, dar probabil că și MacDeath făcea parte dintre oamenii cărora le-ar fi plăcut să creadă în ceva, dar nu puteau, și ar fi rămas recunoscători pentru oricare colac de salvare, chiar dacă ar fi provenit de la diavol.

Însă Don Alvaro clătină din cap.

— Calea cea zgomotoasă și agresivă este cea a diavolului, nu este calea Domnului. Ar fi frumos ca minunile să poată dovedi permanent existența lui Dumnezeu, dar ar mai fi aceea credință? Căci iată ce spune Paulus: „Însă credința este nădejdea la ceea ce se speră, și nu o îndoială cu privire la ceea ce nu se vede”. A spera și nu a vedea. Vorbitorul îi privi pe cei doi vizitatori, apoi adăugă: A ști nu înseamnă a crede. Luă din farfurie o măslină și continuă: Asta nu înseamnă că această idee nu le-ar fi trecut și altora prin cap. De exemplu, chiar Satanei. Iisus petrece patruzeci de zile în pustiu. Satana îi cere să transforme pietrele în pâine, însă Iisus rezistă și preferă să înfrunte foamea. Satana îi cere să sară de pe stâncă. Dacă Dumnezeu și-ar

salva fiul, s-ar săvârși o minune. Dar nu așa se tratează Dumnezeu.

— Dumnezeu preferă discreția? întrebă Clara.

— Da. Dumnezeu este ca organele corpului, care își fac toate treaba neobservate, până când unul cedează. Satana nu este ca aceste organe care funcționează ireproșabil și în liniște. Satana este ca dintele care face puroi, provoacă dureri groaznice și atrage toată atenția asupra lui, chiar dacă toate celelalte organe funcționează perfect.

— Doar liniștea este dumnezeiască? întrebă Clara, care deseori tânjea după liniște și căreia îi venea greu să suporte oamenii care discută tot timpul pe un ton ridicat și se laudă.

— Un arbore care cade, răspunse Don Alvaro, face mai mult zgomot decât întreaga pădure care crește.

— Iar un demon ocupă trupul unui om, pentru a-și face din el o unealtă?

— Corect, confirmă Don Alvaro.

— Ca la noi, spuse MacDeath. Avem de-a face cu un asasin care folosește tinere femei ca să omoare pentru el. Un asasin care se autodenumește Dragonul și se prezintă cu „Numele meu este Legiune”. Mai răsfoi documentele și dădu glas unei presupuneri: Bănuim că el se consideră asemenea lui Dumnezeu.

— El gândește că tot ce face este expresia voinței unei puteri mai înalte. Cunoașteți povestea cu Abraham și Isaac? Don Alvaro continuă după o scurtă pauză: Dumnezeu îi poruncește lui Abraham să îl jertfească pe unicul lui fiu, pe Isaac, pe muntele Moriah. Când Abraham îl leagă pe fiul lui de piatra pe care se aduc jertfele și înalță cuțitul, intervine îngerul Domnului și îi oprește brațul lui Abraham. Abraham trecuse testul de fidelitate față de Dumnezeu. Doar intervenția divină l-a oprit de la finalizarea jertfei.

Clara se gândi la exemplul dat de MacDeath, Albert Fish. Acesta credea că crimele pe care le săvârșea erau cerute de Domnul, pentru că altfel acesta l-ar fi oprit. Fish, care în nopțile furtunoase, urcat gol pe un deal și striga: „Eu sunt Cristos!”

— Atunci și asasinul nostru așteaptă…

— Așteaptă poate momentul în care intervine Dumnezeu, pentru a-i opri cuțitul. Sau așteaptă ca Satana să îl ia în regatul lui. Atât timp cât nu se petrece asta, crede că tot ce face este din voința Domnului. Sau a lui Satan. Atât timp cât nu îl oprește nimeni, voința lui este lege. Și ceea ce face este legitim. Cu poruncă de sus, ca să zicem așa. Pe buzele prelatului trecu fugitiv un zâmbet: Sau de foarte jos.

— Și înainte de a se întâmpla asta, nu va înceta? întrebă Clara.

— Eu nu îl cunosc pe ucigaș, răspunse Don Alvaro. Dar din experiența mea vă pot spune că… nu.

Don Tomasso dădu și el aprobator din cap.

— Am impresia că asasinul, spuse MacDeath, preferă victime care par nepătate, dar care totuși poartă povara unui păcat secret.

— Dacă este așa, acesta omoară mai mult răi, spuse Don Alvaro. Don Tomasso asculta atent. Cei care par buni. Aceasta este și calea prin care Satana acționează în lume. El este răul deghizat în bun.

— O parte a acelei puteri pe care răul o vrea permanent și pe care bunul o exercită, zise MacDeath.

— Foarte bine, spuse Don Alvaro. Îl cunoașteți, așadar, și dumneavoastră pe Faust. Însă Satana nu vrea doar răul, el îl creează. Și face în așa fel ca răul să pară bun. Ca el să corespundă mainstream-ului, cum se spune cu atâta drag astăzi. Fără părtinire.

— Criminalul omoară oameni răi, interveni Clara. Dar care este motivația lui?

Don Alvaro își mângâie barba:

— Poate că este moartea însăși.

— Moartea?

— Da, moartea. Și acum glăsuiesc asemenea unui om de știință care pune în cel mai radical mod sub semnul întrebării sensul tuturor străduințelor omenești. Tot ceea ce s-a realizat pe pământ s-a dus, este pierdut irecuperabil în ziua morții. Ceea ce a condus la faptul că religiile însele, ca sisteme interpretative inițiatoare de sensuri, tratează despre moarte. Trebuie să urmeze ceva morții. Nu se poate ca totul să se piardă.

— Pentru cei care ajung în cer urmează totuși ceva plăcut, spuse Clara, și se lăsă pe speteaza scaunului, în timp ce MacDeath mesteca gânditor o măslină, după care luă și o gură de vin roșu.

— Este corect, zise Don Alvaro. Ei nu mor cu adevărat, pentru că Cristos a murit reprezentându-i și a mântuit omenirea păcătoasă. Dar mai există și ceilalți. Cei blestemați. Pentru ei există în Apocalipsă două morți. Prima și a doua moarte.

Clara revăzu cu ochii minții toți morții care îi apăreau noaptea în vis. Îi era de ajuns că aceștia muriseră o dată.

— A doua moarte, continuă Don Alvaro. Această noțiune apare prima dată în *Cartea Morților,* la egipteni. Cei care au dus o viață păcătoasă și care au fost blestemați de Osiris, după moarte sunt înfulecați de un șarpe uriaș. În *Cartea Morților,* această moarte după moarte este denumită „a doua moarte”. Și Apocalipsa vorbește despre așa ceva. La sfârșit, Satana și vasalii lui, împreună cu cei blestemați, sunt aruncați în focul veșnic. Degetele lui alunecară peste paginile Bibliei din care citase anterior. *Și cei blestemați vor fi aruncați în focul gheenei, ce ardea din pucioasă. Aceasta este cea de-a*

doua moarte.

— Criminalul, reveni Clara, ce urmărește? Vrea ca victima lui să ajungă în iad?

— Există teorii conform cărora în iad nu ar exista legi, dar că oamenii cei mai răi vor urca în ierarhia iadului. În iad, fiecare îl chinuie pe celălalt, fiecare este omorât, moare și învie în ziua următoare, pentru a fi din nou chinuit și omorât. Un veșnic circuit al groazei. Cu cât cineva a omorât în viața lui mai mulți oameni, cu atât mai sus ajunge. Mai demult se pleca de la premisa că și sinucigașii ajung în iad precum criminalii. Între timp, Biserica a renunțat la opinia aceasta, însă de-ar fi așa, cei care își iau singuri viața ar ajunge jos de tot în ierarhie. Ei au fost capabili „doar" să își ia propria viață, nu au fost suficient de tari să ia viața altcuiva. Dar cei care au ucis oameni mulți ajung sus în ierarhie.

Tomasso se uită la Don Alvaro și se încruntă.

— Și criminalul nostru, ucigând pe cei cumpliți, devine mai cumplit decât aceia? întrebă Clara.

— Asta nu este un lucru obișnuit, dar este un fenomen cunoscut care trezește fanteziile de atotputernicie ale asasinilor în serie, interveni MacDeath. John Berkowitz susținea că ar fi posedat de un câine al vecinilor. Și visa ca victimele lui, după moartea sa, să i se supună într-o lume de după moarte.

Don Alvaro clătină din cap.

— De spiritul unui animal, chiar de ar exista un asemenea spirit, nu poți fi posedat. Dar visul de a stăpâni sclavi în iad l-au avut și arhanghelii rebeli.

— Și Dennis Rader, care se autodenumea „BTK – Killer", visa la un bizar „iad S&M", în care victimele lui trebuiau să îi satisfacă perversele-i fantezii, spuse MacDeath.

— BTK? întrebă Don Alvaro.

— BTK vine de la Bind, Torture, Kill. Rader era un criminal sexual pervers extrem de periculos, care își lega victimele, le tortura, le abuza și le omora. În paralel, era un tată de familie normal. FBI-ului i-au trebuit decenii până să îl prindă.

Don Alvaro dădu din cap.

— Văd, prietene, că circulăm în lumi ostile asemănătoare.

— Și asta speră și criminalul nostru? reveni Clara la tema discuției. Ca victimele sale să ajungă în iad, unde să dispună de ele după moarte?

— Da. Ar putea fi un motiv. Astfel asigurându-și un loc foarte sus în ierarhia iadului. Poate sperând că va deveni chiar un arhidemon.

Tomasso, care tăcuse tot timpul, își drese încet glasul.

— Este posibil? întrebă Clara. Pentru un om?

— Încă nu a fost nimeni acolo, ripostă Don Alvaro arătând în depărtare cu un gest al capului. Dar la Judecata de Apoi sfinții și răposații vor ocupa în cer locurile arhanghelilor care după răzvrătirea lui Satana au fost aruncați în iad și ale căror locuri sunt libere acum. Dumnezeu i-a creat pe oameni și pentru a-i face succesori ai îngerilor care l-au dezamăgit.

— Și asta se poate întâmpla și în iad?

— Există legende conform cărora arhidemonii care nu sunt destul de răi pot fi înlocuiți de oameni. Acesta ar putea fi un motiv al Dragonului.

Tomasso își drese din nou glasul, de data aceasta mai tare.

Clara privi scurt afară la noaptea întunecată ca smoala, apoi se uită la Don Tomasso. Probabil că nu l-ar critica niciodată pe maestrul său, dar acum părea că ar avea o altă opinie. Și trebui să accepte și ea că o planificare pentru „după moarte" era un motiv extrem de exotic. În orice caz, Don Alvaro părea să creadă în așa ceva, însă bătrânul exorcist îi părea Clarei, în anumite privințe, prizonier al gândirii medievale.

— O motivație care merge dincolo de moarte? întrebă ea.

MacDeath clătină din cap.

— Flăcăul ar trebui să țină seminarii despre gândirea pe termen lung.

Clara îl privi aspru. În acel moment, îi sună din nou telefonul.

32.

Era dimineața devreme.

Isabel Venturas se trezi.

În capătul celălalt al vastei încăperi zări o masă aranjată festiv, cu o față de masă albă, tacâmuri din argint, o farfurie mare, un șervet decorativ împăturit artistic, un pahar de vin sclipitor și o carafă cu vin roșu.

Lângă acestea erau un reflector, o cameră video și un ecran pe un stativ.

Ce-i cu astea? O surpriză?

Doar medicii știau că, fiind însărcinată, nu avea voie să bea alcool.

Atunci se deschise ușa.

Văzu un bărbat în halat alb de medic, care împinse în cameră o masă pe roți argintie pentru servit, acoperită cu o pânză albă, ca și cum dedesubt s-ar fi aflat ceva ce ea nu avea voie să vadă.

Să nu vadă încă.

În mod ciudat, bărbatul avea niște ochelari negri, așa încât Isabel nu putea să îi zărească privirea. O barbă tăiată scurt îi încadra gura încleștată cu putere. Ușa se închise după el cu zgomot.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Isabel. Medicul?

Pe chipul străinului trecu fugitiv un zâmbet:

— Nu tocmai.

33.

Clara recunoscu numărul apelantului.

Era Hermann.

— Suntem pe punctul să o localizăm pe Venturas. Peste puțin timp vom afla unde se află. Este undeva în apropiere de St. Moritz. Am urmărit-o prin GPS-ul mașinii ei de serviciu, dar nu putem stabili exact locul. Nu putem să îi localizăm telefonul mobil. La firmă apare o adresă falsă. Rămâi pe recepție, da? Te anunțăm imediat ce aflăm ceva.

— În orice caz, femeia se află în pericol, spuse Clara pe un ton precipitat. Imaginile de la bestiala asasinare a lui Franco Gayo îi reapărură în fața ochilor. În mare pericol! Mă auzi, Hermann? Se pare că este pe lista viitoarelor victime ale nebunului acela, Dragonul.

— Organizăm prin Interpol un zbor în Elveția pentru tine și MacDeath. Mai spune-mi o dată unde te afli. Vă va lua un elicopter. Iar noi îi vom anunța pe colegii elvețieni. Este în regulă?

— OK. Să sperăm că nu este prea târziu.

Ea închise telefonul și se adresă celor trei bărbați:

— A lovit din nou. Trebuie să plecăm imediat.

Alvaro și Tomasso făcură ochii mari.

— Puteți rezolva rapid cu transportul?

Clara îi întinse telefonul lui MacDeath. Acesta coborî în grabă scările cu aparatul, pentru că în curte semnalul era mai bun. Don Tomasso îl urmă. Clara mai rămase. Simțea nevoia să vorbească încă două, trei minute cu Alvaro. Mai era ceva ce voia să îi spună acestuia sau să audă de la acesta.

Don Alvaro rămase o vreme lângă fereastră, apoi se întoarse către Clara.

— Este neobișnuit ca la o astfel de anchetă să lucreze o femeie. Am avut deseori de-a face cu comisariatul din Roma când a fost vorba despre crime cu ritual satanic. Dar acolo cei mai mulți comisari sunt bărbați.

— Și? întrebă Clara. Vreți să spuneți că este un avantaj ori un dezavantaj?

— Poate fi un avantaj, chiar dacă eu am o profesie în care pot activa doar bărbați. El zâmbi scurt și adăugă: Cred că femeile pot fi investigatoare de succes. Știu să asculte mai bine și nu decid pripit.

— Asta este adevărat. Când te grăbești în luarea unei decizii, sunt șanse

mari să o iei pe o pistă falsă. Ceea ce îl ajută, firește, pe făptaș.

— Făptaș și victimă, zise Don Alvaro. Victimelor care vin la mine li se citește frica pe chip, teama că răul revine, că nu își vor mai aminti nimic, că vor fi în puterea unei forțe străine.

— Mă întreb mereu de ce li se întâmplă doar unora, spuse Clara jumătate pentru sine, jumătate pentru Don Alvaro. Deși nu am fost niciodată acolo, mă gândesc întotdeauna la savanele din Africa, mai exact la sursele de apă din mijlocul savanelor. Antilopele se duc acolo ca să se adape și de ele se apropie un leu înfometat. Miroase. Observă. Știe că acolo sunt antilope. Știe de care trebuie să se apropie, la care are șanse mai mari. Simte slăbiciunea, nesiguranța, teama instinctivă. Caută animalul cel mai potrivit. Îl urmărește, îl prinde, îl omoară și îl mănâncă.

— Și, ca să spunem așa, dumneavoastră supravegheați sursele de apă din oraș?

— Din păcate, nu pe toate. Mi-aș dori să am timpul necesar. Sursele actuale de apă sunt mallurile, parcurile, străzile cu magazine, toate locurile în care, din cauza anonimatului și a uniformității maselor, ei nu pot fi văzuți. Lovesc din întunericul nopții, în care se retrag apoi cu victima, ca și cum i-ar înghiți pământul.

— Unii îmi spun vânător de demoni, spuse Don Alvaro. Poate că și dumneavoastră sunteți tot așa.

— Ne putem numi vânători de suflete. Pătrundem în gândurile monștrilor. Eu totdeauna încerc să gândesc la fel ca făptuitorul. Merg în locurile unde s-au petrecut lucruri îngrozitoare și încerc să îmi imaginez cine ar fi putut fi și cum ar putea fi el. Dacă eu aș fi fost făptașul, leul, pe cine aș fi ales? Și uneori sunt aproape sigură că văd una dintre posibilele victime, oameni despre care cred că ar fi putut deveni victime. Uneori, reușesc să îi protejez, dar de cele mai multe ori nu reușesc. Pentru că ce dovadă am în afară de faptul că sunt convinsă că persoana respectivă se află în mare pericol? Pentru că este mai înceată decât celelalte antilope, ca să rămânem la comparația mea? Deoarece cred că leii o vor sfâșia? Poate pentru că se va întâmpla așa pentru că așa trebuie să se întâmple?

— Atunci nici nu aveți cum să o protejați, zise Don Alvaro. Ca și mine. Putem câștiga o bătălie, dar nu un război. Nu singuri.

Clara dădu din cap.

— Leii vin mereu. Ei vânează, ucid, mănâncă. Dacă s-ar face o analiză la făptuitori și lei, s-ar putea măsura cu siguranță aceleași impulsuri. Și îi îmboldește nu doar foamea, ci și plăcerea de a prăda și pofta de carne. Ezită puțin, apoi continuă: Doar că leii noștri sunt uneori camuflați. Adevărații lei nu cunosc cruțarea, ei acționează ca toți leii, conform naturii lor. Leii noștri

nu fac asta.

Alvaro o privi mai atent.

— Am avut odată un caz, începu Clara să povestească, cu un fost șofer de ambulanță. Bărbatul își făcuse o ambulanță falsă, avea halat de medic, tot. Era un ucigaș de copii. Într-o zi s-a dus într-o zonă comercială din Berlin, în Neukölln, cu o mască neagră pe față. S-a apropiat de o fetiță și a lovit-o din spate lăsând-o fără cunoștință. Pe urmă a dispărut. Masca a ascuns-o într-o pungă.

— Ce s-a petrecut apoi?

— Părinții au chemat ambulanța, care a sosit imediat și a luat fetița. Doar că medicul nu era medic, ci…

Don Alvaro înțelese pe loc:

— … ci criminalul?

— Da. Era bărbatul care lovise fetița, ca părinții să sune la ambulanță. A ajuns la fața locului înainte de sosirea adevăratului medic. Pentru că oricum era acolo. De aceea a ajuns imediat. Părinții l-au privit în față pe asasin și el le-a luat copilul… sub ochii lor. Habar nu aveau. El știa lucrul acesta și a gustat momentul. Fata a dispărut.

Clara privi afară în noapte Cetatea Eternă.

— Așa cum spuneam, leii mei se camuflează. Asta este deosebirea. Leul adevărat este însă mult mai prost.

— Ei nu o fac pentru că trebuie să o facă, ci pentru că vor să o facă? întrebă Don Alvaro.

— Exact, adevărații lei omoară de foame, oamenii omoară de plăcere.

Coborâră împreună în curte, unde primii zori apăreau sfioși.

— Deci dumneavoastră prindeți infractorii încercând să vă transpuneți în situația lor, constată Don Alvaro.

— În acest fel, încerc să ajung la făptuitor, îl corectă Clara. Însă, de fapt, perspectiva victimei este mai importantă. Trebuie să recompui scena în minte, să știi cum s-a simțit victima, să reconstitui frica, reacțiile, strigătele. Clara nici nu remarcă faptul că trecuse la „tu”. Cum a fost când agresorul a scos pistolul ori cuțitul? Când a făcut asta? În ce moment al zilei? Unde? Trebuie să simți durerea când intră cuțitul, cum îi rupe chiloții victimei, cum îi desface picioarele. Ce a văzut victima în acel moment? A fixat cu privirea un punct de pe tavan? Poate că a lăsat în urmă ceva ce voia să fie găsit? Cum este să țipi de frică și de durere, cât poți de tare? Trebuie să simți totul ca și cum tu ai fi trăit momentele. Trebuie să încercăm să ne imaginăm suferința victimei. Ezită un moment, apoi adaugă: Ca să îl prinzi pe făptaș, trebuie să devii tu victimă.

— Îi salvezi pe alții, suferind tu însuți, poate chiar murind, spuse Alvaro

gânditor. Chipul lui sclipea în lumina primelor raze ale soarelui. Uneori, trebuie să fim mai slabi decât suntem pentru a obține ceva, nu?

Clara confirmă.

Priviră o vreme cum soarele se ivea de după nori spre est și cum anticele coloane și turnuri aruncau umbre lungi la primele lumini ale noii zile.

— Nu cunosc povestea dumneavoastră, spuse în cele din urmă Don Alvaro, dar vă place să deveniți victimă, pentru a apăra o altă victimă. Este ceva din trecutul dumneavoastră, nu? Ca o umbră sumbră care vă întunecă privirea.

Clara dădu afirmativ din cap.

Alvaro întinse mâna și o mângâie ușor pe obraz. Ea simți cum din colțul ochiului i se prelinge o lacrimă.

— Exorcismul nu poate fi de folos împotriva anumitor demoni, continuă Don Alvaro și îi luă mâna Clarei. Pe unii demoni trebuie să îi combați singur. Uneori, e bine să fii slab, pentru a deveni mai puternic. Uneori e bine, pur și simplu, să îl lași pe Dumnezeu să lucreze.

MacDeath urcă pe trepte cu telefonul mobil în mână. Tomasso se afla în spatele lui, cu chipul împietrit.

— De la LKA Berlin, spuse MacDeath. Au localizat-o pe Isabel Venturas.

— Unde se află?

— În clinica privată St. Clemens din Elveția. Mai exact, în St. Moritz. Comisariatul ne-a pus la dispoziție un elicopter.

— Când ajunge?

MacDeath își consultă ceasul.

— Dacă avem noroc, peste cinci minute.

34.

— Dumneavoastră sunteți medicul?

Venturas nu își mai putea ascunde teama din glas.

— Nu tocmai, răspunse bărbatul în halat alb și cu măsuța argintie pe roți, acoperită cu un cearceaf alb.

— Dar cine sunteți, fir-ar…?

Venturas încercă să se retragă spre capătul patului, când bărbatul se îndreptă către ea.

— Dumneavoastră ce vedeți? întrebă el. Ce vedeți?

— Ce văd?

Ea tremura încercând să se ridice.

— Nu știți? întrebă bărbatul. Atunci am să vă spun ce văd eu.

El se apropie încet, împingând măsuța cu roți și rostind câte o propoziție la fiecare pas. Fiecare propoziție îi dovedea Isabelei Venturas că acest bărbat era nebun. Nebun și înspăimântător.

— Eu văd, rosti el pășind, eu văd suflete pierdute care urlă după mântuire în Mahlstrom-ul Satanei. Văd, el se întrerupse un moment, în timp ce pe Isabel Venturas o usturau ochii din cauza sudorii fricii, eu văd o cameră. În ea sunt doi oameni. Mai făcu un pas și continuă: Unul dintre ei este întins, celălalt nu.

Mâinile bărbatului țâșniră rapid. Îi blocă Isabelei brațele cu o mișcare dibace.

Isabel intră în panică. O panică atotcuprinzătoare ca o groapă plină cu catran în care fusese aruncată.

— Unul tace, continuă bărbatul, în timp ce celălalt vorbește.

Bărbatul ridică cearceaful de pe masa argintie. Pe chipul lui se citea bucuria pentru plăcerea sadică pe care și-o pregătea.

— Unul moare, celălalt nu.

Isabel Venturas zări peste abdomenul ei bombat suprafața mesei.

Pe masă erau instrumentele.

Înainte de a-și pierde cunoștința, mai auzi încă o dată cuvintele lui:

— Unul moare, celălalt nu.

35.

Elicopterul ateriză șuierând în lumina soarelui care se înălța în piața din fața marelui zid. Un stol de păsărele se ridică și zbură către cupola sclipind roșiatic a Bazilicii Sf. Petru.

MacDeath o luă înainte cu Don Tomasso, care îi strigă pilotului câteva cuvinte în italiană. Acesta dădu din cap în timp ce vorbea la o stația radio din care se auzeau pârâituri.

Clara privi palele rotorului care vuiau, miji ochii din cauza soarelui și se întoarse către Don Alvaro, căruia lumina îi cădea pe față. Privi cu ochii obosiți de nesomn spre cer, își întoarse privirea apoi către Clara și îi luă încă o dată mâinile într-ale sale.

Clara resimțea și ea oboseala nopții de veghe și în ochi îi apărură lacrimi. Strânse cu putere mâinile preotului.

— Și apostolul Pavel a fost supus la cazne de către un demon. Și s-a rugat Domnului pentru alinare, îi spuse Don Alvaro.

— Și ce răspuns a primit?

Alvaro tăcu câteva momente, apoi vorbi:

— Dumnezeu a spus: „Mulțumește-te cu mila mea. Când vei fi slab, în tine va fi puterea lui Cristos”.

Clara se gândi la slăbiciunea ei, la trauma suferită în copilărie, la pierderea surorii ei, Claudia. Era o slăbiciune pe care încerca să o transforme în putere vânând lepădături care săvârșeau lucruri abominabile, cum a fost și uciderea Claudiei. Se gândi la dragonul despre care povestise Don Alvaro. Dragonul care mâncase copilul Mariei. Dragonul care i-o luase și ei pe Claudia. Un asemenea dragon vânează și ea acum din nou.

Privi elicopterul și îl văzu pe MacDeath urcând și făcându-i semn să vină. Don Tomasso stătea sub palele rotorului și privea cu ochii mijiți soarele dimineții.

Clara se întoarse iarăși către Don Alvaro, care îi spuse:

— Uneori este mai bine să te lași pradă slăbiciunii. Puterea pe care o iei din afară se poate întoarce împotriva ta.

Clara se uită la chipul exorcistului, scăldat în razele ca de foc ale soarelui la răsărit, apoi își plimbă privirea peste colina inundată de lumina aurie. Alvaro de la Torrez îi strânse mâna pentru ultima oară. Clara abia îi auzi vocea acoperită de zgomotul motorului:

— Forța lui Dumnezeu stă în slăbiciune.

Clara îi zâmbi, se desprinse și urcă tăcută în elicopter, care se ridică spre cer. Sub ei se deschise priveliștea unică a bisericilor și cupolelor Romei cuprinse parcă de flăcări în soarele dimineții.

Departe, zări valea și balustrada din piatră de unde Don Alvaro îi făcea semne cu mâna. Un singur punct negru în vălmășagul de turnuri și creneluri. Deveni tot mai mic și apoi dispăru.

Atunci mai auzi încă o dată cuvintele „Forța lui Dumnezeu stă în slăbiciune”.

•

Elicopterul se îndreptă spre nord, printre nori negri și vârtejuri de zăpadă, până când ajunse deasupra neprimitorilor munți elvețieni, care se desfășurau de-a lungul traseului ca niște coloși încremeniți. Vârfurile sclipeau printre nori, ridicându-se peste deșertul de zăpadă și ceață, străine de grozăviile care se petreceau jos.

Dar cu fiecare kilometru, Clara își dădea tot mai bine seama că acolo se petrecea o oroare, se afla în desfășurare, devenea tot mai urâtă și aștepta să o înghită cu totul.

36.

Clinica privată St. Clemens se înălța maiestuoasă pe o colină aflată în mijlocul munților. Și totuși impresia de tihnă era înșelătoare.

Ajunseseră prea târziu. Dincolo de zidurile clinicii se cuibărise deja oroarea.

Pe Clara și pe ceilalți îi cuprinsese groaza încă de la sosire. În pivniță fuseseră legați și uciși angajații clinicii. Podeaua era alunecoasă din cauza sângelui cald încă. Criminalul aproape îl decapitase pe medicul-șef.

Totuși, ei nu aveau acum timp pentru aceste victime. De ele se va ocupa poliția elvețiană. Clara și ceilalți trebuiau să afle mai întâi ce se întâmplase cu Isabel Venturas. Poate că aceasta mai trăia. Ori poate că ucigașii erau împreună cu aceasta.

Sau poate că era deja moartă, ucisă ca și Franco Gayo.

Cercetară clinică împreună cu polițiștii elvețieni, coridoarele lambrisate, camerele luminoase și spațioase înșirate în linie, livingurile, saloanele de tratament și terasele. Se afundau în clădire, care se deschidea ca o gură gata să se repeadă să îi înghită după ce vor fi pătruns destul de adânc, în măruntaie.

Pentru că acolo era ceva. Clara simțea. Era ceva ce îi aștepta.

— Aici este, spuse unul dintre polițiști. Conform planului, aici este camera în care a fost cazată Frau Venturas.

Ușa era încuiată, iar cheia era ruptă în broască.

— Suntem în fața ușii, anunță Clara în stația radio. Acum intrăm. Over.

— Mult noroc. Over, îi răspunse o voce în stație.

Clara agăță aparatul la centură.

Polițiștii elvețieni forțară ușa cu un berbec, care sări cu zgomot din țâțâni.

O ușă este uneori o intrare într-o altă lume. În acest caz, era o ușă către o lume care nu ar fi avut voie să existe, nu trebuia să existe. În spatele ei se aflau lucruri pe care nu trebuia să le vezi. Lucruri care ai vrea să fie un coșmar, să dispară când te vei trezi țipând. Dar aveai să constați că chiar dacă ai țipat, visul nu s-a încheiat. Pentru că nu era doar un vis urât. Pentru că realitatea poate să fie mai brutală decât orice coșmar.

Clara cuprinse totul într-o scurtă privire. Un moment, imaginile de groază licăriră, ivite din umbră, și dispărură din nou așa cum apăruseră.

Erau imagini ale unei nopți care nu cunoaște dimineața.

O masă. Un pat. Un ecran.

Și sunetul. Un sunet înspăimântător.

Clara văzu mai întâi masa cu fața de masă albă, decorată festiv. Cuțite și

furculițe, o sticlă cu vin roșu, o carafă cu apă. Apoi privirea îi căzu pe ecran. Pe ecran, un film alb-negru. Clara văzu cum cineva trăgea ceva în țeapă, ducea la gură și fălcile mestecau. Văzu dinții cariați, strâmbi și încovoiați ca niște pietre funerare tocite de ploaie, vânt și soare. În difuzor se auzeau zgomotul făcut de buze, scrâșnetele dinților și înghițiturile râgâite când gura schimonosită devora carnea caldă încă.

Privirea îi alunecă din nou pe masă, ca și cum ar fi știut că lucrul cel mai oribil fusese rezervat pentru final. Pe masă era o farfurie mare. Pe ea, resturi de ceva mic. Privi oasele roase și ceva ce aducea a coaste.

— Clara? răsună o voce în stația radio. Este totul în regulă? Over.

Nu reacționă.

Privirea i se opri pe pat. Acolo era întinsă ea.

Femeia pe care voiau să o găsească. Picioarele îi erau legate de pat, chipul îi era schimonosit într-un rânjet diabolic, pentru că cineva îi decupase buzele. Încheieturile mâinilor erau legate cu fixatoare de cabluri, iar mâinile îi erau prinse cu două cuie mari într-un gest blasfemie de rugăciune.

Cu picioarele îndepărtate, Isabel Venturas era întinsă pe așternutul îmbibat cu sânge roșu-maroniu.

Ea trebuia să fie. Recunoscu femeia din fotografie, cu toate că avea buzele retezate. Pântecul îi era tot o rană roșie-neagră. Capul îi era răsucit, sprijinit de perete, cu ochii holbați într-o expresie de groază indescriptibilă.

Alături de pat se afla o măsuță argintie. Pe ea, scalpetul. Și un clește lung.

— Clara, ce se întâmplă? se auzi printre paraziți vocea din stația radio. Răspundeți. Over.

Încercă să vorbească. Dar privirea îi reveni asupra mesei, asupra farfuriei. Asupra farfuriei, asupra resturilor pline de sânge, care nu ar fi putut să existe, nu ar fi avut voie să existe.

Apoi văzu chipul aflat lângă farfurie. Adică ceea ce ar fi trebuit fie odată un chip, și care acum avea ochii închiși.

— Clara, ce se întâmplă? Mă auziți? Over.

Nu putea să vorbească. Nu putea să facă nimic. Morții. Mult prea mulții morți, gândi ea în timp ce expresia de pe micuța și neterminata față i se lățea în suflet ca un fier roșu al iadului, aruncând-o într-un abis fără de capăt al groazei.

Strânse cu putere stația radio și se chinui să rostească ceva. Apoi nu a mai putut să își rețină greața și oroarea. Îngrozită de ceea ce se văzu, vomită pe podea. Forța de care ar fi avut nevoie ca să vorbească o părăsi.

— Dar… Dragonul, reuși în cele din urmă să mai spună cu o voce stinsă în timp ce imaginile acestui scenariu monstruos ca exploziile unor bombe atomice îi defilau în fața ochilor iarăși și iarăși.

Masa, femeia, ecranul… capul. Cu ultimele puteri, mai rosti câteva cuvinte, înainte să amuțească.

— Dragonul… El a… copilul ei… l-a înfulecat.

A TREIA CARTE

FOCUL VEŞNIC

Și cei blestemați au fost aruncați în iazul de foc
și pucioasă. Și vor fi chinuiți în vecii vecilor.
Aceasta este cea de-a doua moarte.

Apocalipsa 20, 10

1.

Winterfeld stătea în biroul său, rezemat de calorifer, de care se îndepărta de câte ori i se făcea prea cald, pentru ca după scurt timp să revină. Hermann ședea la biroul lui Winterfeld, în față cu un teanc de documente și cu laptopul lui, pe care încărcase conținutul misteriosului stick. MacDeath se afla în fața lui Hermann, în timp ce Clara se plimba nervoasă în sus și în jos. Imediat ce revenise din Elveția, fusese chemată la Bellmann. Acum era momentul ca și Winterfeld să afle totul.

— Deci acest asasin își face în continuare de cap? întrebă Winterfeld. Omoară oameni cu secrete sumbre?

— Nu tocmai, răspunse Clara. Omoară oameni care exercită funcții sociale în mod exemplar, dar în realitate fac mult rău. Ca Gayo și Venturas.

— Și speră ca astfel…?

— … după moarte, să fie stăpânul acestor oameni ai răului. Și să fie promovat de Satana ca arhidemon.

— Frumos început. De la cine știți astea?

— De la Alvaro de la Torrez.

Winterfeld scoase un șuierat.

— Majoritatea oamenilor nu știu ce vor, dar acest psihopat are un plan pe termen lung. Se îndepărtă puțin de lângă calorifer, dar reveni imediat adăugând: Dacă acest exorcist are dreptate.

Clara ridică din umeri.

— Prea multe surse de informare nu avem, așa că a trebuit să apelăm la ceva exotic.

— Torrez s-a confruntat mai des cu așa ceva? întrebă Winterfeld. La Roma ori în altă parte?

— În orice caz, el așa susține.

— Și Venturas a intrat în vizorul acestui Dragon pentru că ar fi făcut lucruri rele, groaznice?

Winterfeld se uită la Hermann.

— Da. Ea încearcă să realizeze o afacere prin care…

— Ajungem și acolo mai târziu. În orice caz, acesta este motivul pentru care a devenit victimă?

Acum, Winterfeld îi privi pe Hermann și pe Clara.

— Așa se pare, răspunse Clara.

— Demențial. Răul cu înfățișare umană luptă de partea binelui, folosind mijloace cum nu se poate mai rele. Astea nu se leagă, nu? Oricum, acesta este un aspect interesant, cu care nu m-am mai întâlnit. Winterfeld răsfoi dosarele, apoi continuă: Dar *first things first.* Să revenim la cauzele morții. S-a stabilit de ce a murit Venturas?

— Medicul legist din Zürich presupune, zise Clara, că Dragonul nu a îndepărtat placenta din uter după cezariana realizată de mântuială și femeia a murit din cauza hemoragiei.

— Eu credeam că placenta se resoarbe de la sine după naștere, spuse Winterfeld. Sau asta este una dintre erorile mele bărbătești în ce privește funcționarea corpului femeiesc?

Clara răspunse:

— Posibil. În orice caz, această întrebare am pus-o și eu colegilor. Se pare că asta se întâmplă numai la nașterile normale, la cezariene, placenta se scoate de obicei și imediat uterul se masează, pentru a se strânge și a înceta sângerarea. Ea făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Rămâne fără răspuns întrebarea dacă Dragonul a știut lucrul acesta. Poate că nebunul a vrut doar să o chinuie, el… Se opri, pentru că îi venea greu să pronunțe următoarele cuvinte: … în timp ce el îi mânca copilul sub privirile ei. Slavă Domnului că ea nu a mai apucat să vadă asta.

Clara revăzu scena în minte. Asasinul filmase scena. Tot ce făcuse cu Isabel Venturas. Și cu copilul ei. Când i-a povestit pe scurt lui Bellmann desfășurarea faptelor, Clara fusese pe punctul de a vomita din nou.

Acum, autoritățile elvețiene trebuiau să pună capăt acestei orori. Poate că și aceasta era o tactică a Dragonului: să lovească în state diferite ale Europei, în Germania, Elveția, poate curând în Italia, pentru a da de lucru cât mai multor investigatori și a complica astfel situația.

La clinica St. Clemens își găsiseră moartea trei medici și cinci surori medicale. Aceștia fuseseră de-a dreptul măcelăriți, precum Isabel Venturas

și copilul ei. Victimele colaterale îi fuseseră încă o dată total indiferente asasinului.

În FBI se spunea la așa ceva „D.O.A”. Dead on Arrival.

Poliția elvețiană reușise să captureze doi dintre sataniștii Dragonului, „locuitori ai focului”, și să îi închidă. La întrebarea autorităților polițienești germane, elvețienii au răspuns că pentru cei doi sataniști, care se îmbrăcau doar în negru, era un chin să poarte uniforme albe în timpul arestului preventiv. Legat de faptă, cei doi nu declaraseră nimic, ci se hliziseră tot timpul. Probabil că erau doar niște marionete manevrate de Dragon, cu misiunea a fi cât mai agresivi pentru a produce investigatorilor un șoc cât mai puternic.

Mai mulți sataniști se sinuciseseră după atacul de la clinică. Pe zăpada însângerată arătau ca niște păpuși negre.

— Din ce făcea bani Isabel Venturas? întrebă Winterfeld. Știi ceva amănunte, Hermann?

Acesta căută în calculatorul său.

— Conform site-ului ei și a prezentării companiei, se pare că încearcă să creeze o lume mai bună prin cercetarea hemoblastelor. Voia ca paraplegicii să poată să meargă din nou, la fel cei imobilizați în scaune cu rotile sau alți invalizi. În versiunea germană a site-ului scrie că scopul ei ar fi să redea oamenilor posibilitatea să alerge.

Winterfeld clătină din cap și răsfoi în continuare documentele.

— Apare aici și un oarecare Robert White, spuse el. Cine este?

— Despre el mi-ai spus la telefon la Roma, Hermann, nu-i așa? întrebă și Clara.

— Da. Aici este problema. Se pare că Venturas nu era idealista care voia să pară, cea care își dorea o lume mai bună, ci era o afaceristă cinică.

— Cum așa? se interesă Winterfeld.

— Robert White este un neurochirurg care a încercat la Case Western University din Cleveland să transplanteze la maimuțe capete ale altor maimuțe din aceeași specie, o etapă premergătoare intervențiilor asemănătoare pe oameni. A transplantat capul maimuței A pe trupul maimuței B.

— Îngrozitor! Și a avut succes? întrebă Winterfeld.

— De aici reiese că a început prin anii ’70, într-o clădire secundară a Medical School din Cleveland.

— Ce a făcut acolo acest Frankenstein? vru să afle Winterfeld.

— Mai întâi a extras creiere de la maimuțe Rhesus și le-a atașat unor maimuțe Rhesus vii.

— Și le-a lăsat capetele?

— Da.
— A funcționat? întrebă MacDeath.
— Da, evident că a funcționat. Pe urmă a început să transplanteze capetele.
— Și la un moment dat probabil că a dat-o în bară? întrebă Winterfeld.
— Bineînțeles. Maimuțele cu capete noi au trăit doar câteva zile. Li s-au inflamat limba și fața și bietele animale au decedat. Aici scrie că sistemul imunitar al gazdei a respins capetele străine. Hermann răsfoi mai departe documentele și adăugă: Apoi White a făcut o descoperire interesantă privitoare la creierele animalelor.
— Creierul nu a fost respins? își dădu cu părerea MacDeath.
— Corect. Acesta a fost succesul deschizător de drumuri. Oricum, așa scrie în documente. De atunci, în medicină, și în special în neuroprotetică și neurobionică, s-au înregistrat o serie de progrese. Procesul de respingere a fost oprit cu medicamente. Simultan, timpul necesar operației de transplant de organe a fost simțitor redus.
— Și acum probabil că intră în joc hemoblastele de care se ocupă firma lui Venturas. Winterfeld își privi colegii. Și ce legătură are asta cu transplantul de capete?
— Nu sunt un expert, dar transplantul de capete putea funcționa doar dacă exista posibilitatea legării măduvei spinării. Și pentru asta sunt necesare hemoblastele, zise MacDeath. La șobolani a funcționat pentru că era mai puțin complex. În laborator a funcționat oricum. La oameni, până acum, nu au existat încercări în acest sens. Pentru mine ar fi o imagine horror. Sau poate s-a făcut deja așa ceva?
Îl privi întrebător pe Hermann.
Acesta clătină din cap.
— Este de neconceput, dar se pare că totuși s-a făcut. Este vorba aici, pe lângă problematica hemoblastelor, și de perioada de reperfuzie. Aceasta este perioada de timp critică în care diferite organe pot rezista fără oxigen. Ideal este să se reducă temperatura corpului la aproximativ 32 de grade sau a fiecărui organ în parte la aproximativ 20 de grade. În această situație, rinichii rezistă treizeci și șase de ore fără oxigen, inima și plămânii, patru-șase ore. Hermann se uită spre MacDeath: Așa este?
— Așa este.
— Și creierul?
— După cinci minute fără oxigen, este terminat. Aici este buba. Pentru a rezolva problema, au investit, bineînțeles, foarte mult timp și bani. În plus, există o nouă tehnică în Japonia. Creierul rezistă cinci minute înainte de a suferi vătămări ireversibile cauzate de lipsa oxigenului. Problema este că, în

prezent, legarea arterelor cerebrale durează mult peste cele cinci minute. El mai citi în document, apoi continuă: Și niciun miliardar, oricât de bogat ar fi, nu plătește zece milioane pentru a primi un trup în perfectă formă fizică și să se trezească decrepit lobotomizat.

— Ce miliardar? întrebă Winterfeld.

— Un Cresus, cel care primește un nou trup, răspunse Hermann.

— Asta înseamnă că Venturas chiar a transplantat capete? întrebă Winterfeld uimit. Ori trupuri?

— Cum vreți să o luați. Hermann ridică din umeri. De fapt, este vorba de trupuri care primesc un nou proprietar. Clienții care primesc trupurile își păstrează capetele.

— Doamne, dar este ceva dezgustător. Winterfeld părea că nu mai înțelege nimic. Și de ce?

— De ce nu? îi întoarse Hermann întrebarea. Imaginează-ți că ești un ramolit bătrân și bogat, cu o mulțime de parale, cu mintea în regulă, dar cu trup obez și inert, plin de alcool și fiere. Cancerul, reumatismul și artrita nu îți lipsesc nici ele.

Clara se gândea. Oare nu auzise atâta lume spunând că și-ar dori un trup nou, mai tânăr? Și se pare că mulți oameni sunt gata să treacă peste orice considerente morale și să își asume riscul unui eșec, doar pentru a-și prelungi viața. În definitiv, au existat oameni care să își fi supus criogenării trupul ori capul, în speranța că într-o zi medicina va fi în stare să vindece toate bolile și oarecum să garanteze viața veșnică.

— Ca bătrân, îți poți cumpăra un Porsche, ca să te simți mai tânăr ori ca să agăți o femeie tânără, spuse Hermann, și mai poți face câte ceva cu o operație estetică, dar…

Clara îi completă ideea:

— … dar nu poți face totul.

— Exact. Căutarea veșnică a izvorului tinereții. Pentru așa ceva, unii oameni ar călca pe cadavre.

— Și trupurile de unde provin? întrebă Winterfeld, care se depărtase iarăși de calorifer.

— În cea mai mare parte, din Orientul Mijlociu, spuse Hermann. Au acolo tabere în care pretind că pregătesc tineri pentru olimpiade. Aceștia se antrenează zilnic, arată bine și sunt sănătoși tun.

— Și dacă sunt și musulmani, au și ficatul sănătos, interveni acru Winterfeld. În mod normal, acolo nu se bea alcool.

Hermann îl privi dezorientat înainte de a continua:

— Le taie capetele, pentru ca un asemenea harpagon bogat și bătrân să le primească trupul și să se simtă ca nou.

— Dar cum se face că lucrurile acestea se desfășoară în Orientul Mijlociu? întrebă Winterfeld. Eu îmi imaginez că treburile în care Dumnezeu ori Allah este băgat de mântuială nu prea sunt la mare preț din cauza islamului și a șariei.

Ca și la Dragon, îi trecu prin cap Clarei. Sau poate tocmai de aceea.

— Asta nu se întâmplă în nicio religie, spuse MacDeath cu o înflăcărare de care rareori dădea dovadă. Este privită drept ceva imoral și ca o crimă la adresa creației. Și pe bună dreptate.

— De aceea treaba asta se face pe ascuns, autorităților povestindu-li-se ceva despre tabere de caritate destinate pregătirilor pentru olimpiade, interveni Hermann. Părinții primesc o avere dacă își trimit fiii și fiicele acolo.

— Dar Asia este mult mai simplă. S-ar putea ca islamiștii să prindă de veste și să arunce în aer taberele olimpice.

— S-ar putea, da. La asta s-a gândit și Venturas. Dar ea a ajuns la concluzia că aspectul poate fi neglijat. În afară de asta, există și în Asia islamiști, de exemplu în Malaysia și Indonezia. În plus, viața, viața omului este ieftină în Pakistan și în alte țări. Este valabil și pentru comerțul cu organe. Iar trupurile din Orientul Mijlociu sunt de vânzare pretutindeni. Nu oricine vrea să devină pe neașteptate negru. Dar aici mai scrie, Hermann privi concentrat ecranul, că asiaticii sunt prea scunzi și, Hermann miji ochii, citez: Și au membrul prea scurt. Își roti privirea asupra tuturor celor din încăpere și adăugă: Așa că acestor trupuri trebuie să li se coase un penis mai lung. Ceea ce, scrie aici, este prea riscant, și nu se poate garanta potența. În orice caz… între timp, lui Venturas i-a venit ideea că nu are nicio importanță unde se află aceste campusuri, atâta vreme cât oamenii corespunzători își pun la dispoziție trupurile.

— Clasicul troc dintre bogați și săraci, rosti pe un ton amar Clara. Primii au tot, mai puțin trupuri frumoase, ceilalți nu au altceva decât trupurile proprii.

— Pe urmă, acești boșorogi trebuie să își antreneze în permanență trupurile, altfel după un timp vor arăta ca mai înainte, interveni și MacDeath.

— Ori vor trebui să cumpere un nou trup. La Venturas, un corp costă zece milioane de dolari. Și zece milioane pentru un miliardar reprezintă o nimica toată.

— Tocmai, spuse Hermann. Un corp nou și frumos atâta îi costă. Iar Venturas încasează de fiecare dată.

— Ea ar fi încasat, zise Clara frecându-se la ochi.

Din cauza oboselii, abia se mai ținea pe picioare.

— Cred, spuse Winterfeld, că ați muncit destul. Ar trebui să vă odihniți. Nu vreau să vă jignesc, dar uitați-vă într-o oglindă. De când nu ați mai dormit? Arătați așa cum mă simt eu.

— Chiar sunt frântă de oboseală, mărturisi Clara. Am dormit mai multe nopți la rând între trei și cinci ore. Apoi au mai fost și noaptea nedormită cu Don Alvaro și Tomasso și priveliștea unei femei moarte, căreia cineva i-a scos pruncul din pântec pentru a-l mânca. Ținând cont de astea, nu pot arăta destinsă și odihnită.

— Acum, señora, vă strângeți lucrurile, spuse Winterfeld, vă duceți acasă și vă culcați. Dragonul trebuie să mai aștepte.

Clara oftă.

— Să vă audă Dumnezeu.

2.

Clara părăsea biroul într-o mână cu geanta cu dosare și în cealaltă cu poșeta, când pe culoar văzu un cunoscut.

— Trebuie că ați avut o activitate febrilă, spuse Freese pipăindu-și stingherit ochelarii.

Fusese cam tăcut, cu siguranță pentru că omul lui secret din STASI nu îi ajutase în niciun fel.

— S-ar putea spune și așa, răspunse Clara.

Pe de-o parte, nu îi ardea de discuții lungi, pe de altă parte, îi făcea bine să discute cu cineva aflat cumva în afara coșmarului în care ea încă se mai învârtea.

— Acesta pare un… un asasin care acționează pe plan internațional, încercă Freese să susțină cam neîndemânatic o discuție.

Clara zâmbi obosită.

— Nu trebuie să devină chiar internațional. La Berlin nu ducem lipsă de crime, ne lipsesc însă comisarii de poliție.

— De fapt, v-am adus povestea despre care v-am vorbit la restaurant, spuse Freese, și îi întinse un plic. Este despre ceea ce mi-ați relatat dumneavoastră. Despre morți. Dacă veți avea câteva momente de liniște, citiți-o. Este vorba despre faptul că, își căută cuvintele potrivite, și în moarte există speranță. Este o poveste scrisă foarte bine.

— Mulțumesc, zise Clara și băgă plicul în geantă. Chiar voia să citească povestirea când va avea un respiro, fiind curioasă să afle despre ce era vorba. Eu nu prea văd speranță în moarte. Oamenii cu care intru în contact

în timpul investigațiilor mele sunt ori infractori cu probleme psihice, ori victime decedate. Și de cele mai multe ori mor cei cărora nu ar trebui să li se întâmple asta.

— După ce trece tot stresul, spuse Freese aranjându-și ochelarii, am putea să bem un pahar de vin ori o bere. Firește, doar dacă doriți.

— De ce nu? Clara nu avea motiv să refuze. Dacă vreți ca asta să se întâmple cât mai curând, ar trebui să mă ajutați ca Bellmann să îmi asigure spatele. Și să aveți grijă să nu ajungă în presă nimic despre caz. Nu avem acum timp de titluri ca „Asasin ritual posedat întinde capcane sângeroase prin Europa” ori altele asemănătoare. Ea zâmbi și trecu pe după umăr cureaua genții cu dosare. Adăugă: Acum însă trebuie să mă culc neapărat, altfel curând voi ajunge la fel de moartă ca oamenii pe care încerc să îi salvez.

•

Pentru Clara fusese o săptămână de groază.

Așa că abia aștepta o noapte mai liniștită, cu un somn odihnitor de care avea neapărat nevoie. Cu toate că se îndoia că va avea parte de un somn odihnitor, având în vedere cele petrecute în ultimele zile. Se aștepta ca acele grozăvii să o urmărească până și în vis.

Cu pași grăbiți, urcă treptele spre locuința ei.

O noapte liniștită. Era tot ce își dorea.

Dar când văzu că ușa era întredeschisă, își dădu seama că nu va avea parte de așa ceva.

3.

Se apropie încet de ușă. Din casă răbufnea o duhoare înspăimântătoare. O duhoare care îi era cunoscută și care îi întorcea stomacul pe dos. Și totuși, nu duhoarea o înfricoșa, deoarece pentru ea nu mai era ceva nou. Nou era că duhoarea de putreziciune venea din casa ei.

Imediat auzi și zumzăitul muștelor.

Cu mâinile tremurând, scoase telefonul mobil și îi expedie lui Winterfeld un SMS, cu rugămintea să trimită imediat câțiva oameni la ea. Apoi scoase arma. Ezita. Se gândi.

Cineva fusese în casa ei și făcuse acolo ceva. Ce făcuse? Locuia singură. Relațiile ei din ultima vreme fuseseră o înșiruire de scurte aventuri și momente de singurătate, nicidecum ceva de durată. Dar când nu ai pe nimeni, nici nu îți poate fi luat cineva. Nonposesia putea fi și o formă de

bogăție, care te făcea independent și deci mai puțin vulnerabil.

Înainte de a te omorî pe tine, îți iau ceea ce iubești. În privința aceasta, Clara nu avea de ce să se teamă.

Cel puțin duhoarea dulceagă și puternică nu putea să provină de la un om care ar fi trăit în locuința ei și care acum era mort. Dar ce era acolo?

Cugeta în continuare. Trebuia să îi aștepte pe Winterfeld și pe cei de la poliția judiciară? Pentru că putea exista doar o explicație. De fapt, Mandy o avertizase. Un bastard oarecare, unul dintre perverșii supuși ai Dragonului îi pătrunsese în locuință, în sanctuarul ei, și îl profanase lăsând acolo cadavrul unui animal, probabil însoțit de un avertisment obscur.

Sau vizita nu se terminase încă?

Clara ridică arma. Bolnavii ăștia mintali trebuiau să o cunoască. Primei fețe palide care îi va ieși în cale îi va înfige un glonț între ochi.

Se strecură încet în casă.

Nimeni. Ușile dormitorului și bucătăriei erau deschise.

Duhoarea se simțea din ce în ce mai puternic. Venea din camera de zi.

Clara aprinse lumina. Dacă cineva pândea din întuneric, în primul moment, lumina îl va orbi. Și apoi, dacă va fi nevoie, îi va croi acestuia fără nicio ezitare o șosea prin creier.

Dar nu era nimeni.

În schimb zări altceva.

Dulapurile erau vraiște, cărțile din rafturi erau rupte, pereții erau murdăriți cu vopsea roșu-maronie.

Sau era sânge? Posibil.

Dacă vrei să trăiești, încetează, scria pe perete.

Iar în mijlocul încăperii văzu acel ceva respingător care era cauza duhorii, deasupra căruia roiau muștele ce se ridicau spre plafonieră.

Erau picioarele tăiate ale unei vaci, așezate pe parchetul camerei, reprezentând patru dintre cele cinci laturi ale unei pentagrame. Cea de-a cincea era desenată cu sânge maroniu, acum uscat.

O pentagramă răsturnată. Și pe această pentagramă, în direcția ușii balconului, se afla capul vacii, din ai cărei ochi sticloși se târau viermi. Capul era pe jumătate putrezit, cu limba verzuie atârnând. Sub blană, carnea lucea intrată în putrefacție, în vreme ce muștele roiau deasupra cadavrului ca o ceață întunecată.

•

Clara se retrase clătinându-se din încăperea în care trăise multe ore frumoase, și care acum, prin această mizerie, fusese pângărită. Se târî până în bucătărie, unde respiră adânc. Aici, totul părea neatins.

Sună telefonul mobil. Un SMS de la Winterfeld. Erau deja pe drum. Vor

ajunge imediat.

Măcar atât, gândi Clara.

Se așeză la masa din bucătărie. Nu o interesa dacă altera astfel niște urme. Dacă nu se așeza imediat, se va prăbuși. Avusese dreptate Winterfeld. Ea arăta așa cum se simțea el.

Căută din priviri, plină de speranță, sticla de whisky. Ce ar mai trage acum o înghițitură… Dar probabil conținutul sticlei era otrăvit. Nu, nu putea să riște.

O vreme, rămase amorțită lângă masa din bucătărie, privind fix telefonul pe care primise SMS-ul de la Winterfeld. Apoi privi pe fereastră…

… și văzu chipul.

Un chip palid care îi rânjea de deasupra hainelor negre în noaptea sumbră.

Oh, Dumnezeule! se cutremură ea. Cum de a ajuns acest…

Deschise ochii și tresări. Era acel moment în care mușchii se destind într-un somn superficial, când tresari și te trezești. Ședea încă pe scaunul din bucătărie. În rest, nicio schimbare. Fusese doar un vis urât, ca de atâtea ori. Ceva mai ușurată, privi ceasul. Trecuseră patru minute. Ațipise scurt.

Se uită pe fereastră.

Niciun chip.

Se destinse. Ai visat, pur și simplu, că era cineva acolo. Deși… ar fi fost posibil, pentru că locuia la primul nivel.

Mai aruncă o privire pe fereastră.

Nici de data aceasta nu zări vreun chip.

Clara inspiră adânc și trase cu urechea după zgomotul de motoare ce ar fi anunțat sosirea lui Winterfeld.

Nimic.

O ultimă privire asupra ferestrei.

Inima păru că i se opri.

Chipul reapăruse.

Bărbatul scotea lasciv limba. Apoi făcu cu mâna un semn ce nu admitea alte interpretări, ducându-și latul palmei peste beregată. După care arătă cu un deget către Clara.

Clara scoase arma.

Se năpusti la fereastră.

Bărbatul fugi.

Îl auzi căzând pe sol. Îl văzu alergând prin desișul din curtea din spate. Se opri sub un felinar de pe stradă și de acolo o căută cu privirea.

Să tragă?

Nu, nu putea să tragă noaptea după un bărbat, care de fapt nu îi făcuse

nimic.

Văzu cum bărbatul scotea ceva din buzunar, atinse cu degetele obiectul și îl duse la ureche. Un telefon mobil.

Clara îl urmărea cu respirația tăiată. Auzea doar bătăile propriei inimi și bâzâitul muștelor din încăpere.

Tresări puternic atunci când îi sună telefonul.

Nu era Winterfeld. Era apelată de un număr necunoscut.

— Da?

— Frau Vidalis, spuse o voce. V-a dispărut instinctul de autoconservare? Vreți să îi atribuiți cuvântului „prost” o definiție cu totul nouă? Nu ați văzut ce le facem noi dușmanilor noștri? apoi vocea adăugă: Noi suntem Legiune. Ca noi sunt mii.

Dumnezeule! își zise în gând Clara. Este nebunul ăla!

Pe unde o fi Winterfeld?

Nu putea să iasă din casă. Poate că era o cursă. Poate că smintiții aceștia o pândeau. Simțea că transpira, în timp ce inima parcă i se urcase în gât.

Vocea continua să vorbească:

— După ce te aranjăm, medicii de la terapie intensivă din Marzahn se pot ocupa de dumneata. Sunt specializați în grefe de piele. Și dacă încă nu ai înțeles ce îți vom face… caută pe internet ce a pățit Marsyas.

Marsyas? Clara căută numele în webbrowser-ul smartphone-ului.

Marsyas se dovedi a fi un personaj din mitologia elenă, care și-a pus mintea cu zeul Apollo și a pierdut.

Ca pedeapsă, a fost jupuit.

Pe Google, Clara văzu un tablou de Tițian, care reprezenta această scenă. A fost atârnat în așa fel încât, în timp ce era jupuit, creierul să îi fie alimentat cu suficient oxigen ca în ciuda torturii să nu își piardă cunoștința.

Clara se cutremură. Era sigură că locuitorii focului asta intenționau să îi facă.

I se făcu rău. Simți nevoia de a-și goli stomacul. În același timp, partea rațională a creierului ei îi spunea că trebuie să rămână la telefon, să îl antreneze pe bărbat într-o discuție și să facă tot ce putea, ca el să rămână cât mai mult timp sub felinar, pentru ca Winterfeld și oamenii lui să îl poată prinde.

Dar nu reuși.

Legătura se întrerupse.

Bărbatul de sub felinar băgă telefonul în buzunar și scoase un alt obiect.

Un pistol.

Clara vru să se pună la adăpost, când văzu că individul nu îndrepta pistolul spre ea. În loc de asta, mai făcu o dată gestul cu tăiatul beregatei.

Apoi ridică pistolul.
Îi vârî țeava în gură.
Și trase.
Clara auzi zgomotul înfundat, văzu sângele și creierul care zburară în aer în lumina felinarului.
Bărbatul se lăsă pe spate și se lovi cu ceafa de sol. Putu să audă oribilul zgomot care se propagă până la fereastra ei.
În acel moment, Mercedesul negru al lui Winterfeld apăru de după colț, urmat de trei automobile de intervenție.

4.

Clara ședea în mașina de intervenție, un VW Transporter, care avea chiar și un mic dozator de cafea.
— Vreți o cafea? o întrebă polițistul de pe scaunul de lângă șofer, care tocmai își umpluse un pahar, din care sorbea cu grijă.
În locuința Clarei intraseră patru polițiști, care transmiteau prin stația radio aflată pe bordul Transporter-ului.
Clara clătină din cap.
— Nu, mulțumesc. Stomacul meu nu se simte grozav. Și între timp m-am trezit.
— Este o treabă urâtă, spuse Winterfeld, care ședea în fața ei.
Examinaseră mortul. Își făcuse praf jumătate din cap, dar în afară de pistol și de telefonul cu cartelă preplătită nu mai avea altceva cu el. Arma provenea din Europa de Est, iar telefonul mobil fusese cumpărat în urmă cu câteva zile din Spandau.
— Ar fi posibil ca bărbatul să fi fost condiționat? MacDeath mi-a povestit despre așa ceva.
Winterfeld îi aruncă o scurtă privire, apoi se uită afară.
Clara confirmă.
— Se prea poate. Asta se numește program suicidar, zise ea urmărindu-i privirea lui Winterfeld. Doar că nu aș fi crezut că voi avea parte atât de curând de așa ceva live.
Winterfeld dădu din cap și își frecă mâinile. Se vedea că tare i-ar fi plăcut să își aprindă o țigară subțire de foi.
— Oricum, aici nu puteți să rămâneți în niciun caz, până când nu vom asana mlaștina aceasta satanistă.
Clara dădu resemnată din cap.

— Nebunii aceștia au deschis ușa, zise ea. Nu au forțat-o, ci au descuiat-o. Deci de undeva trebuie să fi făcut rost de o cheie.

— Schimbăm toate încuietorile, promise Winterfeld. Dumneavoastră nu vă mai ocupați de nimic. MacDeath și cu mine vom continua cazul.

— Dar…

— Niciun „dar”. Vă vom pune în siguranță, o întrerupse Winterfeld. Mă voi ocupa personal de asta.

— Dar eu nu pot să abandonez, pur și simplu.

— Ba puteți. Și chiar o veți face. Uneori, trebuie să renunți la mândrie pentru supraviețuire.

— Asta înseamnă că mi se ia cazul? întrebă Clara.

— Señora, zise Winterfeld, mă văd nevoit să fiu mai clar. Aici nu este vorba despre faptul că vi se ia un caz, deoarece cunoșteați una dintre victime. Ori pentru că chipul dumneavoastră nu este pe placul presei, al lui Bellmann, al senatului, al poliției, al BKA-ului ori al altcuiva, suntem nevoiți să punem pe altcineva în locul dumneavoastră. O privi fix, fără să plece privirea: Aici este vorba despre faptul că viața vă este în pericol. Winterfeld îi luă mâna Clarei și continuă: Nebunii ăștia au fost în locuința dumneavoastră fără ca să fi observat cineva asta. Aveau cheia casei. Și au lachei care le dau informații și după aceea se împușcă, așa că nu mai poți scoate nimic de la ei. Sau vreți să spuneți că sunt niște oameni cu care să te înțelegi?

Răspunsul nu îi convenea Clarei, deși acesta era foarte simplu.

— Nu, răspunse ea.

— Bun. Fiți rezonabilă. Și un timp ieșiți din circuit. OK?

Clara se resemnă și privi pe fereastră. Văzu mașina celor de la medicină legală, din care coborâră doi bărbați, care așezară pe o targă cadavrul bărbatului îmbrăcat în negru.

— Nu ai voie să lași oroarea să îți intre în viața privată, îi spusese ea lui Freese.

Dar tocmai asta i se întâmplase ei.

Își aminti din nou vorbele lui Mandy: „Lăsați cazul să se încheie de la sine, altfel se vor ocupa de dumneavoastră”.

Este o amenințare? întrebase Clara.

Nu este o amenințare, răspunsese Mandy. Este o promisiune.

5.

Clara ședea pe locul din dreapta șoferului Mercedesului negru, în timp ce Winterfeld, care se afla la volan, răsucea butonul radioului care până atunci difuzase muzică pop miorlăită și pițigăiată.

Depăși razant un automobil-rulotă care se încăpățâna să blocheze traficul.

— Ascunzătoarea este secretă, așa că sunteți în siguranță, zise el. Veți fi supravegheată de patru oameni. Vă vom aduce lucrurile mai târziu. Apoi vom face totul ca să îl prindem pe Dragon, pentru ca atât dumneavoastră, cât și rudele victimelor lui să poată dormi în liniște. Sper doar să îl capturăm viu pe porcul acesta, ca și pe cei din banda sa. Winterfeld privi mohorât strada și adăugă: Cândva, acest oraș va fi sufocat de crime, de toată porcăria aceasta. Și știți când va observa guvernul ăsta?

Se uită la Clara. Ea se gândea la ce urmărea șeful ei.

— Guvernului îi convine situația. Winterfeld depăși din nou trei mașini printr-o manevră riscantă. Pe urmă continuă: El crede că, dacă le permite acestor scursori orice, va fi reales de ele. Dar ceea ce nu știu idioții din senat și din Bundestag este că gunoaiele astea, dacă vor să schimbe ceva, votează cu totul altfel. Nu așa, Winterfeld desenă cu degetele în aer o cruce, ca pe buletinul de vot, ci așa.

El duse la tâmplă degetele arătător și mijlociu de la o mână și apăsă pe un trăgaci invizibil.

Ajunseseră la periferia Berlinului. Construcții din plăci contaminate din azbest se ridicau spre tristul cer întunecat, printre care, din loc în loc, era câte o relicvă cenușie din secolul al XIX-lea, îmbâcsită de murdărie. Între ele se înghesuiau benzinării, magazii cu materiale de construcții și restaurante fast-food, răsărite ca o metastază a periferiei dezolante. Dacă exista un loc în care să te aștepți să dai de o înfiorătoare crimă rituală ori să găsești un cadavru făcut bucățele, apoi această pustietate de betoane era acel loc.

Winterfeld opri mașina în dreptul unei clădiri cenușii cu aspect de fortificație, păzită de patru polițiști.

— Am ajuns, anunță el.

Coborâră amândoi.

Unul dintre polițiști tocmai răspundea la un apel telefonic.

Dar Clara nu putea să audă ce spunea acesta.

Și poate că era mai bine.

6.

Mijeau zorii. Clara apucase să doarmă câteva ore, chiar dacă nu atât de odihnitor și profund cum ar fi făcut-o în patul ei de acasă, după câteva zile tensionate.

Privi în jur. Și interiorul clădirii amintea de o fortificație. Pereți groși din piatră, jumătate din clădire aflându-se sub pământ, ferestre mai deloc și patru sau cinci agenți care o păzeau.

Cu o seară în urmă, vorbise la telefon cu MacDeath, care conducea acum căutarea Dragonului. Împreună cu Interpolul, ea interogase mai mulți colaboratori ai lui Isabel Venturas, îndeosebi persoane din anturajul privat al acesteia. Totuși, până acum, rezultatele nu fuseseră grozave.

MacDeath vorbise la telefon și cu Don Alvaro, la Roma, și îl întrebase ce părere avea de cazarea Clarei într-o casă sigură de la periferia Berlinului; în definitiv, Alvaro de la Torrez cunoștea mai bine decât oricine comportamentul unor astfel oameni. Alvaro se arătase ceva cam sceptic și explicase că lucrurile trebuiau luate așa cum le lăsa Dumnezeu.

Mai vorbiseră și despre Isabel Venturas.

— Dragonul a fost cel care a mâncat copilul, spusese prelatul.

Alvaro mai adăugase că impresia lui era că Dragonul mima Apocalipsa, povestea sfârșitului lumii.

Dar ce trebuia să urmeze? Distrugerea Babilonului? Se va deschide iadul, din care pândeau creaturile adâncurilor? Se prefigura sosirea celor patru cavaleri ai Apocalipsei?

Don Alvaro nu știa. Nici MacDeath. Iar Clara nici atât.

În ce o privea pe Clara, nici nu trebuia să știe, ci să aștepte aici, într-un fel de celulă, până când Dragonul ajungea sub lacăt.

Ori în iad, își zise ea în gând.

În acel moment, auzi la intrare un țipăt strident, întrerupt brusc.

Un țipăt al morții.

•

Se strecură spre ieșire, în sus.

Și văzu cadavrul de pe podea. Văzu cuțitul însângerat din mâna unui polițist, doar că, evident, acesta nu era un polițist. Văzu capul retezat al bărbatului, pe care cel în uniformă îl dusese la gură pentru a linge cu limba stropii de sânge.

Pe Clara o cuprinse o disperare cumplită. Sunt pretutindeni, chiar și în poliție. *Numele meu este Legiune*…

Nu știa dacă falsul polițist o observase. În orice caz, el stătea în fața ușii

împiedicând intrarea cuiva, ceea ce ar fi fost misiunea lui, dar o oprea și pe Clara să iasă.

Aici nu putea să mai rămână. Probabil ar fi putut să împuște unu ori doi oameni, dar nu o putea scoate la capăt cu toți. Și nici nu avea cu ea arma. Îi rămânea doar retragerea, altfel i-ar tăia și ei gâtul.

Cu genunchii tremurând, coborî treptele făcând cât mai puțin zgomot.

Prin cap îi fulgerau tot felul de imagini. Bărbații. Arma. Cuțitul. Sângele băut de bărbat. Polițiștii falși despre care nu știa câți erau.

Și apoi silueta întunecată pe care o văzuse doar cu coada ochiului în apropiere.

Ce se întâmplase cu ceilalți polițiști? Erau morți? Cine o mai proteja acum? Era în puterea unui alt nebun ca bărbatul îmbrăcat în negru care se împușcase cu o seară înainte în fața casei ei?

Revăzu în minte scena în care bărbatul în uniformă de polițist băuse sângele colegului său și se cutremură.

El este unul dintre ei.

Era prinsă în capcană. Nu exista nicio cale de ieșire.

Continuă să coboare confuză pe trepte. Unica șansă era drumul spre interiorul clădirii, pentru a aștepta acolo silueta întunecată, cu ochelari negri, despre care bănuia cine era.

Dragonul.

Respiră adânc. Nu trebuia să se lase cuprinsă de panică.

Ce putea să facă împotriva celui care era mai puternic decât ea? Avea doar o șansă: trebuia să îl păcălească.

Dar cum?

Se opri, ascultă atentă dacă pe trepte se auzeau pași.

Nimic.

Dar auzi cuvinte.

Cuvinte în capul ei.

Cuvintele auzite ultima dată la Roma.

Și brusc îi veni ideea. Deschise geanta în grabă și scoase un Heckler & Koch Fabarm FP6, o armă cu țeavă scurtă, fabricată în SUA, ajunsă la LKA Berlin după un ocol. Clara trăsese des cu arma aceasta și știa că un foc avea efect devastator.

O încărcă în vreme ce în cap îi răsuna fraza auzită la Roma.

Avea un plan. Dacă acesta eșua, următoarele cinci minute erau ultimele din viața ei.

Trase adânc aer în piept și așteptă.

Apoi auzi pașii.

„Acum e acum”, își spuse ea.

7.

Primul lucru pe care Clara îl văzu fu capul care se rostogolea pe trepte. Capul polițistului căruia nebunul îi băuse sângele. Al polițistului real, care trebuia să o apere și care plătise pentru asta cu viața.

Apoi auzi vocea șuierătoare.

— Vin cu câțiva prieteni, se auzi vocea. Unul tocmai a coborât scara, de fapt, doar o parte din el.

În fața ei se afla bărbatul. Bărbatul al cărui portret-robot îl văzuse. Bărbatul cu ochelari negri, cu acea groaznică gură și cu tuleie cenușii ce îi ieșeau din bărbie ca sârma ghimpată.

În sfârșit, se afla față în față cu Dragonul.

El își arătă dinții stricați când zâmbi slut, nepierzând-o din ochi nicio clipă.

— Nu ați vrut să vă feriți de complicații, Frau Vidalis.

Chipul i se schimonosi într-o grimasă sarcastică privind-o din adâncurile negre al ochelarilor lui, fixând-o precum un șarpe un iepure.

Apoi lovi fără niciun avertisment.

Lovitura îi înclină capul într-o parte și aproape o puse la podea. Ea privi debusolată chipul îngrozitor și auzi vocea nebunului ca din depărtare.

— Știți cum a creat Dumnezeu lumea? Și cum se preocupă ca totul să se desfășoare cum vrea el? Cele zece porunci și întreaga idioțenie? Plăsmuiește lumea cum plăsmuiește marea continentele. Apoi retrăgându-se, se apropie mai mult și o mai lovi o dată. De data aceasta putu să evite lovitura, dar rămase surprinsă de forța acestuia. Dumnezeu tace, Clara. Tot ce se petrece aici nu îl mai interesează. Și dacă mai face o excepție, el tăcu și își linse buzele, o face numai pentru că se excită în loc de a combate.

Clara remarcă firele de salivă care se prelingeau din gura bărbatului, ca la un câine turbat.

— Pentru Dumnezeu, lumea este un uriaș *hardcore-porno,* pe care îl privește salivând. Un *snuff-movie* cu un milion de canale.

Urmă a treia lovitură. În stomac, așa încât ea se încovoie în față gemând. Când bărbatul se apropie și mai mult, privirea ei era deja încețoșată. Se retrase strângând arma în mână cu putere. Îl văzu cum îi privea arma Heckler & Koch, ca și cum i-ar fi plăcut să i-o ia.

„Trebuie să câștig timp”, își spuse în gând Clara și mai făcu un pas înapoi. Dragonul o urmă încet. Părea bucuros să guste secundele dinaintea morții ei, frica ei, faptul că putea să îi prelungească suferințele.

Doar că realitatea arăta cu totul altfel.

„Totul decurge conform planului”, gândi Clara. „Procedează tot așa, mizerabile, și va fi exact cum vreau eu”.

— Dumnezeu a creat lumea doar ca să dea viață unor creaturi și apoi să se delecteze cu chinurile lor.

„Vorbește, vorbește, sărman nebun!”

El se apropie mai mult.

— Sensul vieții? șuieră el arătându-și din nou dinții strâmbi ca niște pietre funerare. Sensul este suferința. A fi chinuit. A muri. Nimic mai mult. Își dezveli iarăși dinții și își linse buzele: Prin suferințele noastre, noi nu suntem altceva decât un fel de revistă porno a unui Dumnezeu libidinos. Un moment, bărbatul tăcu, pentru a adăuga apoi: A venit timpul să mori, Frau Vidalis.

Sări înainte, apucă arma Clarei și i-o smulse din mână. O îndreptă spre ea rânjind. Fețele celor doi erau foarte apropiate. Ea simți apăsarea țevii armei în stomac. Și mâna de pe trăgaci.

— Pentru mine, tu ești valoroasă, zise el.

Clara îi simți respirația mirosind a sânge.

— Eu mănânc răul, eu beau răul, continuă el. Iar tu ești valoroasă pentru că ai omorât mulți criminali. Valoarea ta constă în mulțimea morților pe care îi ai pe conștiință. Pe toți acești asasini îi voi integra în mine, voi bea răul din tine ca un vin din sânge. Îți voi înfuleca sufletul și tu vei deveni o parte din mine, când voi domni în iad.

Urmă zgomotul împușcăturii.

Amândoi se cutremurară, ca și cum ar fi fost un tot. Vânătorul și vânatul.

Dragonul fu împins de recul câțiva centimetri înapoi. Aștepta lacom sângele care va curge din rană.

Clara nu simți nimic. Îl fixa cu privirea pe Dragon în timp ce acesta dădea deoparte arma. Apoi ea se prăbuși încet pe podea.

— Îți voi înfuleca sufletul, spuse smintitul. Și cu trupul tău voi face lucruri interesante. Mai întâi îți voi reteza capul, încet, cu o lamă tocită, și ți-l voi agăța de perete. Și pe urmă…

Pe urmă nimic.

Nu observase că Clara, în timp ce se prăbușea la podea, scosese cuțitul din cizmă. Cuțitul care acum, când sărea în picioare, descria prin aer un semicerc argintiu al morții, până când cu un scrășnet macabru pătrunse în gâtul Dragonului. Lovise cu atâta putere, încât lama intră adânc în gâtul bărbatului, vârful ieșind prin cealaltă parte.

Dragonul căscă gura. În ciuda ochelarilor negri, Clara crezu că vede în ochii acestuia un amestec de uluială, durere și panică. Auzi vaietul sec ce răzbătu din gâtlejul lui când gura i se umplea de sânge, ce se scurgea pe

bărbie și pe piept. Șuvoaie de sânge arterial deschis la culoare țâșneau în stânga și în dreapta din rana de la gât.

Stătea în fața ei ca o fântână arteziană a groazei, clătinându-se, ținând încă arma cu ambele mâini. Mai deschise apoi încă o dată gura, scoase un sunet gâlgâit și căzu lat pe podea.

Ajunsese în iad.

În iadul după care tânjise atât de mult.

•

Dragonul murise pentru că făcuse greșeala pe care răul o face inevitabil, pentru că este rău.

Planul Clarei reușise.

Dragonul crezuse că o va putea ucide cu propria ei armă, deoarece fusese sigur că Clara voise să îl ucidă cu această armă. Pentru că în lumea imaginată de el nu exista cruțare, îndurare, eliberare.

Doar că Clara nu voise să îl omoare și, în orice caz, nu cu arma aceasta. Însă, în aroganța lui, Dragonul nu putuse să creadă în așa ceva.

Și Clara se folosise de acest lucru. De aceea trebuise să moară Dragonul, și nu ea.

Trupul Dragonului zvâcni pentru ultima oară. Cuțitul din gâtul său părea o bijuterie grotescă.

Clara se gândi la cuvintele lui Don Alvaro, pe care acesta i le spuse la Roma, la despărțire, cuvinte care îi răsunaseră în minte în timp ce punea în aplicare planul inspirat de ele.

Puterea pe care o iei din afară se poate întoarce împotriva ta. Forța Domnului stă în slăbiciune.

Clara luă arma din mâinile Dragonului.

Armă care fusese încărcată cu cartușe oarbe.

8.

Cadavrul Dragonului era întins pe podea într-o baltă de sânge. Clara nu îi coborî pleoapele pe ochi. Chipul ei va fi ultima imagine rămasă pe retina lor.

Poliția de care avusese nevoie mai înainte acum umplea locul cu vârf și îndesat. Sosiseră și Winterfeld, și Weinstein. Trei criminaliști mișunau în jurul mortului, în timp ce Winterfeld și Weinstein priveau interesați gâtul cadavrului și cuțitul înfipt în el.

Se stabilise că unul dintre polițiști aparținuse cultului Dragonului. El fusese împușcat în încăierare, totuși investigațiile erau în plină desfășurare.

Clarei nu îi fuseseră de folos. Se văzuse nevoită să rezolve sigură treaba murdară. Cei care făcuseră mare caz, cum că Clara trebuia ținută departe de caz pentru protecția ei, contribuiseră cumva la faptul că acum Dragonul era mort.

— Voi lucra iarăși la caz, spusese Clara înghesuindu-și lucrurile într-o geantă mare. Și dacă Bellmann are de comentat ceva, spuneți-i că mă voi ține departe de caz tot atât cât m-a protejat LKA.

Winterfeld păru că înțelege că orice contraargument era de prisos.

— De protejat, nu m-ați putut proteja, spuse Clara pregătindu-se de plecare. Am fost nevoită să îl omor eu însămi pe cel care voia să mă omoare.

Trecu prin fața lui Weinstein, îngenuncheat lângă cadavrul Dragonului, care mai avea cuțitul înfipt în gât și căruia nici șocul căzăturii nu îi îndepărtase ochelarii de pe nas.

— Și aș dori să îmi recuperez cuțitul pe urmă, mai spuse Clara în loc de rămas-bun, apoi urcă într-o mașină de intervenție și îl sună pe MacDeath.

•

Clara privea pe geamul mașinii, cu telefonul mobil în mână, cum la orizont dispărea, împreună cu polițistul decapitat și Dragonul mort, casa sigură care fusese cât pe ce să îi fie capcană mortală. Îi comunică în câteva cuvinte lui MacDeath ce se petrecuse. Cu toate că în viața lui acesta auzise atât de multe povești bizare, Clarei nu îi scăpă încordarea pe care o avea în voce când îi relată atacul Dragonului.

— Nu, nu sunt rănită. Cu excepția unor mici zgârieturi.

Fața îi era ușor umflată și o durea stomacul în locul în care o lovise nebunul cu pumnul, dar acum nu avea timp de astea.

— Și Dragonul este mort?

— Cât se poate de mort.

— Nu te-a avertizat Mandy să nu mai lucrezi la caz?

— Ba da. A spus că dacă nu încetez, se vor ocupa de mine. Nu era o amenințare, era o promisiune. Se opri un moment, apoi continuă: De unde știau Dragonul și ceilalți că sunt pe urmele lor?

— Bună întrebare. Poate că ne-a urmărit când am dus-o pe Mandy la clinică.

Clara privi gânditoare construcțiile din prefabricate de pe Landsberger Allee care se perindau prin fața ferestrei mașinii. Mai era ceva. Un gând imperceptibil, indefinit, ca un vis, ca o pală de vânt, pentru că dacă te trezeai, visul se termina. Trebuia să mai cugete asupra acestei chestiuni. Poate că gândul va reveni de la sine.

— În douăzeci de minute sunt la birou, spuse ea. Am o bănuială. Putem discuta imediat ce ajung?

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse MacDeath.

9.

Se aflau în biroul lui MacDeath. Clara sorbea din ceaiul Earl Grey cu lămâie aflat pe masă.

Notase câteva gânduri pe o bucată de hârtie și repetă spusele Sfântului Pavel citate de Don Alvaro, și care îi salvaseră viața: *Puterea pe care o iei din afară se poate întoarce împotriva ta. Forța Domnului stă în slăbiciune.*

— Dragonul, spuse ea, nu era probabil păpușarul, așa cum l-am văzut noi. El s-a folosit de oameni ca Mandy și Hendrik, dar el însuși a ieșit în față. Și el făcea munca murdară. De aceea a ajuns chiar el la mine. De fapt, voia să mă omoare. Același lucru l-a făcut cu Isabel Venturas. Am văzut înregistrarea cu gura din camera lui Venturas. El era. El i-a scos din pântec copilul. Și a făcut toate celelalte. Probabil că a fost prezent și la uciderea lui Gayo.

— Și asta înseamnă că…

— O contra întrebare, ripostă Clara. Care era motivația Dragonului?

— Voia să omoare răi, pentru ca apoi să domnească în iad ca arhidemon. MacDeath zâmbi istovit: Este vorba despre planificarea carierei pe termen lung, de care a vorbit Winterfeld.

El scoase notesul pe care îl avusese la Roma. Și cită din el:

— Există legende în care se spune că arhidemonii care nu mai sunt suficient de răi vor fi înlocuiți cu oameni. Aceasta ar putea fi motivația Dragonului. O privi pe Clara și adăugă: Așa a spus Don Alvaro.

— Corect. Și secretarul lui, acel Tomasso, s-a uitat la el critic.

— Probabil că imaginea i s-a părut prea exotică, zise MacDeath. Și chiar este.

— Dragonul a spus ceva asemănător înainte de a încerca să mă omoare. Clara revăzu în minte scena. A spus, păstrând sensul exact, că pentru el sunt valoroasă pentru că am omorât mulți criminali. Pe acești răi îi va asimila în el.

MacDeath ridică din sprâncene.

— Atunci chiar asta este motivația lui.

— Și de unde știa Alvaro asta?

MacDeath ridică din umeri:

— Cred că din exorcizările pe care le-a făcut, de la cultul satanic pe care el îl combate, poate chiar de la poliție.

Clara simți că gândul fugar de odinioară îi revine.

— Don Alvaro a fost singurul care a știut unde m-a ascuns Winterfeld. În rest, erau doar câțiva inițiați din cadrul autorităților polițienești. Aceștia au vorbit cu el la telefon, interesându-se ce părere ar avea despre planul de a mă caza într-o casă sigură din apropiere de Landsberger Allee, nu-i așa?

— Da.

— Și Alvaro ce a răspuns?

— Că el nu poate spune nimic. Oricum, lucrurile sunt cum vrea Dumnezeu.

— Dragonul știa unde eram. Cum ar fi putut afla? Clara tăcu un moment, apoi întrebă: Nu s-ar putea ca în spatele Dragonului să se afle cineva mai inteligent și, mai ales, mult mai puternic? Cineva familiarizat cu aceste culte și care știe foarte multe despre ele?

MacDeath îi continuă ideea:

— Pentru că el luptă contra Satanei și cunoaște secretele cultelor satanice ca nimeni altul. Care poate explica motivația Dragonului atât de exact, pentru că el însuși i-a clarificat-o. Pentru că, să zicem așa, el i le-a băgat în cap.

— Deci dacă cineva știe ce forță se află în spatele Dragonului…, începu Clara.

— … acela trebuie să fie cineva care aprobă misiunea Dragonului, ba chiar o încurajează. În fond, Dragonul a omorât oameni care doar priviți din exterior au realizat ceva exemplar și demn de admirație, dar în realitate reprezintă un rău profund. În final, el nu admiră răul și îl ucide pe acesta pentru a-l învinge și a domni peste el în iad. În final…

Clara încheie fraza:

— … omoară răul, pentru că este rău.

— Dumnezeule, șopti MacDeath. Înseamnă că el este bărbatul pe care noi tocmai l-am vizitat.

Clara dădu din cap.

— Și care este și unicul om din afara poliției care știa locul unde am fost eu ascunsă, pentru că dumneavoastră l-ați trădat neintenționat. Iar el l-a furnizat credinciosului lui supus, Dragonul, care astfel a putut să mă găsească.

— Fir-ar…! Se potrivește totul! Trebuie să mergem la Roma cât mai repede posibil, izbucni MacDeath. Să discutăm imediat cu Winterfeld. Clătinând consternat din cap adăugă: Tocmai Don Alvaro de la Torrez…

10.

— Vreți să vă duceți iar la Roma? mormăi Winterfeld. Acesta ședea în spatele marelui său birou plin cu hârtii și tot pipăia agitat pachetul gol de țigarete subțiri din foi. După ce își mai aranjă cravata, zise: Dar alaltăieri ați fost acolo. Ați devenit deodată pelerini pioși?

— Bănuim că unul dintre informatorii noștri de acolo este adevăratul făptaș, spuse Clara.

— Cine anume?

— Don Alvaro de la Torrez.

— Exorcistul? Winterfeld făcu ochii mari. Nu sunteți sănătoși!

— Știți, am discutat cu omul, interveni grăbită Clara. Nu avem timp să vă explicăm pe larg, dar puteți să ne credeți că totul se leagă. Vreți să vă asumați riscul ca noi să avem dreptate și alți oameni să moară în mod dramatic? Sunteți pregătit să îi aveți pe conștiință?

Winterfeld citi urmărind cu degetul câteva rânduri din raportul pe care îl primise ieri de la Clara. Apoi ridică privirea:

— Doar că acum avem o mică problemă, știți, *señora*?

Clara ridică din umeri.

— Bine ar fi să avem numai una.

— Italia nu intră în competențele noastre, zise Winterfeld. Trebuie să implicăm chestura, ca ea să îl aresteze pe Alvaro, asta dacă bănuiala dumneavoastră este întemeiată. Și pentru asta trebuie să dispunem de suficient material probator. El o privi pătrunzător pe Clara: Avem așa ceva?

— Alvaro era singurul care știa unde sunt eu ascunsă. Și el ne-a spus motivul care îl mâna pe criminal. Nu poate fi o coincidență.

Winterfeld privi în gol gânditor.

— Și cine este, conform dispozițiilor lui Bellmann, competent pentru cooperare internațională? continuă Clara. Un telefon la chestură este o nimica toată pentru înaltul director judiciar Winterfeld.

Era una din afirmațiile pe care și le putea permite doar Clara.

Winterfeld pufni.

— Bine, zburați la Roma și vedeți ce puteți face. Dar plătiți zborul din banii voștri. Voi avea grijă să vi-i recuperați ulterior.

Mototoli între degete pachetul gol de țigări.

— Și nu vă apucați să bateți toba!

11.

Roma. Santa Maria Immaculata. Locuința lui Don Alvaro de la Torrez.

Primul lucru pe care îl văzură a fost fumul dens și negru. Din depărtare se auzeau sirene.

MacDeath vorbise la telefon cu Don Tomasso, care le rezervase o întâlnire cu Alvaro în ziua următoare, cu toate că MacDeath insistase că vine în ziua în care telefonase, sub pretextul existenței unor date noi importante. De formalități se ocupase Winterfeld personal.

Dar ce se petrecea aici? Ce se petrecuse între timp?

În fața casei lui Don Alvaro staționau mașini de intervenție ale carabinierilor și ale ambulanței. Sanitari și medici de la urgențe intrau și ieșeau din casă, peste tot se vedeau moloz și spumă de la extinctoare. Un pompier vorbea la o stație radio și un comisar de la chestura romană discuta cu menajera lui Alvaro, Michela, care plânsese.

Doi bărbați coborâră scările cu o targă pe care se afla un sac din plastic negru.

— Cine este? întrebă în italiană MacDeath.

— *C'e Signor de la Torrez,* răspunse unul dintre sanitari.

— Este mort?

Întrebarea era de prisos, sacul negru fiind cu fermoarul închis.

— *Penso che si,* spuse sanitarul clătinând din cap. Cred că da.

Apoi totul dispăru în interiorul mașinii.

MacDeath o privi pe Clara cu ochii mari.

— Don Alvaro este…

— Da, se auzi o voce în care se amestecau durerea și disperarea. Este mort.

Don Tomasso cobora scările înlăcrimat, cu o batistă în mână și în cealaltă cu o mapă cu documente.

— El a…, Tomasso se opri emoționat în căutarea cuvintelor… el a ars. S-a întâmplat acum o oră. Eu eram la liturghie la Sf. Petru, voiam să trec pe la el, și am văzut fumul. Michela – el arătă către menajeră – era la cumpărături când s-a întâmplat. Am chemat imediat ambulanța și pompierii. Dar era prea târziu… prea târziu.

Își duse batista la față suspinând neîncetat.

— Cine a făcut asta? întrebă Clara și îl privi pe MacDeath. Un vasal de-al Dragonului?

Don Tomasso clătină din cap.

— El însuși.

— El însuși? Tomasso confirmă și își șterse nasul cu batista. Am găsit asta în cutia poștală. El scoase o scrisoare aflată într-un plic din hârtie velină și continuă: A pus-o în cutia poștală probabil pentru că aceasta se afla la distanță de casă. Am citit-o deja. Este clar că a trimis-o și altor demnitari din Roma și Vatican. Este… este… este de necrezut.

Tomasso îi dădu scrisoarea Clarei. Fusese scrisă la calculator și era semnată cu stiloul de Alvaro de la Torrez, cu scrisul lui arcuit.

Clara despături scrisoarea cu degetele tremurând și citi:

Stimați sfânt părinte, cardinali și eminențe!

Pe pământ eram deja în iad.

Poate că acum sunt cu adevărat acolo.

Când citiți aceste rânduri, eu nu mai trăiesc. Am eșuat și s-a descoperit cu ce mijloace lupt pentru misiunea mea sfântă. Probabil că ajutoarele mele, – locuitorii focului, care nu mi-au înțeles misiunea, dar permanent mi-au fost truditori supuși, – m-au trădat ori au fost exterminate.

Dar nu asta mă preocupă. Iertarea este doar a celor care au meritat-o. Câinii de pază ai Satanei au fost docilii mei servitori. De fiecare dată am jubilat când ei, în numele îngerilor lor căzuți, au ucis acei oameni care serveau răul și care făceau ceea ce diavolul, stăpânul și maestrul lor, și-a dorit totdeauna și peste tot, de la începuturile Creației. În final însă, ei erau doar firimituri ce cădeau de pe masă și se aruncau în foc. În slujba lui Dumnezeu ar trebui să poți lucra și cu unelte rele.

Viața este groaznică, răul domnește, binele este o mică flamă în furtună. Când știm ceea ce ar trebui să știm, ne putem înălța și distruge răul. Dacă nu putem, mai avem posibilitatea să facem ceea ce voi face eu. Eu am să mă dau flăcărilor purificatoare, turnându-mi păcură pe haine și aprinzându-mă.

În Bazilica Sf. Petru există o singură reprezentare a diavolului, un înger cu aripi de liliac, ascuns pe un mic altar în spatele marelui baldachin, sub altarul papei. Însă acest înger mai nevinovat ar putea trece ca simbol al Satanei. Nu este oare cea mai mare victorie pentru Satana să fie luat drept inexistent? Nu a fost totdeauna țelul răului să apară mai mic și mai inofensiv decât adevărul, pentru a-și putea continua cu atât mai eficient opera de distrugere?

Este o greșeală să întoarcem și celălalt obraz și să ne predăm fără luptă forțelor întunericului. Este o greșeală să fabulăm

despre o lume mai bună în lumea de apoi, în loc de a ne lua soarta în propriile mâini.

De aceea trebuie să fac eu ceea ce a propovăduit Iisus. A trebuit să am grijă ca toți păcătoșii să ajungă pe fundul mării, cu o piatră de moară legată de gât.

Am fost exorcist. Am alungat mii de spirite ale răului. Dar nu este suficient să exorcizezi demonii din fiecare om. Exorcismul trebuie să fie generalizat. Exorcizarea întregii omeniri, a întregii lumi. Răul trebuie retezat din carnea pământului cu lama înroșită în foc, mereu și mereu, până va fi stârpit.

„Feriți-vă de mine, voi cei blestemați" – a zis Iisus – „în focul veșnic destinat Satanei și slujitorilor lui". Căci cel care fără spovedanie moare în păcatul morții este pe veci pierdut – și nici nu merită altceva.

Acestea sunt valabile și pentru mine. De aceea eu voi arde în flăcările iadului, după ce învelișul meu lumesc va fi ars.

Eu am pus să fie omorâți toți. Gayo și Venturas au fost doar ultimii din acest lung șir. Fără posibilitatea mântuirii, a spovedaniei și a iertării de păcate, în păcatul morții.

Pentru că nu ajunge ca ei să sufere numai pe lumea aceasta durerea pentru ceea ce au făcut. Nu ajunge ca ei să moară. Vina lor este atât de grea, încât pedeapsa trebuie să fie veșnică. În vecii vecilor.

Ei trebuiau să moară. Și prima și a doua moarte. Trebuiau să ispășească, trebuiau să sufere, trebuiau să ardă. Pentru totdeauna. Mereu.

Acum, misiunea mea a fost descoperită. Unul dintre vasalii mei cei mai iscusiți, care mă slujea fără să știe, Dragonul, este mort. Nu va mai dura mult până când poliția îmi va bate la ușă. De aceea trebuie să plec, înainte de a trăi dezonoarea și rușinea de a mă certa cu legile lumești și cu păzitorii ordinii pământene în privința misiunii mele, cu cei care au în gând doar apărarea răufăcătorilor și a răului.

Am eșuat. Misiunea mea s-a încheiat. Și merit să ard în iad după ce rămășițele mele pământești vor fi mistuite de foc aici. Totuși, am încredere în mila Domnului, că mă va da flăcărilor purificatoare ale purgatoriului, pentru ca sufletul meu, după secole, să poată vedea gloria cerească.

Stăpânul și păstorul meu, sfântul părinte și episcop al Romei, colegii mei, eminențe, preoți și diaconi, vă dau libertatea să vă

îndoiți de ceea ce am făcut. Chiar să mă judecați. Vă rog doar să acordați puțină atenție țelurilor mele înalte și gândurilor mele pure, fără de care nu este posibilă nicio înțelegere.

Acum, înainte de a aprinde flăcările, gândurile și rugile mele se îndreaptă către voi. Și sper să ne revedem.

Acolo, în altă viață.

Domnul să vă binecuvânteze.

Don Alvaro de la Torrez
Preot și exorcist-șef al diocezei Roma

Clara privi soarele cu ochii mijiți. Conținutul scrisorii o lovise ca un ciocan. Se gândi la clipele în care stătuse cu Don Alvaro exact în același loc, înainte de a urca în elicopterul care o dusese la locul blestemat în care Isabel Venturas murise într-un mod atât de groaznic.

Don Alvaro de la Torrez, preot și exorcist-șef al diocezei Roma, fusese adevăratul Dragon. Când Clara și MacDeath îl anunțaseră că vin, își dăduse seama că fusese descoperit. Probabil că anterior aflase despre moartea Dragonului. Atunci îi fusese clar că misiunea lui eșuase. Și ce concluzii trăsese el din asta în fanatica sa ură față de rău reieșea clar din scrisoarea lui de adio.

Clara fu străbătută de o viziune fulgerătoare a bătrânului preot care putea să fie atât de imperios și nemilos, dar și prietenos și iertător. Îi văzu chipul în fața imaginii trupului străpuns de spadă al lui Franco Gayo, în fața imaginii secretarei acestuia ucise cu toporul, a managerului lui Gayo executat cu un pistol pentru cuie; o revăzu pe Mandy, care își mușcase și înghițise limba, apoi murise din cauza hemoragiei; pe Hendrik cel zdrobit de tren, și revăzu ciudatul bărbat îmbrăcat în negru care o sunase și se împușcase în gură în fața locuinței ei. Încă îl mai vedea sub lumina felinarului de pe stradă, întins pe spate, cu țeava armei încă fixată în gură, având în spatele capului o coroană de sânge și așchii de oase.

Și în cele din urmă, îl revăzu în minte pe Dragon însuși, căruia ea îi înfipsese cuțitul până la plăsele în artera carotidă. Îi revăzu gura căscată de șoc și surprindere, încercând să respire ca un pește căruia îi curățai de viu măruntaiele.

În cele din urmă, îl văzu din nou pe Don Alvaro, mort într-un sac din plastic negru. El îl înhămase pe Dragon pentru scopurile lui, într-un fel reușind să îl câștige pentru misiunea sa. Revăzu toate informațiile aflate pe stick-uri, toate datele interzise despre lucruri înspăimântătoare care fuseseră săvârșite de oameni și care încă se mai săvârșeau. Lucruri despre

care nimeni nu trebuia să afle.

Dar care era posibilitatea ca un cult satanic să posede toate aceste informații?

Nu, era complet exclus.

Vaticanul avea relații diplomatice nu numai cu Germania, ci și cu alte state.

Era mult mai probabil ca un bărbat ca Alvaro, înalt demnitar al Sfântului Scaun, să fi obținut aceste detalii.

Clara își aminti de sacul din plastic negru pe care tocmai îl văzuse. Avu din nou în fața ochilor chipul blând al lui Don Alvaro, în spatele căruia se ascundea o inteligență diabolică și un grandios plan al răului.

Se mai gândi că vorbele lui Alvaro îi salvaseră viața. Forța Domnului stă în slăbiciune. Cu acestea îl învinsese ea pe Dragon. Totuși, acesta fusese trimis de Don Alvaro. În acest fel, el o ferise de un pericol făurit tot de el. Și tocmai datorită acestui pericol fusese el descoperit. Și acum era mort. Ars.

— Signora Vidalis, zise Don Tomasso, aflat încă alături de ei, în timp ce MacDeath privea căzut pe gânduri norii de fum de pe cerul după-amiezii, dacă vă pot fi de folos în vreun fel, vă rog să îmi spuneți. El îi întinse o carte de vizită și adăugă: Dar durerea și tristețea mea, pe obrajii săi se prelinseră din nou lacrimi, sunt nemăsurate. Ceea ce a făcut el… pentru mine este incredibil. Don Alvaro mi-a fost mai mult decât magistru, să știți asta. El mi-a fost tatăl pe care nu l-am avut niciodată. Nici nu pot să concep ceea ce s-a petrecut… Își șterse nasul cu batista și continuă: Voi căuta consolare vorbind cu Dumnezeu. Dacă aveți nevoie de mine, știți unde mă găsiți.

Clara dădu din cap și luă cartea de vizită. Își strânseră mâinile.

— Eu vă mulțumesc, zise Clara. Și vă doresc să aveți puterea de a rezista. Știu cum este să pierzi un om drag.

Ea nu era tocmai sigură dacă acum „drag” era cuvântul cel mai potrivit.

Aici se aflau în Italia. Deci în afara competenței lor. Interogatoriile vor fi realizate de colegii de la chestură. Dacă avea noroc, va primi procesele-verbale. Și ce va schimba asta? Cazul era rezolvat, ceea ce însă nu o făcea mai fericită.

Privi în urma lui Don Tomasso, cum acesta mergea cu pași nesiguri pe marele pod spre Bazilica Sf. Petru – o siluetă singuratică, pierdută.

12.

Clara se uită pe fereastra tavernei și îl văzu pe MacDeath cu telefonul

mobil la ureche. Stătea acolo, în piața Bazilicii Sf. Petru, asemenea obeliscului din centru, în mijlocul mulțimii care se scurgea prin dreapta și prin stânga. Aici, înăuntru, nu se putea vorbi la telefon din cauza larmei asurzitoare.

În cele din urmă, MacDeath se întoarse și se așeză la masă.

— Nimic, zise el. Nu au fost găsite alte stick-uri USB. Dar le-am spus să caute în continuare, pentru că nu este exclus să mai fie și altele. Și doar cerul știe câte. Știți ce i-am spus lui Marquard la clinică? Citatul din Hamlet?

Clara zâmbi, cu toate că nu avea chef.

— Oricât ar părea că e nebunie ceea ce spune, e totuși o nebunie bine chibzuită.

MacDeath vârî telefonul în buzunarul sacoului.

— Exact. Dacă aceste vorbe se potrivesc unui om, atunci acela este Don Alvaro de la Torrez.

Clara avea în față, pe masă, într-o folie de plastic, scrisoarea pe care i-o lăsase Don Tomasso. Aceasta va fi cercetată la Berlin, va fi fotografiată și restituită apoi prin curier lui Tomasso. Împreună cu colegii italieni, trebuiau să stabilească cine mai primise această scrisoare.

— Alvaro de la Torrez este adevăratul Dragon, spuse Clara. Cum vi se pare asta?

MacDeath ridică din umeri:

— Oricum, se potrivește. Este evident că răul pe care l-a combătut atât de mult și des a devenit prea mult și el a decis să ia în propriile mâini conducerea. De aceea a utilizat răul pentru a ucide răul, astfel înjosindu-l și mai mult. El făcu semn chelnerului și adăugă: Probabil că s-a petrecut cu el ce s-a întâmplat cu polițistului care, după ce a arestat pentru a suta oară un dealer, a trebuit să îl elibereze din nou.

Apăru chelnerul, căruia îi comandară două pahare cu vin roșu.

— Și în privința stick-urilor, continuă MacDeath plimbându-și privirea prin taverna pe pereții căreia atârnau însemnele casei De Medici, este mult mai probabil ca o notabilitate de rang înalt din Vatican să aibă acces la aceste tenebroase secrete decât un ciudat adept al unui cult, care pe deasupra mai este și complet nebun.

— Asta dacă, într-adevăr, există mai multe stick-uri USB, zise Clara pierdută în gânduri. Și dacă există, unde ar putea să fie?

Se gândi la cele două stick-uri pe care le văzuse și care purtau în ele secretul funebru al unor oameni care sub aparența normalității comiteau fapte despre care nimeni nu trebuia să afle. Lucrul acesta făcuse din ei cei mai răi infractori și, în final, victimele pe care le amenința cea mai grea soartă, victime ale Dragonului. Sau, mai exact, victimele lui Don Alvaro.

Clara continuă:

— În ce mă privește, bănuiesc că această misiune ucigătoare era concepută pentru durata întregii vieți. Deci ar trebui să fie vorba de mai mult de două victime.

— Așa este, fu de acord MacDeath. Dar carabinierii au percheziționat biroul lui Alvaro și nu au mai găsit alt stick USB. Tocmai am vorbit la telefon cu chestura.

Le-a fost adus vinul și cei doi au ciocnit.

— Și ca să îl citez pe iubitul meu Sigmund Freud, spuse MacDeath în loc de toast, în actul Creației nu este prevăzut ca omul să fie fericit. Ridică paharul și adăugă: Dragonul și cel care trage sforile nu mai există, doar asta contează. Deci putem clasa dosarul.

Clara ridică și ea paharul și sorbi din el. Abia acum își dădu seama cât de obosită era.

Pe chipurile morților care îi apăreau în vise va continua să apară o mimică de reproș? Sau de recunoștință? De mântuire? Clara nu știa asta. Bun și rău, lumină și întuneric, viață și moarte. Ea însăși oscila permanent între aceste extreme.

Ea luptase și câștigase. Poate că era bine să se bucure că se sfârșise.

Cu barbaria și problemele va avea destul de-a face în curând.

13.

Avionul, un aparat cu elice, lua încet înălțime. Clara privea pe geam pierdută în gânduri. Va mai trece mult timp până când în harababura asta se va pune ordine.

Puterea Domnului stă în slăbiciune, îi spusese Don Alvaro. Și asta îi salvase viața. Altfel, Dragonul ar fi ucis-o. Plătind cu aceeași monedă, devenise mai puternică prin slăbiciunea ei și Dragonul murise. Dar Don Alvaro o apărase cu adevărat de Dragon? Don Alvaro fusese adevăratul Dragon.

Încă nu îi venea să creadă.

Dar acum el era mort. Omorât de propria mână.

Cazul era rezolvat.

Ar fi avut să îi pună multe întrebări. Însă acum, când el era cenușă într-un sac din plastic negru, la fel ca locuința lui, unde în urmă cu puțin timp stătuse împreună cu MacDeath și cu Tomasso, nu mai putea să îl întrebe nimic.

Privi din nou pe fereastră. La Roma era soare și solii primăverii străpunseseră promițător zidul de gheață al iernii. Dar survolând Elveția, fulgi de zăpadă se loveau de geam, ca niște suflete pierdute rătăcitoare în veșnicia spațiului, ce căutau mântuirea ori un moment al sfârșitului care nu mai exista. Dincolo, în lumea morților.

Lumea morților.

Clara își aminti de plicul de la Freese. Îl scoase și îl deschise. Îl acceptase mai mult din politețe, dar acum constata că erau cuvinte pe care cu mult timp înainte le citise și pe care le știa aproape pe dinafară, pentru că erau frumoase și triste în același timp. Avea de-a face, din păcate, mult prea des cu oameni care nu o lăsau să doarmă și o urmăreau cu ochi injectați, în lacrimi.

Ad plures ire a merge la cei mulți. Iar cei mulți erau morții.

De unde știuse Freese asta? Va trebui să îl întrebe.

Pentru că *Morții* era și titlul poveștii lui James Joyce, din care Freese îi dăduse ieri un fragment, pe care acum îl avea în mână. Era ultima parte a poveștii, în care Gabriel, eroul principal, era întins în pat alături de soția lui și presimțea existența unei alte lumi.

O lume a unei oștiri imense, tăcute, monotone.

O lume a morții.

> *Sufletul lui ajunse în acea zonă unde se afla imensa oștire a morților. El încă era conștient, de cealaltă parte a somnului, dar deja vedea umbrele fantomatice ale celor care odinioară fuseseră ca el. Apoi vederea i se tulbură și intră într-o lume cenușie, nepalpabilă. Iar lumea reală, lumea din materie și carne și sânge, în care odată trăiseră morții, se pierdea tot mai mult.*

În această poveste, Gabriel auzise de la soția sa, Gretta, că în urmă cu mulți ani, aceasta iubise un tânăr, de care nu îi povestise niciodată. Și că acest tânăr nu mai trăia. Pentru că acesta așteptase în fața ferestrei ei, pe o ploaie torențială, rece ca gheața, și apoi murise din cauza unei pneumonii. Mai bine plec din lumea aceasta cu o pasiune înflăcărată, decât să mă sting treptat, îi spusese Grettei băiatul care se numea Michael Furey.

„Poate că el avea dreptate”, gândi Clara. Cum lumea oferă atâtea întristări și orori, era poate cel mai bine să pleci mai devreme, într-o stare de frumusețe, bucurie și desăvârșire, decât să decazi treptat și să devii de viu țărâna în care se transformă morții.

Afară, fulgii de zăpadă rătăceau pe cerul cenușiu înghețat, în timp ce vântul sufla furios în ferestre acompaniat de urletul mai mult ori mai puțin

zgomotos al motoarelor avionului. Și în timp ce Clara se gândea la toți morții care rătăceau prin sfere ca fulgii de zăpadă purtați de vârtejurile de dincolo de geam, se simțea ca Gabriel din povestea lui Joyce, când cu ultimul rest de atenție și cu lacrimi în ochi citi ultimele rânduri, după care se afundă într-un somn ușor, care o făcu să uite treptat ororile, spaimele și partea întunecată a morții.

> *Privirea lui se opri pe fereastră. Începuse din nou să ningă. Privi somnoros fulgii de zăpadă, argintii și întunecați, care pluteau încet în lumina felinarelor. Îi venise timpul să plece în vest. Da, aveau dreptate ziarele. Peste toată Irlanda se așternea zăpada. Cădea zăpada pe fiecare parte a șesului întunecat, pe colinele lipsite de arbori și mai departe spre vest, pe valurile vuitoare ale mării. Cădea pe fiecare parte a cimitirului singuratic unde era îngropat Michael Furey. Zăpada se așezase deja într-o pătură groasă pe crucile de piatră, pe pietrele funerare, pe stâlpii micii porți și pe tufișurile pline de ghimpi. Încet se împuțina și sufletul lui, în timp ce asculta cum zăpada cădea în liniște prin aer. Și cădea în liniște peste toți viii și morții.*

Morții, a fost ultimul gând al Clarei înainte de a adormi. Ei nu vin doar cu ochi însângerați și vor să afle de la mine de ce nu i-am salvat. Ei nu doar veghează asupra noastră, ne și protejează. Toți aceia pe care i-am avut în față și care ne supraveghează fiecare pas…

Apoi Clara adormi cu sufletul liber de toate spaimele, de toate ororile. Micul avion clătinat de vânt îi deveni leagăn, în timp ce sunetul monoton al motoarelor se transformă în cântec de leagăn, care cu vorbe alintătoare o însoți în lumea viselor. Îi părea că se regăsea moțăind în brațele mamei, ca un copil, în mijlocul fulgilor de zăpadă care se roteau și o protejau ca niște spirite bune, în vreme ce respirația i se calma și devenea tot mai regulată, iar ea, liberă și totuși apărată, se adâncea tot mai mult în cealaltă lume.

Lumea de dincolo de zidul somnului.

Lumea viselor.

Lumea morților.

Epilog

Don Tomasso Tremonte gusta liniștea care în această dimineață domnea pe Via Conciliazione din Roma, înainte ca turiștii și pelerinii să inunde străzile. Sufla prudent în ceașca de espresso aburindă de pe masa din fața lui. Pe genunchi i se odihnea o valiză din piele de capră deschisă la culoare, ale cărei încuietori de alamă se închideau cu un ușor pocnet.

Privirea lui se plimbă peste oraș, peste soarele care răsărea înconjurat de norișori parcă pictați cu aur; o priveliște ca în tablourile lui Tiepolo. Deasupra castelului San'Angelo flutura steagul Sfântului Scaun și în depărtare se înălța cupola Bazilicii Sfântului Petru, încadrată de coloanele lui Bernini și de miile de turnuri și turnulețe ale Cetății Eterne.

Tomasso se gândea la Alvaro de la Torrez, al cărui cadavru calcinat se afla acum la Institutul de Medicină Legală. Don Alvaro îl învățase tot ce trebuia să știe cu privire la planurile răului. Îl ajutase pe acesta la sute de exorcizări, împreună cu el consiliase chestura poliției italiene, atunci când fusese vorba despre crime și sacrificări rituale.

Dar, în final, el constatase că Don Alvaro nu terminase ce avea de făcut. Că nu își gândise misiunea până la capăt, că nu o încheiase.

Dacă investigatorii ar fi fost atenți la el, la Tomasso, ar fi aflat că Alvaro era nevinovat. Pentru că veniseră cu fotografii. Ale celor care, de fapt, trebuiau să rămână în culise. Fuseseră foarte aproape de adevăr. Prea aproape.

De aceea Alvaro îi stătuse în drum. De aceea trebuise ca Tomasso să îl ucidă pe magistrul lui.

Pentru a salva sfânta lui misiune. Și pentru a se salva, el, Tomasso, scrisese și așa-zisa scrisoare de adio, deoarece ca secretar particular știa să îi falsifice semnătura bătrânului exorcist mai bine decât oricine. De aceea trebuise să mistuie în flăcări locuința lui Alvaro, pentru a nu se putea stabili că bătrânul nu se sinucisese, ci că el, Don Tomasso Tremonte, își omorâse magistrul. Că trebuise să îl omoare pentru a continua ceea ce Don Alvaro nu fusese în stare să facă. Pentru că Alvaro era prea milos. Pentru că, în fond, credea prea mult în bine. Pentru că era prea naiv.

Tomasso însuși scrisese scrisoarea de adio a lui Alvaro. Exact așa cum ar fi formulat Alvaro o asemenea scrisoare. Pentru că bătrânul a știut tot. El deslușise chiar și motivația Dragonului, pe care Tomasso i-o dictase acestuia. Să ucidă răul, pentru ca în iad să îl domine.

Dar Alvaro nu mersese până la capăt. Fusese prea moale, prea îngăduitor, poate prea slab, ceea ce îl făcuse să subaprecieze forța și pericolul răului.

Ceea ce Tomasso ura din străfundul sufletului său. De ceea ce îi era teamă. Ceea ce el omora.

Nu doar Don Alvaro, ci și oamenii lui Tomasso, care ar fi trebuit să îndeplinească misiunea lui, erau morți. Dragonul clacase. Nu putuse să o omoare pe această polițistă nemțoaică, Clara Vidalis, așa cum se convenise. El știuse unde se ascundea pentru că Don Alvaro vorbise la telefon cu polițistul german căruia îi ziceau MacDeath, și aflase unde urma să fie dusă în siguranță Clara Vidalis. La rândul lui, Alvaro îi destăinuise lui Tomasso acest loc și pusese îngrijorătoarea întrebare „Oare acolo este într-adevăr în siguranță?”

Din acest moment, Tomasso nu făcuse decât să îl anunțe pe Dragon și să îl pună la treabă. Dragonul dispusese de toate posibilitățile pentru a o înlătura pe femeie, totuși eșuase jalnic și își primise pedeapsa meritată. Nu are decât să ardă în iad.

Și toate ajutoarele docile ale Dragonului, dispărute și veștejite ca membrele unui trup rămas fără cap, toate celelalte suflete blestemate, al căror sens era doar de a-l ajuta la exterminarea răului, nu mai trăiau nici ele.

Dar va găsi altele. Noi salahori. Nicio atenție pentru cei irosiți, care pe parcursul cruciadei lui sfinte rămăseseră morți pe marginea drumului. Pentru că victime există totdeauna. Nu murise și Cristos? Lăsați morții să își îngroape morții, spusese acesta.

Așa va face și el, Don Tomasso Tremonte. Morții erau morți. Iar pe cei răi, care încă mai trăiau, îi va omorî el.

Încă nu se sfârșise. Pentru mult timp încă. Încă mai auzea vocea care îl ridiculiza și care toată viața îl mobilizase. Vocea care îi amintea permanent că vocația lui era distrugerea răului. Vocea care îl avertiza că răul va fi definitiv zdrobit abia la Judecata de Apoi. Care îi amintea mereu că misiunea lui era de a continua cruciada. Cruciada contra răului, contra Satanei, contra triumviratului diabolic.

Don Tomasso deschise valiza. Privi toate numele. Numele celor care deja fuseseră uciși din dispoziția lui, numele celor care urmau să mai fie uciși. Blestemați pe veci. Pierduți pentru veșnicie. Căci altceva nici nu meritau.

Racine și Althauer, Gayo și Venturas, era rândul lui Merton și al lui Philippo și al celorlalți.

Razele soarelui de dimineață făceau să sclipească într-o lumină aurie cele mai mult de cincizeci de stick-uri fixate pe peretele interior al valizei, toate pline cu date interzise, cu cele mai întunecate secrete. Lumina dimineții sclipea pe numele celor care nu își meritau viața, nici cea pământească și

nici cea veșnică. A oamenilor pe care îi va judeca el și pe care îi va arunca în flăcările iadului.

Munca nu era încheiată. Încă pentru mult timp de acum înainte.

Ea abia începuse.

Don Tomasso Tremonte, secretar al Congregației pentru Doctrina Credinței și fost secretar particular al lui Don Alvaro de la Torrez, închise valiza și porni cu pași mari. Soarele dimineții arunca umbra siluetei negre pe caldarâmul de pe Via Conciliazione, în timp ce el asculta în interiorul lui vocea necuratului, care îi vorbea și îl îndemna să caute răul, să îl găsească și să îl ucidă.

Din nou și din nou.

Vocea din adâncul neantului.

Din nesfârșirea timpului.

Mai veche decât viața.

Mai întunecată decât moartea.

VEIT ETZOLD

De multe ori,
răul este camuflat în bine.

AGONIE MENTALĂ

virtual-project.eu

virtual-project.eu

